Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 7 (79) Heinäkuu 1931

SISÄLTÖ:

Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD 1931 PETROSKOI

Äskettäin ilmestynyttä
KIRJALLISUUTTA

Kominternin T. P. K:n XI täysi-istunnon teesit ja päätökset. Siv. 68. Hinta 25 kop.

Kommunistisen Internationalen sektioiden tehtävät. Tov. Manuilskin selostus KITKK:n XI täysi-istunnossa Siv. 50. Hinta 15 kop.

Suomen sosialidemokratia ja talonpoikaiskysymys. Kirj. Janne Puro Siv. 120. Hinta 80 kop.

KOMMUNISTI

№ 7 (79)
v. 1931. Heinäkuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Tov. Eino Majanen.

Kesäkuun 25 päivänä kuoli Leningradissa lehtemme toimitussihteeri, tov. **Eino Majanen (Puumalainen).** Saman kuun 27 päivänä hänet sankan toverijoukon saattamana haudattiin Aleksandro-Nevskin Lavran hautausmaalle toisten kumoustaistelijain viereen. Näin ollen lepää tov. Majanen jo maan mullassa ennenkuin pääsi ilmestymään lehtemme seuraava numero, jonka sisällön suunnitteluun hän vielä ennätti osallistua.

Mikä mies oli tov. Eino Majanen? Emme aseta tätä kysymystä siinä mielessä, että voisimme siihen tällä hetkellä tyhjentävästi vastata. Mutta lukijoittemme mieliin tahdomme kuitenkin palauttaa hänestä joitakin elämäkerrallisia tietoja ja piirteitä.

Tov. Eino Majanen oli syntynyt Suomessa v. 1901 ja siis kuollessaan kolmekymmenvuotinen, parhaassa miehuusiässä. Ruumiinrakenteeltaan oli hän heikko, mutta tämä ei ollenkaan estänyt häntä mitä tarmokkaimmin osallistumasta työväenluokan vapaustaisteluun porvariston kukistamiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. Niinpä hän seitsentoistavuotiaana koulupoikana otti ak-

tiivisesti osaa v. 1918 Suomen työväen vallankumoukseen, osallistuen myöskin rintamataisteluihin. Jo tämän seikan mainitseminen on omiaan luonnehtimaan tov. Eino Majasta luokkataistelijana, uhrautuvana, alttiina kumousmiehenä, joka itseään yhtään säästämättä taisteli luokkansa asian puolesta milloin se mitäkin hänen osalleen tehtäväksi antoi ja häneltä vaati.

Mutta enemmän aivoillaan kuin ruumiinkunnollaan hän osoitti kuuluvansa eturivin taistelijoihin. Ohimennen jo huomautimme, että hän kävi koulua siinä iässä, jolloin hänen asemassaan olevat sen ikäiset työläisvesat saavat tavallisesti raataa aamuvarhaisesta iltamyöhään kapitalismin grottemyllyissä. Hänen vanhempansa, aineellisten mahdollisuuksien niukkuudesta huolimatta, tahtoivat antaa pojalleen keskisivistyksen, koskapa hän rakenteeltaan heikkona ei olisi voinut täyttää niitä vaatimuksia, joita kapitalistit asettavat ostamansa työvoiman fyysilliseen kuntoisuuteen nähden. Eino kävikin muutamia vuosia Viipurin lyseota ja edistyi koulussa hyvin, ollen oppilaiden eturivissä. Mutta v. 1918 Suomen luokkasota ja sen jälkeinen aika aikaansai m.m. sen, että se vei luokkataistelun entistä terävämpänä ja kärkevämpänä myös kouluihin. Vakaumuksestaan ei Eino suinkaan luopunut yhtään, vaan puolusti rohkeasti työväenluokan asiaa, joka niinä aikoina vaati lujuutta vanhemmiltakin tovereilta, sillä työväki oli veriinlyöty ja sai kokea häviön kalkin pohjiaan myöten. Lahtarimielinen opettajisto ei voinut sietää «pikku-punikin» oloa koulussa ja niin joutui Majanen keskeyttämään koulunkäyntinsä. Sen jälkeen antautui hän kaikkine voimineen luokkansa asialle.

Julkisen vasemmistolaisen työväenliikkeen virittyä toimintaan, toimi Eino Majanen sen riveissä ja hänet tunnettiin kyvykkäänä toimitsijana eri tehtävissä. Mutta paitsi julkista vallankumouksellista liikettä, otti tov. Majanen paikkansa myöskin maanalaisen Suomen Kommunistisen Puolueen riveissä joitakin aikoja puolueen perustamisen jälkeen. Eri tehtäviä suorittaen nähtiin tov. Majanen m.m. kompuolueen edustajiston joukossa Kommunistisen Internationalen III:ssa kongressissa v. 1921.

Toimintansa takia Suomessa joutui tov. Majanen poliittisen poliisin (ohranan) vainon alaiseksi. Usean kerran ohrana hänet kaappasi komeroihinsa. V. 1922 hän jälleen pidätettiin kotipaikkakunnallaan Viipurissa. Kävi kuitenkin niin, että Majanen pääsi karkaamaan ohranan kopista erään toisen toverin kanssa. Paon tapahduttua pani ohrana toimeen kiivaan ajometsästyksen saadakseen Majasen uudelleen kiinni, mutta onnistumatta. Tov. Majanen vältti ohranan. Ajojahdin takia hänen toimintansa Suomessa vaikeutui sikäli, että hän myöhemmin siirtyi Neuvostoliittoon.

Tänne tultuaan liittyi tov. Majanen heti NKP(b):n jäseneksi. Neuvostoliitossa toimi hän suomenkielisen väestön keskuudessa, ottaen osaa puolue- ja neuvostorakennustyöhön. Lännen Vähemm. Kansall. Komm. Yliopistolla oli hän usean vuoden lännen kumousliikkeiden historian opettajana. Terävänä ja opetustehtäväänsä innostuneena sai hän oppilaiden jakamattoman tunnustuksen. Myöhemmin siirtyi tov. Majanen «Vapauden» toimittajaksi sekä sen jälkeen «Punaisen Karjalan» toimitukseen, palaten v. 1930 takaisin Leningradiin tämän lehden toimitussihteeriksi, jossa hän suoritti kelpo päivätyön, työskennellen siinä viime hetkiinsä asti. On mainittava, että vielä edelliseen iltaan asti hän oli toimituspöytänsä ääressä, kun kuolema saapui yöllä. Paitsi «Kommunistin» toimitustyötä oli tov. Majanen kustannusliike «Kirjan» kustantamain kaikkien

aikakautisten julkaisujen päätoimittajana.

Kirjallisten töittensä ohella nähtiin tov. Majanen usein puhujana ja tärkeitten joukkokokousten järjestäjänä ja toimeenpanijana. Sanalla sanoen hänen työkenttänsä oli laaja ja monipuolinen. Hänelle ominaisella perinpohjaisuudella suoritti hän kaikki hänelle annetut tehtävät hyvin ja kunnollisesti. — Työtovereittensa keskuudessa oli tov. Majanen myöskin hyvin pidetty hilpeän toverillisen luonteensa takia.

Miten suurella mielenkiinnolla ja hartaudella tov. Majanen oli mukana sosialismin rakennustyössä, siitä kerrottakoon hänen viime päiviltään pieni piirre. Noin puolitoista viikkoa ennen kuolemaansa sai tov. Majanen vatsataudin, joka heikonsi hänen tuberkuloosin kalvamaa elimistöään huomattavasti. Tällöin hän kerran alakuloisena epäillen huomautti, että tokkopa hän enään tuleekaan näkemään 5-vuotissuunnitelman kolmannen ratkaisevan vuoden lopputuloksia. Jos niin kävisi, olisi se paha juttu, sillä mielellään hän tahtoisi olla näkemässä tuon suuren voiton omin silmin. Mutta oli kuinka tahansa, lisäsi hän hyväntuulisena, voitto on kuitenkin täysin varma.

Ei ehtinyt tov. Eino Majanen näkemään sosialismin rakennustyön ratkaisevaa voittoa, ei kolmannen ratkaisevan vuoden viimeisiä tuloksiakaan. Mutta hän oli täysin tietoinen siitä, että tämä voitto saavutetaan, vieläpä se tulee ylittäen saavutettua. Meidän jälkeenjääneiden tulee kunkin kohdaltaan viedä sosialismin suurta rakennustyötä kohti lopullista voittoa. Sen kautta me myös lähennämme maailman Lokakuuta kapitalistisissa maissa ja lähinnä Suomessa. Joudúttakaamme entistä tarmokkaammin proletariaatin lopullista voittoa porvaristosta, työskennellen terästynein voimin sosialismin rakennustyön rintamalla, lähimpänä päämääränä 5-vuotissuunnitelman ylittäen täyttäminen.

J. K. Lehtinen.

Uudet olosuhteet ja taloudellisen rakennustyön tehtävät.

Uudet olosuhteet ja taloudellisen rakennustyön uudet tehtävät. Tov. Stalinin puhe talousmiesten neuvottelukokouksessa kesäkuun 23 p:nä v. 1931.

Toverit! Neuvottelukokouksen aineistosta näkyy, että suunnitelmien täyttämisen kannalta katsoen teollisuutemme antaa jotakuinkin kirjavan kuvan. On teollisuusaloja, jotka viimeisten viiden kuukauden aikana antoivat noin 40—50 prosentin lisäkasvun viime vuoden tuotantoon verrattuna. On myöskin aloja, jotka eivät antaneet enempää kuin 20—30 prosentin lisäkasvun. Ja loppujen lopuksi teollisuutemme eräillä aloilla, joilla tuotannon lisäkasvu oli pienin, ei se tehnyt kuin 6—10 prosenttia, vieläpä sitäkin vähemmän. Viimemainittujen joukkoon kuuluvat myöskin kivihiilituotanto ja musta metallurgia. Kuten huomaatte, on kuva kirjava.

Millä tämä kirjavuus sitten on selitettävissä? Mikä on syynä siihen, että teollisuutemme eräät alat jäävät jälkeen? Mikä on syynä siihen, että teollisuuden jotkut alat antavat kaikenkaikkiaan vain 20—25 prosentin lisäkasvun ja kivihiilituotanto ja musta metallurgia vieläkin vähemmän, että ne laahaavat häntäpäässä toisten teollisuusalojen jäljessä?

Syynä on se, että viime aikoina teollisuuden kehitysmahdollisuudet ovat perinpohjin muuttuneet, on muodostunut uudet olosuhteet, jotka vaativat uusia johtamistapoja, mutta eräät talousmiehemme, sensijaan että olisivat

muuttaneet työtapoja, jatkavat työskentelyään vanhaan tapaan. Kysymys on siis siitä, että teollisuuden uudet kehitysehdot vaativat uusia työmuotoja, mutta eräät talousmiehet eivät tätä ymmärrä eivätkä huomaa, että nyt on työtä johdettava uudella tavalla.

Tässä on se syy, jonka vuoksi teollisuutemme eräät alat jäävät jälkeen toisista.

Minkälaiset sitten ovat ne teollisuutemme kehityksen uudet ehdot? Mistä ne johtuvat?

Näitä uusia ehtoja on ainakin kuusi.

Tarkastakaamme näitä seikkoja.

1. Työvoima.

Kysymys on ennen kaikkea tehtaiden ja työlaitosten turvaamisesta **työvoimalla.** Ennen työläiset tavallisesti tulivat itse tehtaisiin ja tuotantolaitoksiin, ja tässä suhteessa siis oli vallalla jonkinlainen itsestäänvirtaus. Ja tämä itsestääntapahtuvaisuus johtui siitä, että oli työttömyyttä, oli poisvirtausta maaseudulta, vallitsi köyhyys ja nälän kauhu, joka ajoi ihmisiä maaseudulta kaupunkiin. Muistatteko puheenparren «talonpoikain paosta maaseudulta kaupunkiin»? Mikä pakotti talonpoikia pakenemaan maaseudulta kaupunkiin? Nälkäkauhu ja työttömyys, se seikka, että maaseutu oli talonpojalle jonkinlaisena äitipuolena, jonka luota hän oli valmis pakenemaan vaikka pirun sarviin, saadakseen jotain työtä. Näin, tahi jotakuinkin, olivat meillä asiat vielä joku aika sitten. Voidaanko sanoa, että meillä olisi nykyäänkin aivan samanlainen kuva? Ei, niin ei voida sanoa. Päinvastoin, olosuhteet ovat perinpohjin muuttuneet. Ja nimenomaan juuri siksi, että olosuhteet ovat muuttuneet, ei meillä enää ole itsestäänvirtausta työvoiman tulossa tuotantoon.

Mitä muutoksia sitten, itseasiassa, on tällä aikaa tapahtunut? Ensiksikin, me poistimme työttömyyden, — siis me poistimme sen tekijän, joka painosti «työmarkkinoita». Toiseksi, me lopetimme kertakaikkiaan pois muuttamisen maaseudulta, — näinollen, voitimme sen joukkoköyhyyden, joka pakotti talonpoikia poistumaan maaseudulta kaupunkiin. Ja loppujen lopuksi, me varustimme maaseudun kymmenillä tuhansilla traktoreilla ja maatalouskoneilla, tuhosimme kulakit, perustimme kollektiivisia talouksia ja annoimme talonpojille mahdollisuuden elää ja työskennellä ihmismäisesti. Nyt ei maaseutua enää voida nimittää talonpojan äitipuoleksi. Ja nimenomaan juuri siksi, kun sitä ei enää voida nimittää äitipuoleksi, ovat talonpojat vakiintuneet maaseudulle, meillä ei enää ole «talonpoikien pakoilua maaseudulta kaupunkiin», eikä työvoiman luonnonvoimaista virtausta.

Näette siis, että nykyään meillä on aivan uudet olosuhteet ja uudet ehdot tuotantolaitoksien turvaamisessa työvoimalla. Mitä tästä sitten johtuu?

Tästä johtuu, ensiksikin, että enää emme saa luottaa työvoiman tulevan itsestään. Siis itsestäänvirtauksen «politiikasta» meidän on siirryttävä uuteen politiikkaan työläisten järjestetystä vetämisestä teollisuuteen. Mutta sitä varten on olemassa vain yksi tie —se, että taloudelliset järjestöt tekevät kollektiivitalouksien ja kollektivistien kanssa sitoumuksia työvoiman antamisesta. Te tiedätte, että eräät talousjärjestöt ja kollektiivitaloudet ovat jo lähteneet tälle tielle, ja kokemus on osoittanut, että työsitoumuksien laadinta on antanut vakavia tuloksia sekä kollektiivitalouksille että teollisuuslaitoksille.

Toiseksi johtuu tästä, että on viipymättä ryhdyttävä **mekanisoimaan** raskaimpia työprosesseja, kehittäen tätä asiaa kaikessa laajuudessaan (metsätöissä ja puunjalostusteollisuudessa, rakennustöissä, kivihiilituotannossa, lastaus- ja purkaustöissä, liikennelaitoksissa, mustassa metallurgiassa jne.). Tämä ei suinkaan merkitse si-

tä, että muka ihmistyöstä olisi kokonaan luovuttava. Päinvastoin, tulee ihmistyövoimalla vielä kauan aikaa olemaan mitä tärkein osuus tuotannossa. Mutta se merkitsee sitä, että työprosessien mekanisoiminen on meillä sinä **uutena** ja **ratkaisevana** voimana, jota ilman me emme voi säilyttää vauhtejamme eikä tuotannon uusia mittasuhteita.

Meillä on vielä paljon talousmiehiä, jotka «eivät luota» ei työprosessien mekanisointiin, eikä sitoumuksiin kollektiivitalouksien kanssa. Nämä ovat juuri niitä talousmiehiä, jotka eivät käsitä uusia olosuhteitamme, joka eivät halua työskennellä uudella lailla ja jotka huokailevat niitä «entisiä hyviä aikoja» muistellen, jolloin työvoima «tuli itsestään» tehtaisiin. Ei kannata todistella, että tällaiset talousmiehet ovat niin kaukana kuin taivas maasta niistä taloudellisen rakennustyömme uusista tehtävistä, joita uudet olosuhteet eteemme asettavat. Nähtävästi he ajattelevat, että nykyiset vaikeudet työvoiman saannissa ovat vain väliaikainen ilmiö, että työvoiman puute poistuu muka itsestään, kuinka sanoisin, itsestään tapahtuvaisuuden järjestyksessä. Toverit, tämä on harhakäsite.

Työvoiman saannissa nykyään ilmenevät vaikeudet eivät voi itsestään poistua. Ne katoavat vain meidän omien ponnistustemme tuloksena. Niinpä siis, tehtävämme onkin — **hankkia järjestelmällisesti työvoimaa kollektiivitalouksien ja tuotantolaitosten välisten työvoimasitoumusten kautta ja mekanisoida työ.**

Näin on asianlaita kysymyksessä teollisuutemme kehityksen ensimmäisestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme siis toista ehtoa koskevaan kysymykseen.

2. Työläisten työpalkka.

Puhuin juuri järjestetystä työläisten värväyksestä tuotantolaitoksiamme varten. Mutta hankkia työläisiä, ei vielä merkitse, että olisi tehty kaikki tässä suhteessa. Laitostemme turvaamiseksi työvoimalla on välttämättä saatava työläiset kiinnitetyiksi tuotantoon ja saatava työvoima tehtaissa ja tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakiinnutetuksi.

Tuskin kannattanee todistella, että ilman vakinaista työläisjoukkoa, joka olisi suuremmassa tai pienemmässä määrin omaksunut työtekniikan ja tottunut uusiin työkaluihin ja koneistoon — on mahdotonta liikkua eteenpäin, on mahdotonta täyttää tuotantosuunnitelmat. Päinvastaisessa tapauksessa olisi joka kerta opetettava työläiset alusta alkaen ja käytettävä puolet ajasta heidän opettamiseensa, sensijaan että sekin aika käytettäisiin tuotantoon.

Mutta miten meillä nykyään tapahtuu käytännössä? Voidaanko sanoa, että työläiskokoonpano meidän tuotantolaitoksissamme olisi nykyään enemmän tai vähemmän vakinaista? Ei, ikävä kyllä, ei sitä voida sanoa. Päinvastoin, yhä edelleenkin meillä vallitsee tuotantolaitoksissa niinsanottu työvoiman **vaihtuvaisuus,** sen siirtelehtiminen paikasta toiseen. Vieläkin enemmän, useissa tehtaissa ja laitoksissa ei työvoiman vaihtuvaisuus ole ollut ainoastaan supistumatta, vaan päinvastoin — vieläkin kasvanut ja voimistunut. Joka tapauksessa, vähän löytyy sellaisia tuotantolaitoksia, joissa työläisaines ei puolen vuoden, vieläpä vuosineljänneksenkin aikana, vaihtuisi vähintäin 30—40 prosentilla.

Aikaisemmin, teollisuuden jälleenrakentamisen kaudella, jolloin teknillinen tuotantokalustomme oli yksinkertaisempaa ja tuotannon mittasuhteet pienet, — voitiin vielä jotenkuten «sietää» niinsanottua työvoiman yhtämittaista vaihtuvaisuutta. Mutta nyt — ovat asiat toisin. Nykyään jo ovat olosuhteet perinpohjin muuttuneet. Nykyään, laajamittaisen uudestirakentamisen kaudella, jolloin tuo-

tannon mittasuhteet ovat käyneet jättiläismäisiksi ja teknillinen työkalusto ja -koneisto äärimmäisen monimutkaiseksi, on työvoiman yhtämittainen vaihtuminen muodostunut tuotannon vitsaukseksi, joka desorganisoi meidän tuotantolaitoksiamme. «Sietää» vielä nykyään työvoiman vaihtuvaisuutta — merkitsisi teollisuutemme rappeuttamista, tuotantosuunnitelmien täyttämismahdollisuuksien tuhoamista, tuotteiden laadun parantamismahdollisuuksien kadottamista.

Missä sitten on työvoiman vaihtuvaisuuden syy?

Työpalkkojen väärin järjestämisessä ja määrittelemisessä, virheellisessä palkkasysteemissä, «vasemmistolaisessa» tasasuhtaisuuden noudattamisessa työpalkkojen alalla. Useissa laitoksissamme on palkkaluokittelu suoritettu siten, että melkein kokonaan katoaa ero ammattitaitoisuutta vaativan ja ammattitaidottoman työn välillä, raskaan ja helpon työn välillä. Tasasuhtaisuus ja yhdenarvoisuus palkkasuhteessa johtaa siihen, että ammattitaidotonta työläistä ei ollenkaan kiinnosta tulla ammattitaitoiseksi, ja täten häneltä on poistettu eteenpäin pyrkimisen halu ja suuntaviivat, ja niinpä hän tuntee itsensä jonkinlaiseksi «kesävieraaksi» tuotannossa, työskennellen vain väliaikaisesti, «ansaitakseen» silloin tällöin hieman ja lähteäkseen taas jonnekin muualle «onneaan etsimään».

Palkkojen tasottaminen johtaa siihen, että ammattitaitoinen työläinen on pakotettu siirtymään tehtaasta toiseen, löytääkseen siten vihdoinkin työpaikan, jossa ammattitaitoa vaativasta työstä maksetaan kunnollisesti. Tästä sitten johtuukin «yleinen» siirtyminen laitoksesta toiseen, työvoiman yhtämittainen vaihtuvaisuus.

Päästäksemme tästä pahasta pulasta on luovuttava palkkojen tasottamisesta ja päättävästi murskattava vanha palkkaluokittelu. Poistaaksemme tämän paheen, on luotava sellainen tariffisysteemi, jossa otettaisiin huomioon ero ammattitaitoisuutta vaativan ja yksinkertaisen työn, kuin myöskin raskaan ja helpon työn välillä. Ei saa sietää sitä, että esim. kärrääjä metalliteollisuudessa saa samanlaista palkkaa kuin pihanlakaisija. Ei myöskään sietää sitä, että veturinkuljettaja rautatiellä saisi samanlaista palkkaa kuin puhtaaksikirjoittaja kansliassa. Marx ja Lenin ovat sanoneet, että ero ammattitaitoa vaativan ja yksinkertaisen työn välillä tulee säilymään vielä sosialismissakin, vielä luokkien katoamisenkin jälkeen, että tämä eroavaisuus tulee katoamaan vasta kommunismissa ja että senvuoksi «työpalkka» tullaan sosialismin kaudellakin vielä maksamaan työn, eikä tarpeiden mukaan.

Mutta tasasuhtaista palkanmaksua kannattavat talousmiehemme ja ammattiliittotoimitsijat eivät myönnä tätä, vaan tuumivat, että tämä eroavaisuus on jo poistunut nykyisessä neuvostojärjestelmässämme. Kummatko ovat oikeassa — Marx ja Lenin, vaiko nämä toimitsijat? On uskottava, että Marx ja Lenin ovat oikeassa. Ja tästä johtuu, että se, joka nyt vielä rakentelee palkkajärjestelmää tasavertaisuuden «periaatteille», ottamatta huomioon eroa ammattitaitoa vaativan ja ammattitaidottoman työn välillä, hän toimii vastoin marxilaisuutta, vastoin leninismiä.

Kaikilla teollisuusaloilla, jokaisessa tehdaslaitoksessa ja jokaisessa verstasosastossa on johtavat ryhmät korkeammin tai vähemmän ammattitaitoisia työläisiä, jotka ennen kaikkea ja pääasiassa juuri heidät on kiinnitettävä tuotantoon ja kyseessäolevaan työpaikkaan, jos haluamme todella turvata vakinaisen työläiskunnan laitokselle. He, nämä eturivin työläisryhmät, muodostavat tuotannon perusrenkaan. Jos onnistumme heidät kiinnittämään ja vakiinnuttamaan tehtaaseen tai johonkin verstaa-

seen, — merkitsee se koko työläiskokoonpanon vakiinnuttamista, työvoiman siirtelehtimisen likvidoimista lopullisesti.

Millä keinoin heidät kiinnittää laitokseen? Heidät voidaan kiinnittää laitokseen vain sitä tietä, että heidän asemaansa kohotetaan, palkkatasoaan kohottamalla, sellaisen palkkajärjestelmän luomisella, joka vastaa työläisen ammattitaitoa. Mitä sitten merkitsee kohottaa heidät ylös ja kohottaa heidän palkkatasoaan? Kaiken muun ohella se merkitsee sitä, että ammattitaidottomille työläisille avataan suuntaviivat ja annetaan heille kiihoke pyrkiä ylöspäin ammattitaidossa, siirtyäkseen ammattitaitoisten ryhmään.

Te tiedätte hyvin, että me tarvitsemme nykyään sadoin tuhansin ja miljoonittain ammattitaitoisia työläisiä. Mutta luodaksemme ammattitaitoisia kaatereita on ammattitaidottomille työläisille annettava jokin kiihoke ja suuntaviivat pyrkiä eteenpäin, kohota ammattitaidossa. Ja sitä parempi, mitä rohkeammin me tälle tielle lähdemme, sillä juuri se on peruskeinona työvoiman vaihtuvaisuuden ja siirtelehtimisen likvidoimiseksi. Säästää tässäkin asiassa — merkitsee rikoksen tekemistä, se merkitsee asettumista sosialistisen teollisuutemme etuja vastaan.

Mutta tässä ei vielä ole kaikki. Työläisten kiinnittämiseksi laitoksiin on edelleenkin välttämättä parannettava työläisten varustelua ja asunto-oloja. Ei kylläkään tarvitse kieltää, etteikö asuintalojen rakentamisen suhteen ja työläisten varustelun parantamisen alalla meillä olisi viime vuosina tehty paljonkin. Mutta tämäkin kaikki, mitä on tehty, on ilmeisesti liian vähän työläisten nopeasti kasvavien vaatimusten ja tarpeiden tyydyttämiseksi. Ei saa puolustautua sillä, että ennen oli asuinrakennuksia vähemmän kuin nyt ja että tämän vuoksi, voimme muka rauhoittua näihin saavutuksiimme. Ei myöskään saa vedota siihen, että aikaisemmin työläisten varustelu oli vieläkin paljon huonommalla kannalla, että senvuoksi voidaan tyytyä nykyiseen tilanteeseen. Vain mätänevät ja läpeensä pilaantuneet ihmiset voivat lohduttaa itseään menneisyyteen vedoten. Ei ole lähdettävä menneisyydestä, vaan työläisten nykyisistä kasvavista vaatimuksista. On ymmärrettävä, että työläisten elinehdot ovat meillä perinpohjin muuttuneet.

Nykyään ei työläinen enää ole sitä, mitä ennen. Nykyajan työläinen, meidän neuvostojärjestelmän työläinen, haluaa elää siten, että kaikki hänen aineelliset ja kulttuuriset tarpeensa niin elintarpeilla varustelun kuin asunto-olojenkin alalla, niin kulttuuristen kuin kaikkien muidenkin tarpeittensa suhteen — tulisivat täysin tyydytetyiksi. Hänellä on siihen oikeus, ja meidän on turvattava hänelle nämä elinehdot.

Totta kylläkin, että hän ei meillä kärsi työttömyydestä, että hän on vapaa kapitalismin ikeestä, että hän ei ole enää orja, vaan oman asiansa isäntä. Mutta tämä ei riitä. Hän vaatii, että tyydytettäisiin kaikki hänen aineelliset ja kulttuuriset tarpeensa, ja me olemme velvolliset täyttämään nämä hänen vaatimuksensa.

Älkää unohtako, että me itse myöskin nyt esitämme vissejä vaatimuksia työläisille — vaadimme heiltä tiukkaa työkuria, jännitettyä työskentelyä, kilpailua ja iskulaisuutta. Älkää unohtako, että valtava enemmistö työläisistä on hyväksynyt ja ottanut nämä neuvostovallan vaatimukset vastaan voimakkaalla työinnon nousulla ja täyttävät niitä sankarillisesti. Älkää siis ihmetelkö sitä, että täyttäen neuvostovallan vaatimuksia työläiset tulevat omasta puolestaan vaatimaan neuvostovaltaa täyttämään velvollisuutensa ja sitoumuksensa työläisten aineellisen ja kulttuurisen aseman parantamisesta jatkuvasti edelleenkin.

Niinpä siis, **likvidoitava työvoiman vaihtuvaisuus, poistettava palkkojen tasoitus ja järjestettävä palkkasysteemi oikein, sekä parannettava työläisten elinoloja** — siinä tehtävämme.

Näin on asianlaita kysymyksessä teollisuutemme kehittymisen toisesta uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen kolmannesta ehdosta.

3. Työn järjestäminen.

Ylempänä jo puhuin välttämättömyydestä likvidoida työvoiman yhtämittainen vaihtuvaisuus, työläisten kiinnittämisestä työpaikkaansa. Mutta kysymys ei rajoitu vain työläisten kiinnittämiseen laitokseen. Ei riitä yksin se, että poistamme työvoiman siirtelehtimisen paikasta toiseen. Työläisille on myöskin luotava sellaiset työsuhteet, jotka antaisivat heille mahdollisuuden työskennellä järkiperäisesti, kohottaa työnsä tuottavaisuutta, parantaa tuotteidensa laatua. Näinollen on siis järjestettävä työt tuotantolaitoksissa siten, että tuottavaisuus kohoaisi säännöllisesti joka kuukausi, jokaisena vuosineljänneksenä.

Voidaanko sanoa, että todellisuudessa töiden järjestely tehtaissa ja tuotantolaitoksissamme vastaisi tuotannon nykyisiä vaatimuksia? Ikävä kyllä, sitä emme voi sanoa. Joka tapauksessa meillä on yhä vieläkin paljon tuotantolaitoksia, joissa töiden järjestely on erittäin huonolla tolalla, joissa järjestyksen ja keskinäisen sopusuhteen asemesta työssä vallitsee epäjärjestys ja sekamelska, joissa vastuuvelvollisuuden asemesta suoritetusta työstä rehoittaa täydellinen edesvastuuttomuus eikä noudateta **henkilöllistä vastuuvelvollisuutta.**

Mitä sitten on tämä vastuuttomuus? Se on tilanne, jolloin eri työaloilla ei työläisillä ole mitään henkilökohtaista vastuuta suoritettavasta työstä koneistoon, työpenkkeihin ja työkaluihin nähden. On selvää, että tällaisissa olosuhteissa ei voi olla puhettakaan työn tuottavaisuuden vakavasta noususta, tuotteiden laadun paranemisesta ja huolellisesta suhtautumisesta koneihin ja työkaluihin. Te tiedätte, mihin johti vastuuttomuus rautatieliikenteessä. Samoihin tuloksiin johtaa se myöskin teollisuudessa. Me hävitimme vastuuttomuuden rautatieliikenteessä ja saimme kohotetuksi sen toiminnan korkeammalle tasolle. Sama on tehtävä myöskin teollisuudessa, että senkin työ kohoaisi korkeammalle asteelle.

Aikaisemmin vielä voitiin jotenkuten «tulla toimeen» sen väärän työn järjestelyn kanssa, joka hyvin sopii yhteen vastuuttomuuden ja kullekin jokaisesta annetusta konkreettisesta työstä kuuluvan vastuuvelvollisuuden puutteen kanssa. Nyt on asia aivan toisin ja olosuhteet kerrassaan muuttuneet. Nykyisissä tuotannon jättiläismäisissä oloissa, kun meillä on suuria jättiläistehtaita, on vastuuttomuus sellaisena teollisuuden vitsauksena, joka uhkaa kaikkia tuotannollisia ja organisatoorisia saavutuksiamme tuotantolaitoksissa.

Miten tämä vastuuttomuus on voinut juurtua useissa laitoksissamme? Se tuli sinne keskeytymättömän työviikon laittomana seuralaisena. Olisi väärin sanoa, että yhtämittainen työviikko saa välttämättömästi aikaan vastuuttomuuden tuotannossa. Kun työt on oikein järjestetty, kun jokaisesta määrätystä työstä on olemassa henkilövastuu, kun määrätyt työläisryhmät kiinnitetään koneisiin ja työpenkkeihin, kun työvuorot on säännöstelty oikein, siten, että ne kaikki olisivat yhtä päteviä ammattitaitonsa ja työn laadun puolesta, niin näissä oloissa keskeytymätön tuotanto johtaa työn tuottavaisuuden suureen nousuun, työn laadun paranemiseen ja vastuuttomuuden poistamiseen. Näin ovat asiat esim. rautatieliikenteessä, jossa on keskeytymätön työviikko, mutta jossa vas-

tuuttomuus on likvidoitu. Voidaanko sanoa, että meillä teollisuuslaitoksissammekin on yhtä suotuisa tilanne keskeytymättömän tuotannon suhteen? Valitettavasti, näin ei voida sanoa. Asia on siten, että useissa tuotantolaitoksissa siirryttiin keskeytymättömään tuotantoon hätiköiden, valmistamatta vastaavia olosuhteita, järjestämättä työvuoroja siten, että ne likipitäen olisivat saman arvoisia ammattitaidon ja työnsä laadun puolesta, järjestämättä henkilökohtaista vastuuta jokaisesta konkreettisesta työstä.

Ja tämä johti siihen, että luonnonvoimaisuuden varaan jätetty keskeytymätön tuotannon kulku muuttui vastuuttomuudeksi. Tuloksena onkin, että useissa teollisuuslaitoksissa on vain muodollisesti, paperilla, keskeytymätön tuotanto ja vastuuttomuus rehoittaa aivan reaalisena. Tuloksena on vastuuntunteen puute työstä, huolimaton suhtautuminen koneisiin, työpenkkien joutuminen käyttökelvottomiksi aivan laajassa mitassa sekä haluttomuus kohottaa työn tuottavaisuutta. Siksipä työläiset puhuvatkin, että «kyllähän me työn tuottavaisuuden kohottaisimme ja tilanteen parantaisimme, mutta kuka siitä antaisi tunnustuksen, kun kukaan ei vastaa mistään?»

Tämä on seurauksena siitä, että eräät toverit joillakin paikoin kiirehtivät yhtämittaiseen tuotantoon siirtymisessä ja kiirehtimisellään pilasivat hyvän asian, muuttaen sen vastuuttomuudeksi.

Tämän tilanteen korjaamiseksi ja vastuuttomuuden hävittämiseksi on kaksi keinoa: Joko muutetaan keskeytymättömän tuotannon toteuttamisehdot siten, ettei se muuttuisi vastuuttomuudeksi, kuten on jo tehtykin rautatieliikenteessä, tahi sitten siellä, missä ei ole suotuisia olosuhteita tälle toimenpiteelle, poistetaan muodollinen keskeytymätön työviikko ja väliaikaisesti siirrytään kuusipäiväiseen keskeytyvään työviikkoon, kuten joku aika takaperin tehtiin Stalingradin traktoritehtaalla, ja sitten valmistetaan olosuhteet sille, että myöhemmin voitaisiin siirtyä todelliseen keskeytymättömään työviikkoon sekä vältettäisiin vastuuttomuutta.

Muuta ulospääsyä ei ole.

Ei voi olla epäilystäkään, etteivätkö talousmiehemme täysin hyvin kaikkea tätä ymmärtäisi. Mutta he vaikenevat. Miksi? Kaiketikin siksi, että pelkäävät totuutta. Mutta milloinkahan bolshevikit ovat alkaneet totuutta pelätä? Eikö sitten ole aivan totta, että useissa tuotantolaitoksissa keskeytymätön tuotanto aiheutti vastuuttomuuden, että hyvä asia vääristeltiin aivan viimeiseen asteeseen saakka? Mutta mihin tarvitaan tällaista keskeytymätöntä tuotantoa? Kuka rohkenee sanoa, että tämän muodollisen ja vääristellyn keskeytymättömän tuotantosysteemin edut on asetettava korkeammalle työn oikein järjestämisen etuja, korkeammalle työn tuottavaisuuden edistämisen etuja, korkeammalle todellisen keskeytymättömän tuotannon ja sosialistisen teollisuutemme etuja? Lieneehän selvää, että mitä pikemmin hävitämme tämän muodollisen keskeytymättömän tuotantosysteemin, sitä pikemmin pääsemme reaalisen keskeytymättömän tuotannon järjestämiseen?

Eräät toverit ajattelevat, että vastuuttomuus voidaan poistaa loitsuluvuilla ja laajakantoisilla puheilla. Minä joka tapauksessa tunnen useita taloustoimitsijoita, jotka taistelussaan vastuuttomuuden poistamiseksi rajoittuvat siihen, että tavan takaa esiintyvät kokouksissa manaten vastuuttomuutta ja luullen nähtävästi, että tällaisten puheiden jälkeen vastuuttomuuden on itsestään hävittävä, kuinka sanoisin, itsestään tapahtuvasti. Mutta he erehtyvät pahemman kerran, jos luulevat, että vastuuttomuus

voidaan käytännöstä poistaa puheilla ja loitsuilla. Ei, toverit, vastuuttomuus ei milloinkaan itsestään katoa. Vain me itse voimme sen hävittää ja se on meidän itsemme hävitettävä, sillä me teidän kanssanne olemme vallassa ja meidän on yhdessä vastattava kaikesta, myöskin vastuuttomuudesta. Olen sitä mieltä, että olisi paljon parempi, jos taloutemme johtomiehet puheitten ja manausten asemesta viivähtäisivät kuukauden tai pari esim. kaivoksella taikka tehtaassa, tutustuisivat kaikkiin työn järjestelyn yksityiskohtiin ja «pikkuseikkoihin», hävittäisivät siellä käytännössä tämän vastuuttomuuden ja sen jälkeen siirtäisivät kyseessäolevan laitoksen kokemukset toistenkin laitosten tietoon. Se olisi paljon parempi. Se olisi todellista taistelua vastuuttomuuspahetta vastaan, taistelua työn oikean, bolshevistisen järjestämisen puolesta, taistelua voimien oikein säännöstelyn puolesta tuotantolaitoksessa.

Siis, **vastuuttomuuden likvidoiminen, työn järjestelyn parantaminen ja voimien oikein asettelu tuotantolaitoksessa,** — sellainen on tehtävämme.

Täten ovat asiat teollisuutemme kehityksen kolmannen uuden ehdon suhteen.

Siirrymme kysymykseen neljännestä ehdosta.

4. Kysymys työväenluokan tuotannollis-teknillisestä intelligenssistä.

Olosuhteet ovat muuttuneet myöskin teollisuutemme komennuskuntaan nähden yleensä ja insinööri-teknillisen henkilökunnan suhteen erikoisesti.

Aikaisemmin oli tilanne sellainen, että koko teollisuutemme peruslähteenä oli Ukrainan hiili-metallurginen teollisuus. Ukraina varusti metallilla kaikki teollisuusalueemme, niin Etelän kuin Moskovan ja Leningradinkin. Se varusti myöskin hiilellä kaikki SSSR:n tärkeimmät laitokset. Jätän tässä huomioon ottamatta Uralin, sillä sen ominaispaino Donbassiin verrattuna oli vähäinen. Tätä vastaavasti oli meillä myöskin teollisuuden komennuskaaderien valmistuksessa kolme perusahjoa: Etelä, Moskovan ja Leningradin piirit. On ymmärrettävää, että tällaisessa asiaintilassa voitiin vielä jotenkuten tulla toimeen sillä insinööri-teknillisten voimien minimillä, joka silloin oli maamme käytettävissä.

Näin oli läheisessä menneisyydessä.

Mutta nyt ovat olosuhteet kerrassaan toiset. Kaikille lienee selvää, että kehittäen jatkuvasti nykyisiä tuotannon tempoja ja jättiläismäisiä mittasuhteita, meille käy yksistään Ukrainan hiili-metallurginen tukikohta aivan riittämättömäksi. Te tiedätte, ettei tarpeisiimme enää riitä yksin Ukrainan hiili ja metalli, vaikka siellä tuotanto onkin kohonnut. Te tiedätte, että olimme tämän johdosta pakotettuja luomaan uuden hiili-metallurgisen tukikohdan Itään — Uralin-Kusbassiin. Ja te tiedätte, että tämän teollisuuskeskuksen luomistyöt edistyvät menestyksellisesti.

Mutta tämä ei riitä. Meidän on luotava metallurginen tuotanto myöskin itseensä Siperiaan sen kasvavien tarpeiden tyydyttämiseksi. Ja me luomme jo sellaista. Tämän lisäksi on meidän perustettava uusi värimetallurginen tukikohta Kasakstaniin ja Turkestaniin, ja loppujen lopuksi, meidän on kehitettävä laajat rautateiden rakennustyöt. Sitä vaativat Neuvostoliiton edut kokonaisuudessaan, niin syrjäisten tasavaltojen kuin myöskin keskusalueiden edut.

Mutta tästä johtuu, ettemme enää voi tulla toimeen sillä insinööri-teknillisten ja teollisuuden johtavien voimien minimillä, joka riitti tähän asti. Tästä taas johtuu, että insinööriteknillisten voimien kasvatusahjot ovat käyneet riittämättömiksi, että on perustettava kokonainen verkosto

uusia kaaderien kasvatuslaitoksia — Uralille, Siperiaan ja Keski-Aasiaan. Meidän on turvattava itsemme insinööri-teknillisillä ja teollisuuden johtavilla voimilla kolmin- ja viisinkertaisesti entiseen verrattuna, jos me todellakin aiomme täyttää SSSR:n sosialistisen teollistamisohjelman. Mutta me tarvitsemme vain määrätynlaisia teollisuudenjohtavia voimia sekä insinööri-teknillistä voimaa, emmekä minkälaisia hyvänsä. Me tarvitsemme sellaisia teollisuuden komentajia ja insinööri-teknillisiä voimia, jotka kykenevät ymmärtämään maamme työväenluokan politiikan, kykenevät omaksumaan tämän politiikan ja ovat valmiit sitä tunnollisesti toteuttamaan. Mutta mitä tämä merkitsee? Se merkitsee sitä, että maamme on astunut kehityksensä siihen vaiheeseen, jolloin työväenluokan on luotava itselleen oma tuotannollis-teknillinen intelligenssinsä, joka kykenisi puoltamaan sen etuja tuotannossa, vallassaolevan luokan etuina.

Ei yksikään vallassaoleva luokka ole tullut toimeen ilman omaa intelligenssiänsä. Ei ole syytä pienimpiinkään epäilyksiin siitä, että myöskään SSSR:n työväenluokka ei voi tulla toimeen ilman omaa tuotannollis-teknillistä intelligenssiään.

Neuvostovalta on ottanut tämän seikan huomioon ja avannut korkeakoulujen ovet työväenluokan edustajille kansantaloutemme kaikilla aloilla. Te tiedätte, että kymmeniä tuhansia työläis- ja talonpoikaisnuorukaisia opiskelee tätä nykyä korkeimmissa oppilaitoksissa. Kun ennen, kapitalismin aikana, korkeakoulut olivat vain herraskaisten yksinoikeutena, niin nykyään, neuvostojärjestelmän vallitessa on työläis- ja talonpoikaisnuoriso niissä vallitsevana voimana. Ei ole epäilystäkään, että kohta me saamme oppilaitoksistamme tuhansia uusia teknikkoja ja insinöörejä, teollisuutemme uusia komentajia.

Mutta tässä on vain asian toinen puoli. Toinen puoli taas on siinä, että työväenluokan tuotannollis-teknillistä intelligenssiä tullaan luomaan ei vain korkeakoulun päättäneistä henkilöistä, vaan tullaan sitä värväämään myöskin tuotantolaitoksiemme käytännöllisistä työntekijöistä, ammattitaitoisista työläisistä, tehtaiden ja kaivosten kulttuurisista työläisvoimista. Sosialistisen kilpailun alkuunpanijat, iskubrikaadien johtajat, työinnon käytännölliset sytyttäjät, töiden järjestäjät taloutemme eri aloilla, — siinä se työväenluokan uusi kerrostuma, jonka on yhdessä korkeakoulun päättäneiden tovereiden kanssa muodostettava työväenluokan intelligenssin runko, teollisuutemme komennuskunnan perusjoukko. Tehtävämme on siinä, ettei näitä aloitekykyisiä tovereita syrjäytettäisi, vaan rohkeammin nostettaisiin johtaville paikoille, annettaisiin heille mahdollisuus käyttää organisatoorisia kykyjään ja täydentää tietojaan sekä luotaisiin heille vastaavat olosuhteet, säälimättä tässä varoja.

Näiden tovereiden keskuudessa on koko paljon puolueettomia. Mutta tämä ei voi olla esteenä sille, että heitä rohkeasti siirrettäisiin johtaville paikoille. Päinvastoin, juuri näitä puolueettomia tovereita on kohotettava vastuunalaisimpiin toimiin, on kiinnitettävä heihin tarkkaavainen huomio, että he tulisivat asiallisesti vakuutetuiksi siitä, että puolue osaa antaa arvon kyvykkäille työntekijöille. Eräät toverit ajattelevat, että johtaville paikoille tehtaissa voidaan asettaa vain puoluetovereita ja tällä perusteella usein syrjäyttävät kykenevät ja alotekykyiset puolueettomat toverit, asettamalla heidän sijaansa vähemmän kykeneviä ja toimeliaita puolueenjäseniä. On sanottava, ettei mikään voi olla tyhmempää ja taantumuksellisempaa kuin tällaisen,

luvalla sanoen, «politiikan» noudattaminen. Tuskin tarvittanee todistella, että tällainen «politiikka» voi vain alentaa puolueen arvoa puolueettomien työläisten keskuudessa ja irroittaa heitä puolueesta. Politiikkamme sisältö ei ole ollenkaan siinä, että puolue muodostettaisiin sulkeutuneeksi lahkoksi. Politiikkamme on siinä, että puolueen jäsenten ja puolueettomien työläisten välillä vallitsisi «keskinäisen luottamuksen» ja «keskinäisen tarkastuksen» ilmapiiri (Lenin). Puolueemme on voimakas työväenluokan keskuudessa m.m. juuri siksi, että se noudattaa tällaista politiikkaa. On siis **päästävä siihen, että SSSR:n työväenluokalla olisi oma tuotannollis-teknillinen intelligenssinsä,** — se on tehtävämme.

Näin on asianlaita teollisuutemme neljännen uuden kehitysehdon suhteen.

Siirrymme käsittelemään viidettä ehtoa.

5. Käänteen merkkejä vanhan tuotannollis-teknillisen intelligenssin keskuudessa.

Uudella lailla asettuu myöskin kysymys suhteesta vanhaan, porvarilliseen tuotannollis-teknilliseen intelligenssiin. Pari vuotta sitten meillä oli vielä sellainen tilanne, että vanhan teknillisen intelligenssin ammattitaitoisin osa oli tuholaistaudin saastuttama.

Vieläkin enemmän, tuholaisuus oli silloin omalaatuisensa muotiasia. Yhdet tekivät vahingollista tuholaistyötä, toiset suojelivat tuholaisia, kolmannet pesivät kätensä asiasta, ollen muka puolueettomia, neljännet taas häilyivät Neuvostovallan ja tuholaisten välillä. Tietysti, vanhan teknillisen intelligenssin enemmistö jatkoikin työskentelyään enemmän tai vähemmän lojaalisena, mutta tässä ei olekaan puhe enemmistöstä, vaan teknillisen intelligenssin ammattitaitoisimmasta osasta.

Mikä aiheutti tuholaisliikkeen, mikä laajensi ja levitti sitä? Se aiheutui luokkataistelun kärjistymisestä SSSR:n sisällä, neuvostovallan hyökkäyspolitiikasta suhteessa kaupungin ja maaseudun kapitalistisiin aineksiin, näiden viimemainittujen vastarinnasta neuvostovallan politiikkaa vastaan, kansainvälisen tilanteen mutkikkuudesta sekä neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien rakennustyön vaikeuksista.

Kun tuholaisten etummaisimman osan aktiivisuutta tukivat kapitalistimaiden imperialistiset interventiopuuhat ja viljavaikeudet maamme sisällä, niin vanhan teknillisen intelligenssin toisen osan horjuntaa aktiivisten tuholaisten puoleen voimistuttivat trotskilais-menshevististen lörpöttelijäin muotijutut siitä, että muka «ei heidän kollektiivisista ja neuvostotalouksistaan kuitenkaan mitään tule», «kaikesta huolimatta Neuvostovalta uudestisyntyy parhaillaan ja kyllä se pian romahtaa», «bolshevikit itse omalla politiikallaan edistävät interventiota» y.m., j.n.e.

Tämän lisäksi, kun kerran eräät vanhoista bolshevikeistakaan eivät silloin jaksaneet vastustaa «kulkutaudin» tuulahdusta, vaan sillä kaudella horjahtivat pois puolueesta oikeistouklonistien joukkoon, niin eipä ole mitään perusteita ihmetellä sitä, että vanhan teknillisen intelligenssin eräs osa, joka ei ollut koskaan edes bolshevismin tuoksua tunnustellut, horjahti jumalansa avulla.

On selvää, että asiain ollessa näin ei Neuvostovalta voinut noudattaa muuta kuin yhtä ainoata politiikkaa suhteessa vanhaan teknilliseen intelligenssiin, aktiivisten tuholaisten **murskaamisen,** puolueettomien, **jaottelemisen** ja lojaalisten **mukaamme vetämisen** politiikkaa. Näin olivat asiat pari vuotta sitten.

Voidaanko sanoa, että meillä olisi nykyäänkin aivan samanlainen tilanne ja samanlaiset olosuhteet? Ei, niin

emme voi sanoa. Päinvastoin, nyt on meillä muodostunut aivan toinen tilanne, aivan uudet olosuhteet. On alettava siitä, että me olemme lyöneet ja menestyksellisesti voitamme kapitalistiset ainekset niin kaupungissa kuin maaseudullakin. On selvää, että tämä ei ilahduta vanhaa intelligenssiä. Myöskin on aivan luultavaa, että he yhä edelleenkin tuntevat myötätuntoa lyötyjä ystäviään kohtaan. Mutta sellaista ei enää ilmene, että nämä myötämieliset, sitäkin vähemmän horjuvaiset ja puolueettomat ainekset suostuisivat vapaaehtoisesti jakamaan aktiivisten ystäviensä kohtalon sen jälkeen, kun nämä viimemainitut ovat kärsineet lopullisen ja ankaran tappion.

Edelleen, me voitimme viljavaikeudet, emmekä ainoastaan voittaneet, vaan vieläpä jo viemme ulkomaille niin paljon viljaa, että sellaista määrää ei vielä ole viety koko Neuvostovallan olemassaolon aikana. Näinollen siis, horjuvilta katoaa tämäkin «todiste». Edelleen, nyt jo sokeatkin näkevät, että neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien rakennustyön rintamalla me olemme eittämättömästi voittaneet ja päässeet mitä valtavimpiin saavutuksiin. Siis kaikkein tärkeimmät tekijät vanhan intelligenssin «asevarastossa» ovat vaipuneet kuin kivi kaivoon.

Mitä sitten tulee porvarillisen intelligenssin interventiotoiveihin, niin on tunnustettava, että siinä suhteessa he toistaiseksi vielä ovat kuin hiekalle rakennettu talorähjä. Ja tosiaan, kuusi vuotta ovat jo lupailleet ja lupailleet interventiota, mutta eivät ole kertaakaan tositeossa yrittäneet. On jo tosiaan aika myöntää, että meidän kaukonäköistä porvarillista intelligenssiämme on yksinkertaisesti vedetty nenästä. En enää puhu siitä, että itsensä aktiivisten tuholaisten käyttäytymisen ja heidän esiintymisensä tunnetussa oikeusjutussa Moskovassa, oli lopullisesti suistettava ja tosiasiassa ne murskasivatkin tuholaisuuden aatteet. On selvää, että nämä uudet seikat ja olosuhteet eivät voineet olla vaikuttamatta vanhaan teknilliseen intelligenssiin.

Uuden tilanteen ja olosuhteiden oli muodostettava ja todellisuudessa se muodostikin uusia mielialoja vanhan teknillisen intelligenssin keskuudessa.

Tällä muuten onkin selvitettävissä se tosiseikka, että nykyään meillä on määrättyjä käänteen merkkejä intelligenssin erään osan taholta, joka aikaisemmin oli myötämielistä tuholaisille, käänteen merkkejä neuvostovallan puoleen. Se tosiasia, että ei vain vanhan intelligenssin tämä kerrostuma, mutta myöskin eilisiä selviä tuholaisiakin, huomattava osa eilispäivän tuholaisista, on alkanut työskennellä useissa tehtaissamme ja tuotantolaitoksissa yhteistyössä työväenluokan kanssa, juuri tämä tosiasia puhuu vakuuttavasti siitä, että käänne vanhan teknillisen intelligenssin keskuudessa on jo alkanut.

Tämä ei kuitenkaan merkitse, että meillä ei enää olisi tuholaisia. Ei, sitä se ei merkitse. Tuholaisia on ja niitä tulee olemaan niin kauan kuin säilyvät luokat, kun säilyy kapitalistinen ympäristömme. Mutta tämä merkitsee sitä, että niin pian kun vanhan teknillisen intelligenssin huomattavin osa, joka on muodossa tai toisessa ollut aikaisemmin tuholaisille myötämielistä, on kääntynyt neuvostovallan puoleen, niin silloin on aktiivisia tuholaisia jäänyt enää pieni määrä, heidät on eristetty ja uusia oloja odotellen on heidän toimintansa mahdollista vain ankaran ja vaikean maanalaisen työn muodossa. Samalla tästä johtuu, että tätä vastaavasti on myöskin meidän politiikkamme muututtava suhteessa vanhaan teknilliseen intelligenssiin.

Kun kaudella, jolloin tuholaisuus oli kuumimmillaan, meidän suhteemme teknilliseen intelligenssiin oli pääasiassa heidän murskaamisen politiik-

kaa, niin nykyään, tämän intelligenssin kääntyessä neuvostovallan puoleen on meidän suhteemme siihen oltava pääasiassa heistä huolehtimista ja heidät mukaamme vetämisen politiikkaa. Olisi väärin ja epädialektista jatkaa vanhaa politiikkaamme uusissa, muuttuneissa olosuhteissa. Olisi tyhmää ja järjetöntä nyt enää katsoa ja suhtautua melkeinpä kaikkiin vanhan koulun käyneihin spesialisteihin ja insinööreihin kuten rikolliseen ja tuholaiseen, jota ei ole vielä itse rikoksesta tavattu. «Spesialistien vainoaminen» on meillä aina katsottu ja jää se edelleenkin vahingolliseksi ja häpeälliseksi ilmiöksi. Niinpä siis, **muutettava suhteemme vanhan koulun käyneisiin insinööri-teknillisiin voimiin, kiinnitettävä niihin suurempi huomio ja paremmin huolehdittava heistä, rohkeammin vedettävä heitä työhön,** — sellainen on tehtävämme.

Näin on asian laita kysymyksessä teollisuutemme kehityksen viidennestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen viimeisestä ehdosta.

6. Taloudellisesta itsekannattavaisuudesta.

Tämä kuva ei olisi täydellinen, ellemme vielä koskettelisi yhtä uutta ehtoa. Kysymys on kasaantumisen lähteistä teollisuuttamme varten, koko kansantaloutta varten, ja tämän kasaantumisen tempojen jouduttamisesta.

Mikä on uutta ja erikoista teollisuutemme kehityksessä kasaantumisen näkökulmalta katsoen? Tämä uutuus ja erikoisuus on siinä, että kasaantumisen vanhat lähteet eivät enää ala riittää teollisuutemme edelleen kehittämiseksi ja laajentamiseksi. Siinä, että näinollen meidän on välttämättä etsittävä uusia kasaantumisen lähteitä ja voimistutettava vanhoja, jos me todella haluamme säilyttää ja edelleenkin kehittää maamme teollistuttamisen bolshevistisia tempoja.

Kapitalististen maiden historioista me tiedämme, että ei yksikään nuori valtio, joka on halunnut kohottaa teollisuutensa korkeammalle asteelle, ole tullut toimeen ilman ulkopuolista apua pitkäaikaisten luottojen ja laitojen muodossa. Lähtien tästä, länsimaiden kapitalistit selvästi kieltäytyvät antamasta luottoa ja lainoja neuvostomaallemme, olettaen, että luoton ja lainojen puute tulee varmasti ehkäisemään maamme teollistuttamisen.

Mutta kapitalistit erehtyivät. He eivät ottaneet huomioonsa sitä seikkaa, että eroituksena kapitalistisista maista meidän maallamme on käytettävissään eräitä erikoisia kasaantumisen lähteitä, kyllin riittäviä teollisuutemme jälleenrakentamiseksi ja sen edelleen kehittämiseksi. Ja tosiasiassa me olemmekin ei ainoastaan jälleenrakentaneet teollisuutemme, emme ainoastaan jälleenrakentaneet maataloutemme ja liikennelaitoksen, vaan samalla me olemme myöskin ehtineet kohottaa raskaan teollisuuden, maatalouden ja kulkulaitoksen uudestirakentamisen raiteille kaikessa valtavuudessaan.

On ymmärrettävää, että tähän on meillä mennyt kymmeniä miljaardeja ruplia. Mistä sitten on nämä miljaardit saatu? Kevyestä teollisuudesta, maataloudesta, budjettikasaantumisista. Näin on meillä tämä asia kulkenut aivan viime aikoihin asti.

Nyt on tilanne aivan toisin. Kun aikaisemmin kasaantumisen vanhat lähteet riittivät teollisuuden ja kulkulaitoksen uudestirakentamiseksi, niin nykyään jo on aivan ilmeistä, että ne eivät riitä. Nyt ei ole enää kysymys vanhan teollisuuden uudestirakentamisesta, nyt on kysymys uuden, teknillisesti hyvin varustetun teollisuuden luomisesta Uralille, Siperiaan, Kasakstaniin. Kysymys on nykyään uuden maataloudellisen suurtuotannon järjestämisestä ja luomisesta Neuvostoliittomme vilja-, karjanhoi-

to- ja raaka-ainepiireissä, nyt on kysymys uuden rautatieverkoston luomisesta SSSR:n itäisten ja läntisten seutujen välille. On ymmärrettävää, että kasaantumisen vanhat lähteet eivät mitenkään voi riittää tämän jättiläismäisen asian suorittamiseksi.

Mutta tässä ei vielä kaikki. Tähän on vielä lisättävä se seikka, että epätaloudellisesta asiainhoidosta johtuen osottautuivat taloudellisen itsekannattavaisuuden periaatteet saatetuiksi täydelliseen vaurioon useissa tuotantolaitoksissa ja taloudellisissa järjestöissämme. On ilmeinen tosiasia, että useissa laitoksissa ja talousjärjestöissä on jo aikaa sitten lakattu laskemasta, hinnoittelemasta, ja laatimasta perusteellisia tulojen ja menojen tilitasauksia. On aivan tosiasia, että useissa laitoksissa ja taloudellisissa järjestöissä ovat käsitteet «taloudellisesta säästäväisyydestä», «ei-tuotannollisten menojen supistamisesta» ja «tuotannon järkiperäistyttämisestä» jääneet jo aikoja sitten pois käytännöstä.

Nähtävästi he luottavat siihen, että Valtiopankki «kuitenkin antaa meille välttämättömät summat varoja».

On myöskin tosiasia, että tuotantokustannukset ovat viime aikana alkaneet useissa tuotantolaitoksissa kohota. Heille annetaan tehtäväksi alentaa tuotantokustannuksia 10 %:lla, jopa vieläkin enemmän, mutta heillä vain kustannukset kohoavat. Mitä tämä tuotantokustannuksien alentaminen sitten oikeastaan on? Te tiedätte, että jokainen tuotantokustannuksien alentumisprosentti merkitsee 150—200 miljoonan ruplan kasaantumista teollisuuden sisällä. On siis selvää, että kohottaa tuotantokustannuksia näissä olosuhteissa — merkitsee satojen miljoonien ruplien kadotusta teollisuudelle ja koko kansantaloudelle.

Kaikesta tästä johtuu, että me emme saa enää työskennellä vain kevyen teollisuuden varoilla, ei ainoastaan budjettikasaantumisilla ja maataloudesta saatavilla tuloilla. Kevyt teollisuus on rikkain kasaantumisen lähde ja sillä on nykyään kaikki mahdollisuudet ja edellytykset kehittyä edelleen, mutta tämäkään lähde ei ole rajaton. Maatalous on myöskin yhtä rikas varojen lähde, mutta nykyään sen uudestijärjestelyn kaudella, se kaipaa itse finanssiapua valtiolta. Mitä sitten tulee budjettikasaantumisiin, niin tiedätte hyvin itsekin, että ne eivät voi eivätkä saakaan olla rajattomat.

Mitä keinoja vielä olisi? Meillä on vielä raskas teollisuus. Näin ollen meidän on siis päästävä siihen, että myöskin raskas teollisuus, ja ennen kaikkea sen koneita valmistava osa, alkaisivat myöskin antaa varakasaantumisia. Siis, kehittäen ja voimistaen kasaantumisen vanhoja lähteitä on samalla päästävä siihen, että raskas teollisuus ja ennen kaikkea konerakennusteollisuus antaisivat myöskin varakasaantumisia. Tässä on ulospääsy.

Mutta mitä sitä varten tarvitaan? On hävitettävä epätaloudellisuus, mobilisoitava teollisuuden sisäiset resurssit, juurrutettava ja vakiinnutettava taloudellinen itsekannattavaisuus kaikkiin tuotantolaitoksiimme, systemaattisesti alennettava tuotantokustannuksia, voimistettava teollisuudensisäistä varojen kasaantumista poikkeuksetta teollisuuden kaikilla aloilla. Tällainen on tiemme ulospääsyyn.

Niinpä siis, **juurrutettava ja lujitettava taloudellista itsekannattavaisuutta, voimistettava varojen kasaantumista teollisuuden sisällä** — sellainen on tehtävämme.

7. Uusin tavoin työskenneltävä, uusin tavoin johdettava.

Toverit, tällaisia ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot. Näiden

uusien ehtojen merkitys on siinä, että ne luovat teollisuudelle uudet olosuhteet ja uuden tilanteen, jotka taas vaativat uusia työtapoja, uusia johtamisen muotoja.

Niinpä siis:

a) Osottautuu, että enää emme saa luottaa vanhaan tapaan, siihen, että työvoima tulee teollisuuteen itsestään. Turvataksemme teollisuuden työvoimalla on sitä koottava järjestyneesti, on mekanisoitava työ. Ajatella siten, että työmme nykyisten tempojen ja tuotannon mittasuhteiden oloissa tulisimme toimeen ilman koneellistuttamistakin — merkitsee luottamusta siihen, että voitaisiin lusikalla ammentaa tyhjäksi kokonainen meri.

b) Osottautuu edelleen, että kauemmin emme saa sietää työvoiman yhtämittaista vaihtuvaisuutta teollisuudessa. Päästäksemme tästä pahasta on palkkajärjestelmä järjestettävä uudella lailla ja tehtävä työläiskokoonpano tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakinaiseksi.

c) Osottautuu edelleen, että emme saa kauemmin sietää henkilöllistä vastuuttomuutta työstä tuotannossa. Päästäksemme tästä pahasta on työt järjestettävä uudella lailla, sijoitettava voimat siten, että jokainen työläisryhmä vastaisi tekemästään työstä, työkaluista, työkoneista ja työnsä laadusta.

d) Osottautuu edelleen, että emme voi enää, kuten aikaisemmin, tulla toimeen sillä minimaalisella määrällä insinööri-teknillisiä voimia, jonka perimme porvarilliselta Venäjältä. Kohottaaksemme nykyiset tempomme vieläkin korkeammalle ja laajentaaksemme tuotannon mittasuhteita, on päästävä siihen, että työväenluokalla olisi oma, omintakeinen tuotannollisteknillinen intelligenssinsä.

e) Osottautuu edelleen, että ei saa vanhaan tapaan panna yhteen ryhmään kaikki vanhan koulun käyneet spesialistit ja insinööri-teknilliset voimat. Ottaaksemme huomioon muuttuneet olosuhteet ja tilanteen, on meidän muutettava politiikkaamme ja kohdistettava mahdollisimman suuri huomio ja huolenpito niihin spesialisteihin ja insinööri-teknillisiin voimin, jotka varmasti kääntyvät työväenluokan puoleen.

f) Ja loppujen lopuksi osottautuu, että emme saa vanhaan tapaan toimia vain vanhoilla kasaantumisen lähteillä. Turvataksemme teollisuuden ja maatalouden edelleen kehittymisen ja laajentamisen, on päästävä siihen, että otetaan käytäntöön uusia kasaantumisen lähteitä, likvidoidaan epätaloudellisuus, juurrutetaan taloudellinen itsekannattavaisuus tuotantoon, alennetaan tuotantokustannuksia ja voimistetaan teollisuuden sisäistä kasaantumista.

Tällaiset ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot, jotka vaativat uusia työtapoja, uusia muotoja taloudellisen rakennustyön johtamisessa.

Mitä sitten tarvitaan sitä varten, että kyettäisiin asettamaan johto uudelle tolalle? Sitä varten vaaditaan ennen kaikkea sitä, että meidän taloudelliset johtomiehemme ymmärtäisivät oikein uudet olosuhteet, että he tutustuisivat konkreettisesti teollisuutemme kehittymisen uusiin ehtoihin ja näitä uusien olosuhteiden vaatimuksia vastaavasti uudestijärjestäisivät oman työnsä.

Sitä varten vaaditaan edelleen, että meidän taloudelliset johtomiehemme eivät johtaisi tuotantolaitoksia «yleisesti», ei «ilmasta käsin», vaan käytännöllisesti ja asiallisesti, että he ottaisivat kaikki asiat, ei yleisen suunsoiton kannalta, vaan tiukan asiallisesti, että he eivät rajoittuisi asiain kirjeelliseen käsittelyyn, tai yleisiin korulauseisiin ja tunnuksiin, vaan tutustuisivat työn tekniikkaan, syventyisivät asiain yksityiskohtiin, syventyisivät kaikkiin «pikkuseikkoihin»,

sillä juuri näistä «pikkuseikoista» rakentuvat nykyään suurasiat.

Edelleen sitä varten vaaditaan, että nykyiset liian suuret yhtymämme, jotka usein käsittävät 100—200 eri laitosta, on viipymättä pienennettävä, jakaen ne useampiin eri yhtymiin. On ymmärrettävää, että tuollaisen suuren yhtymän puheenjohtajan, jonka on oltava yhteydessä satojen tehtaiden kanssa, on mahdotonta tuntea hyvin näitä tehtaita, niiden mahdollisuuksia ja todellista työskentelyä. Samoin on selvää, että tuntematta tehtaita ei hän myöskään voi niitä kunnollisesti johtaa. Näin ollen siis, antaaksemme yhtymien puheenjohtajille mahdollisuuden tutustua seikkaperäisesti tehtaisiin ja kunnollisesti johtaa niiden työtä, on heidät vapautettava liiallisesta tehdaspaljoudesta, hajoitettava nykyiset yhtymät useammiksi pienemmiksi ja lähennettävä näitä yhtymiä tehtaisiin.

Yhä edelleen sitä varten vaaditaan, että meidän tuotannolliset yhtymämme on siirrettävä kollegiaalisesta hallinnasta joidenkin yksilöjen persoonallisesti johdettaviksi. Nykyään ovat asiat siten, että yhtymien kollegioissa istuu 10—15 henkilöä, jotka vain kirjoittelevat papereita ja väittelevät keskenään. Toverit, tästä lähtien emme saa enää johtaa näin. On lopetettava kirjeellinen paperi-«johto» ja siirryttävä todelliseen, bolshevistisen asialliseen työskentelyyn Jääköön yhtymän johtoon vain yhtymän puheenjohtaja ja muutamia sijaisiaan. Siinä tulee olemaan kyllin riittävästi yhtymän johtamiseksi. Nykyisten kollegioiden muut jäsenet olisi paras siirtää alas — tehtaisiin ja tuotantolaitoksiin. Se olisi paljon hyödyllisempää sekä heille itselleen, että koko asialle.

Sitä varten vaaditaan edelleen, että yhtymien puheenjohtajat ja heidän sijaisensa kiertelisivät useammin itse tehtaissa, viipyisivät siellä kauemmin työssä, tutustuisivat mahdollisimman hyvin tehtaan työläisiin ja toimitsijoihin, eivätkä vain opettaisi paikallisia työntekijöitä, vaan samalla myöskin itse ottaisivat oppia heistä. Siinä erehdytään, jos ajatellaan, että kyllä muka nykyäänkin voidaan työtä johtaa virastojen kanslioista ja konttoreista, istuen jossain kaukana tehtaasta. Johtaakseen tehtaita, on useammin yhdyttävä ja vaihdettava mielipiteitä tehdaslaitosten työntekijäin kanssa, oltava elävässä ja vilkkaassa yhteydessä heidän kanssaan.

Ja loppujen lopuksi muutama sana tämän vuoden tuotantosuunnitelmastamme.

On joitakin puoluetta lähellä olevia epäuskoisia, jotka vakuuttelevat, että meidän tuotannollinen suunnitelmamme ei ole reaalinen, että sitä on mahdoton täyttää. Nämä ovat eräänlaisia kirjailija Shedrinin «erittäin viisaitten kalojen» kaltaisia, jotka ovat aina valmiit levittämään ympärilleen «käsityskyvyttömyyden tyhjyyttä».

Onko meidän tuotantosuunnitelmamme reaalinen? On, aivan ehdottomasti. Se on aivan reaalinen jo senkin vuoksi, että meillä ovat edessämme kaikki sen täyttämiseksi välttämättömät ehdot. Se on reaalinen vaikkapa senkin vuoksi, että sen täyttäminen riippuu nyt yksinomaan meistä itsestämme, meidän kyvykkyydestämme ja halustamme käyttää hyväksemme nykyiset valtavat mahdollisuutemme. Miten muuten olisi selvitettävissä se tosiasia, että monet tehdaslaitokset ja kokonaiset teollisuusalat ovat jo ylittäneet tuotantosuunnitelmansa?

Olisi typerää ajatella siten, että tuotantosuunnitelma olisi vain luettelo numeroita ja tehtäviä. Tosiasiassa tuotannollinen suunnitelma on miljoonien ihmisten elävää ja käytännöllistä toimintaa. Juuri nämä uutta elämää luovat miljoonat työtätekevät — ovat tuotantosuunnitelmiemme reaalisuus. Tuotanto-ohjelmamme reaalisuus — on juuri elävissä ihmisissä,

teissä ja meissä, tahdossamme työskennellä, valmeudessamme työskennellä uusin tavoin, päättäväisyydessämme täyttää suunnitelmamme hinnalla millä hyvänsä. Omaammeko me sitten tämän päättäväisyyden? Omaamme, sitä meillä on. Siis meidän tuotantosuunnitelmamme on täysin mahdollinen toteuttaa, ja se on toteutettava. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

B. B.

Sosialismin kaudesta ja sosialismin perustan rakentamisesta.

(Jatkoa edelliseen numeroon)

Olemme siirtyneet sosialismin kauteen.

«Mitä sosialismia tämä on — sanovat oikeisto-opportunistit — kun kuitenkin luokat ovat olemassa, raha ei ole likvideerattu, aineellinen köyhyys on säilynyt edelleenkin ja niin edespäin ja muuta samanlaista?» «Kun kerran olemme sosialismissa on meille kaikki samantekevää, voimme unhoittaa luokkien olemassaolon, markkinat jne.» — sanovat «vasemmisto»-opportunistit. Kummallakaan katsantokannalla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden ja leninismin kanssa. Ei ole mitään marxilaisuudesta kaukaisempaa kuin tällainen dogmaattinen ja kuollut käsitys sosialismista, käsitys, jonka mukaan sosialismi syntyy heti täydellisesti ja valmiissa muodossaaan. Me olemme siirtyneet sosialismin kauteen, mutta kuitenkin vain sen ensimäiseen vaiheeseen. Ei ole mitään epäilystä siitä, että itse sosialismissa tulee olemaan joukko ylimeno-muotoja siksi kunnes saavutetaan luokkien täydellinen hävittäminen maassa ja loppujen lopuksi siksi kunnes olemme saavuttaneet kommunistisen yhteiskunnan korkeimman vaiheen. Tämä erikoisesti koskee sellaista maata kuin on Venäjä, missä monien vuosien aikana väestön enemmistönä on ollut talonpoikaisto. Oikea marxilainen käsitys sosialismista on vieras niin oikeisto- kuin «vasemmisto»-opportunisteillekin.

Kuinka Marx, Engels ja Lenin käsittelivät kysymystä kommunistisesta yhteiskunnasta? Mikä ennenkaikkea kiinnosti Marxia hänen ryhtyessään tutkimaan sosialismia? Häntä kiinnosti ennenkaikkea kysymys siitä, kuinka **syntyy** sosialismi kapitalismista, kuinka kommunistinen yhteiskunta ilmestyy kapitalismin uumenista... Tämä, eikä fantasia tai utopia tulevaisuuden sosialistisesta yhteiskunnasta. Juuri tämän puolen myöskin Lenin asettaa ensisijalle Marxin ja Engelsin opeista kommunistisesta yhteiskunnasta. Tunnetussa teoksessaan «Valtio ja vallankumous» Lenin kirjoittaa:

> «Marxilla ei ole hituistakaan utopismia siinä mielessä, että hän mielikuvituksissaan hahmottelisi ja rakentaisi «uuden» yhteiskunnan. Ei aivankuin luonnonhistoriallista prosessia tutkii hän, **miten** uusi yhteiskunta **syntyy** vanhasta, tutkii vanhasta uuteen siirtymisen muotoja. Hän ottaa proletaarisen pakkoliikkeen todelliset kokemukset ja yrittää vetää niistä käytännölliset opetukset. Hän «ottaa oppia» kommuunilta samoin kuin ei yksikään suuri vallankumouksellinen opettaja ole pelännyt ottaa oppia sorretun luokan suurten liikehtimisten kokemuksista eikä milloinkaan ole suhtautunut niihin pedantisin «siveysopein». (Lenin koot. teokset XIV kirja 2:nen osa siv. 335.)

Marx ei siis mielikuvituksessaan

hahmoitellut ja rakennellut valmiin sosialismin kaavoja. Marxia kiinnosti ennenkaikkea kysymys siitä, kuinka sosialistinen yhteiskunta syntyy ja kehittyy, mutta tätä ei kuitenkaan voi ymmärtää muuten kun suuren vallankumouksellisen liikkeen kokemuksen pohjalla.

«Mutta minkä tietojen perusteella, — kysyi Lenin, — voidaan asettaa kysymys tulevan kommunismin tulevasta kehityksestä? Sen perusteella että kommunismi **syntyy** kapitalismista, historiallisesti kehittyy kapitalismista, on tulos sellaisen yhteiskunnallisen voiman toiminnoista, jonka kapitalismi on **synnyttänyt.** Marxilla ei ole vähintäkään yritystä keksiä utopioja, tyhjän perusteella ennustaen sitä mitä ei voi tietää. Marx asettaa kysymyksen kommunismista aivan samoin kuin luonnontutkija asettaisi kysymyksen uuden, esim. biologisen muunnoksen kehittymisestä, kun kerran tiedämme, että se on niin ja niin syntynyt ja muuntuu siihen ja siihen suuntaan.» (Lenin XIV nidos 2 osa, siv. 366).

Kuinka vähän samankaltainen onkaan opportunistiemme käsitys sosialismista Marxin kysymyksen asettelun kanssa. Marxilaisuus ei ole koskaan nähnyt sosialismia jonain jähmettyneenä, eikä koskaan kuvitellut sitä utopistiseksi valtakunnaksi, jolle ei olisi ominaista minkäänlainen liike ja joka syntyy jonain kauniina päivänä heti täydellisessä muodossaan. Tällainen katsantokanta oli ominaista utopistiselle, mutta ei tieteelliselle sosialismille. Jo kauan sitten marxilaisuuden opettajat tämän katsomuksen kumosivat ja hylkäsivät.

«Äärettömän valheellinen, — kirjoittaa Lenin, — on tavallinen porvarillinen kuvittelu, että sosialismi on muka jotain kuollutta, ikuisesti samaa, kun päinvastoin on niin, että **vasta** sosialismista alkaa nopea, varsinainen, todella joukkojen liike, väestön enemmistön ja sitten koko väestön osaa ottaessa tapahtuva liike eteenpäin yhteiskunnallisen ja persoonallisen elämän kaikilla aloilla» (Lenin XIV, 2 osa, siv. 378).

Siis Leninin mukaan sosialismi ei synny kuolleen, kangistuneen järjestelmän muodossa ja **vasta sosialismista,** — joka aluksi syntyy epätäydellisenä ja ei-lopullisissa muodoissa, — alkaa todellinen liike ja ihmiskunnan uusi todellinen historia. Juuri tämän Marx, Engels ja Lenin kaikella voimalla alleviivasivat. Vallankumouksemme kulun aikana Lenin loppumattomasti pilkkasi niitä, jotka tätä totuutta eivät ymmärtäneet.

«Kuvitella itselleen sosialismi siten, että herrat sosialistit tarjoavat sen meille lautasella valmiissa asussaan, ei saa, — tätä ei tule tapahtumaan» (Lenin XV, siv. 76).

Toisaalta Lenin osoitti, että sosialismi ei voi kehittyä muuten kuin joukossa erilaatuisia, toinen toistaan seuraavissa aluksi epätäydellisissä konkreettisissa yrityksissä sen toteuttamiseksi. Merkiten, että kapitalismin ja sosialismin välillä tulee olemaan pitkä sosialismin synnytystuskien aikajakso, hän kirjoittaa:

«Sosialismin opettajat eivät suotta puhuneet kokonaisesta ylimenokaudesta kapitalismista sosialismiin, eivätkä aiheettomasti alleviivanneet uuden yhteiskunnan «pitkäaikaisia synnytystuskia», minkä yhteydessä tämä uusi yhteiskunta (s.o. sosialismi. — B.B.) taaskin on abstraktio, joka ei voi elämässä ruumiillistua muutoin, kuin eri muotoisten, epätäydellisten konkreettisten yritysten kautta luoda yhden tai toisenluontoinen sosialistinen valtio» (Lenin XVIII, 1 osa, siv. 208).

Kuinka äärettömän kaukaista kaikki tämä onkaan maamme sosialismin kauteen siirtymisen teesiä vastustavien ihmisten käsitykselle sosialismista.

Täydelliseen kommunismiin siirtymisessä luonnollisesti tulee olemaan paljon siirtymismuotoja. Marxilaiset eivät vain kerran ole tätä osoittaneet, sillä, kuten sanoi Lenin, «mikään muoto ei tule olemaan lopullinen, siksi kunnes täydellinen kommunismi tulee saavutetuksi» (Lenin XV, siv. 580).

Kas tämän vuoksi Lenin toisin, kuin dogmaattinen, opportunistinen käsitys sosialismista, asetti etutilalle kysymyksen siitä, mistä sosialismi **alkaa,** mistä työväenluokan täytyy alkaa sosialistisen yhteiskunnan toteuttaminen. Leniniä kiinnostaa ennenkaikkea meidän lähin päämäärämme, sosialismin **taloudellinen perusta.** Tämän kysymyksen hän asettaa jo v. 1917, Lokakuun vallankumouksen aattona ja vastaa siihen seuraavasti:

«Koko kansantalouden järjestäminen niinkuin posti on järjestetty, niin että teknikot, työnjohtajat ja kirjanpitäjät samoin kuin kaikki virkahenkilöt eivät saisi suurempaa palkkaa kuin «työläisen palkka», aseistetun proletariaatin kontrollin ja johdon alaisena — siinä lähin päämäärämme. Tällainen valtio tällaisella taloudellisella pohjalla on meille välttämätön» (Lenin XIV, 2 osa, siv. 337).

Sosialismin toteuttamiseksi tarvitaan ennenkaikkea yleiskansallisen kirjanpidon toteuttamista sekä tuotannon ja jaon kontrolli. Lenin sanoo tästä seuraavaa:

«Kirjaaminen ja kontrolli — se on **pääasia,** niitä vaaditaan kommunistisen yhteiskunnan **ensi asteen** järjestämistä ja säännöllistä toimintaa varten»... «Kaikista kansalaisista tulee **yhden** yleiskansallisen, valtiolle kuuluvan, «syndikaatin» palvelijoita ja työläisiä.» «Kun kansan **enemmistö** alkaa itsenäisesti suorittaa tällaista kirjaamista ja kapitalistien (joista nyt on tehty palvelijoita) kontrollointia sekä herrojen intelligenttien kontrollointia, jotka ovat säilyttäneet kapitalistiset tottumuksensa, silloin tämä kontrollointi tulee todella kaikki käsittäväksi, yleiseksi yleiskansalliseksi, silloin sitä ei voi mitenkään kiertää, «eikä minnekään piiloutua». «Koko yhteiskunta tulee olemaan yksi konttori ja yksi tehdas, jossa työ on yhtäläinen ja palkka yhtäläinen.» «Mutta, — jatkaa Lenin, — tämä «tehdaskuri», jonka kapitalistit voittanut, riistäjät kukistanut proletariaatti ulottaa koko yhteiskuntaan, ei lainkaan ole meidän ihanteemme eikä lopullinen päämäärämme, vaan se on vain porras, joka on välttämätön radikaalisesti puhdistaaksemme yhteiskunnan kapitalistisen riiston häpeästä ja saastasta ja edelleen liikkuakseen eteenpäin» (Lenin XIV, 2 osa, siv. 380).

Ajatuksen siitä, että sosialismi edustaa kirjaamisen ja kontrollin yhdistelmää kansantalouden mittakaavassa korkeammalla tuottavaisuudella kuin kapitalistisessa yhteiskunnassa, Lenin jatkuvasti veti esiin vallankumouksen kulun aikana erikoisesti «vasemmisto»-kommunisteja vastaan. Sosialismin toteuttamisella «ratkaisevana esiintyy tuotannon ja tuotteiden jaon ankara ja yleiskansallinen kirjaaminen ja kontrolli»; ja toiseksi täytyy toteuttaa «toinen aivan yhtä oleellinen ehto sosialismin toteuttamiselle, nimittäin työn tuottavaisuuden kohottaminen yleiskansallisessa mitassa» (XV, siv. 198).

Siirtyessämme neppiin, Lenin puhui, että päämääränämme on sosialistisen tuotteiden vaihdon toteuttaminen, kaupungin ja maaseudun välillä. Samalla hän kuitenkin alleviivasi, ettei

tämän luontaisveron päämäärä — ole lopullinen päämäärämme, sillä itse sosialistinen tuotteiden vaihto vuorostaan esiintyy muotona, jonka täytyy viedä meidät kommunismiin.

«Luontaisvero on yksi siirtymismuodoista omalaatuisesta, «sotakommunismista», — johon meidät pakoitti menemään äärimmäinen hätätila, rappio ja sota, — oikeaa sosialistista tuotteiden vaihtoa kohden. Mutta tämä viimemainittu vuorostaan on yksi sosialismista kommunismiin siirtymismuodoista niine erikoisuuksineen, jotka johtuvat siitä, että pikkutalonpoikaisto on vallitsevana väestön keskuudessa» (XVIII, 1 osa, siv. 214).

* * *

Siis, sosialismin kehityksen ja itse sosialismissa esiintyvien useampien siirtymismuotojen luomisen ja kehityksen perusteella voidaan saavuttaa myöskin kehittynyt sosialistinen yhteiskunta ja se lopullinen päämäärä jonka kommunistinen puolue asettaa eteensä, — täydellinen kommunismi, yhteiskunta, missä täydellisesti ja loppuun saakka tulevat likvideeratuiksi luokkaeroavaisuudet, hävitetyiksi eroavaisuudet kaupungin ja maaseudun, henkisen ja ruumiillisen työn välillä, missä tuotantovoimat saavuttavat jättimäisen kehityksen sekä kukoistaa henkilöllisyys ja inhimillinen kulttuuri.

Aikakauden, jolloin sosialismi vasta syntyy kapitalistisesta yhteiskunnasta, ja aikakauden, jonka tulee antaa täysi kukoistus kommunistiselle yhteiskunnalle, välillä, marxilaiset ovat aina tehneet eron. «Gothan ohjelman arvostelussaan» käsitellessään juuri kommunistisen yhteiskunnan syntymistä. Marx kirjoitti:

«Tässä me emme ole tekemisissä sellaisen kommunistisen yhteiskunnan kanssa, joka kehittyisi omalla, itsenäisellä perustallaan, vaan sellaisen, joka juuri syntyy kapitalistisesta yhteiskunnasta ja joka tämän vuoksi kaikissa suhteissa — niin taloudellisesti kuin myöskin henkisesti kantaa vielä sen vanhan yhteiskunnan leimaa, jonka uumenista se on tullut.»

Eroavaisuus kommunistisen yhteiskunnan tämän vaiheen ja sen korkeamman vaiheen välillä on suuri. Tämän vuoksi Marx edelleen osoittaa kommunistisen yhteiskunnan kehityksen kulkuun, joka jo saavutetun **taloudellisen kumouksen** mitassa tulee siirtymään ja kehittymään asteelta toiselle. Kuvaten, missä kommunistisen yhteiskunnan korkeampi vaihe juuri tulee eroamaan sen alhaisemmasta vaiheesta, Marx kirjoittaa:

«Kommunistisen yhteiskunnan korkeammalla asteella, kun ihmisen orjamainen alistaminen työn jaon ikeen alaisuuteen on kohonnut ja kun samanaikaisesti eroavaisuus henkisen ja ruumiillisen työn välillä on lakannut olemasta; kun työ ei ole enää elämisen väline, vaan se on itsessään ensimäinen tärkeimmistä tarpeista, kun yhdessä kaikinpuolisen kehityksen kanssa kasvavat myöskin tuotantovoimat ja yhteiskunnallisen rikkauden kaikki lähteet vuotavat voimakkaana virtana, — vasta silloin voidaan täydellisesti voittaa porvarillisen oikeuden ahdas näköpiiri ja yhteiskunta voi kirjoittaa lippuunsa: Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan.»

Tällainen muoto, Marxin mielipiteen mukaan, tulee olemaan kommunistisen yhteiskunnan korkeimmalla vaiheella, jonka toteuttamiseen me pyrimme.

Marxin opin suuri merkitys on siinä, että hän myöskin suhteessa kommunistiseen yhteiskuntaan sovelluttaa materialistisen dialektiikan metodia, yhteiskuntaa tarkastelevaa me-

todia, niiden skolastisesti keksittyjen ja kyhättyjen sosialismin ja kommunismin määritelmien asemasta, jotka ovat luonteenomaisia kaikille pikkuporvarillisille utopisteille.

Sosialismin ja kommunismin täydellisen kehityksen tuloksena täytyy olla luokkien täydellinen ja lopullinen likvideeraus. Se, joka kieltäytyy näin käsittämästä sosialismia ja kommunismia, täydellisesti katkaisee välinsä marxismin käsitteen kanssa. Vain tällainen, luokaton yhteiskunta esiintyy kehityksemme ideana. Jos me unohtaisimme, että päämääränämme on luokkien hävittäminen, pettäisimme me marxismin. «Sosialistisessa yhteiskunnassa, — alleviivasi Lenin, — ei tule olemaan jälkeäkään riistosta» (XV, siv. 83).

Jatkuvasti pilkaten yleensä tasa-arvoisuudesta puhuvia pikkuporvarillisia sosialisteja, sosialisteja, jotka unohtavat, että tasa-arvoisuutta ei voida saavuttaa ilman luokkien hävittämistä, Lenin kirjoitti:

> «Tasa-arvoisuuden me asetamme päämääräksemme luokkien hävittämisen mielessä. Tällöin täytyy hävittää luokkaeroavaisuus myöskin työläisten ja talonpoikain välillä. Juuri tämä muodostaakin meidän päämäärämme. Yhteiskunta, jossa on säilynyt luokkaeroavaisuus työläisten ja talonpojan välillä, ei ole enempää kommunistinen kuin sosialistinenkaan yhteiskunta.» «Yksi on selvää, niin kauan kun säilyy luokkaeroavaisuus työläisen ja talonpojan välillä, emme me voi puhua tasa-arvoisuudesta, joutumatta vaaraan valaa vettä porvariston myllyyn» (XVI, siv. 209).

Tätä samaa ajatusta siitä, ettemme me hetkeksikään saa unhoittaa lopullista päämääräämme, joka voi tulla saavutetuksi kommunistisen yhteiskunnan täydellisen kehityksen pohjalla, Lenin kehittää myöskin toisessa paikassa. Väittelyssä työläisopositiota vastaan, joka ei voinut havaita eroavaisuutta ylimenokauden yhteiskunnan ja kommunismin välillä, Lenin kirjoitti:

> «Silloin kun yhteiskunnassa enää ei ole luokkia, jää jälelle vain tuottajia — työntekijöitä. Ja me varsin hyvin tiedämme Marxin ja Engelsin kaikkien kirjoitusten nojalla, että he mitä tarkemmin eroittavat toisistaan aikajakson, jolloin luokat vielä ovat olemassa, ja aikajakson, jolloin ne ovat jo hävitetyt. Ajatukselle, puheille ja olettamuksille luokkien häviämisestä ennen kommunismia Marx ja Engels säälimättömästi nauroivat ja selittivät, että vain kommunismi merkitsee luokkien hävittämistä» (XVIII, 1 osa, siv. 156).

Sosialistinen yhteiskunta merkitsee sekä luokkien, että kaikenlaisen tuotantovälineiden yksityisomistuksen hävittämistä. Kuitenkin vanhojen luokkaeroavaisuuksien kaikkien jälkien täydellinen likvideeraaminen voi tapahtua vain kommunismissa, sillä tätä varten vaaditaan kaupungin ja maaseudun, henkisen ja ruumiillisen työn välisen eroavaisuuden täydellistä likvideeraamista. Niin kauan kuin nämä luokkajaon historialliset jäljet eivät ole hävitetyt, ei saa puhua luokkien lopullisen hävittämisen saavuttamisesta, loppupäämäärästämme. Tämän vuoksi Lenin kirjoittaakin:

> «On selvää, että **luokkien täydellisesti hävittämiseksi** (harvennus B.B.) vaaditaan ei ainoastaan riistäjien, tilanherrojen ja kapitalistien kukistamista, heidän omistuksensa kumoamista, vaan tämän lisäksi vaaditaan kaikenlaisen tuotannonvälineiden yksityisomistuksen kumoamista, niin kaupungin ja maaseudun kuin myöskin ruumiillista työtä tekevien ihmisten välisten eroavaisuuksien hävittämistä. Tämä on hyvin paljon aikaa kysyvä juttu. Sen ratkaisemiseksi vaaditaan suunnatonta askel-

ta eteenpäin tuotantovoimien kehityksessä» (XVI, siv. 249).

Tulee muistaa, kuinka myöskin Engels «sydämettömästi» pilkkasi Dühringiä siitä, ettei viimemainittu ymmärtänyt, että kommunismi, missä säilyy työn jako, ei ole mitään kommunismia.

«Vanha tuotantotapa — kirjoitti Engels, — täytyy muuttaa **perusteitaan myöten,** tästä seuraa, että myöskin vanhan niin koko yhteiskuntaa kuin myöskin sen jokaista yksityistä jäsentä painavan työn jaon täytyy hävitä.» (Engels — «Anti-Dühring», siv. 279).

On selvää, että niin sosialistisessa yhteiskunnassa kuin myöskin kommunismissa, rahan täytyy tulla likvideeratuksi. Vain Dühringin tapaiset utopistiset sosialistit ja ihmiset, joilla ei ole mitään yhteistä tieteellisen sosialismin kanssa, kuvittelevat, että tulevaisuuden kommunistisessa yhteiskunnassa säilyy raha.

«Hän (Dühring), — kirjoittaa Engels, — ei ymmärrä, että kommuunin ja sen jäsenten keskeisissä suhteissa nämä «rahat» eivät millään muotoa esiinny rahana, vaan niiden laatu on kokonaan toinen. Ne palvelevat todellisina todisteita («sertifikaatteina) työstä» ... «Tämän vuoksi ne voidaan vaihtaa millaiseen merkkiin tahansa; niinpä esim. Veitling vaihtaa ne «kauppakirjaan», Owen — «rahaan työtunnista» jne.» (Engels, «Anti-Dühring», siv. 288).

V. Kangas.

Neuvostokauppa ja sen tehtävät nepin viimeisellä kaudella.

Maamme on siirtynyt sosialismin kauteen. Kaikilla rakennustyömme rintamilla olemme saavuttaneet ratkaisevia voittoja. Suurteollisuudessa ovat kapitalistiset ainekset jo täydellisesti hävitetyt; — tällä rintamanosalla on kysymys «kuka kenet?». Ratkaistu lopullisesti ja peruuttamattomasti sosialismin voiton hyväksi. Ratkaisevia merkitykseltään ovat sosialismin voitot myöskin maataloudessa. Huomattavasti yli puolet kaikista SSSR:n talonpoikaistalouksista on jo kollektivisoitu ja sen pohjalla edistyy vastustamattomasti ja myrskyisellä nopeudella kulakiston luokkana likvidoiminen. Äskettäin päättynyt menestyksellinen kevätkylvökamppailu lujitti valtavat voittomme tällä rintamalla. Maatalous kohoaa nopein tempoin sosialistisen suurtalouden pohjalle. Jo nyt on SSSR maailman suurimpain maatalouksien maa. Luokkasuhteet maaseudulla ovat perinpohjin muuttuneet sosialismin voiton hyväksi. Pirstoutunut ja hajanainen keskivarakas talonpoikaisto ei ole enää maaseudun peruskuviona, — proletariaatin voimakkaana luokkatukena maalla on nyt kollektiivitalouksiin liittynyt monimiljoonainen köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto, — kollektivistit. «Maan sisäisten luokkavoimien kannalta on sosialismin voitto maassamme täydellisesti turvattu» (Molotov).

Sosialismin valtavat voitot kaikilla tuotantorintamilla vaikuttavat syvällisesti myöskin tavaranvaihdon olemukseen ja tuovat sen eteen uusia, ensiluokkaisen tärkeitä tehtäviä. Anarkisen kapitalistisen yhteiskunnan talouden yhteysmuoto, kauppa, tulee

täydellisen sosialismin aikana — kuten tiedämme — häviämään. Täydellinen sosialismi tulee merkitsemään kaupan kuolemista ja siirtymistä sosialistiseen luontaistaloudelliseen tuotteidenvaihtoon. Tämä on luokkapäämäärämme. Meidän kauppavaihdon olemuksessa on jo nyt havaittavissa sellaisia tendenssejä, jotka pupuvat tämän päämäärän lähenemisestä. Missä ne ilmenevät?

Ne ilmenevät ennen kaikkea niissä **erikoisuuksissa, mitä SSSR:n tavaranvaihdolla on kapitalistiseen kauppavaihtoon verrattuna.** Ensinnäkin ei tavaranvaihdon olemassaolo SSSR:ssä ole merkkinä tuotannon järjestyksettömästä ja anarkisesta luonteesta, kuten kapitalistisessa yhteiskunnassa, vaan siitä, että talouden sosialistista, suunnitelmallista järjestelyä meillä ei voida vielä toteuttaa suoranaisesti ja välittömästi, vaan kiertoteitse, markkinoiden kautta. Markkinat, hinta, raha ja luotto meillä muuttuvat tällöin **sosialistisen rakennustyön suunnitelman muodoiksi.** Näihin muotoihin tunkeutuu osittain luonnonvoimaisiakin elementtejä (sillä sosialistinen ja yksityistaloudellinen sektori ovat vuorovaikutuksessa keskenään), mutta alati vähenevässä määrin, sikäli kuin kollektivisoimisen kautta sosialistiset ainekset pääsevät maataloudessakin voitolle.

Toisena SSSR:n tavaranvaihdon erikoisuutena on se, että kapitalismille ominaiset pääoman kiertokulun tuotantovaiheen ja vaihtovaiheen väliset ristiriidat, jotka heijastavat kapitalistisen tuotannon yhteiskunnallisen olemuksen ja tuotteiden individualisen anastusmuodon välistä ristiriitaa, ovat SSSR:ssä suurin piirtein katsoen olemattomat. Sosialistisessa sektorissa, joka on kansantaloudessamme johtavassa ja vallitsevassa asemassa, lankeaa tuotteiden omistusmuoto yhteen tuotannon yhteiskunnallisen olemuksen kanssa, joten siis kapitalistisen yhteiskunnan pohjimmainen ristiriita on siinä olematon.

Kolmantena erikoisuutena voisimme mainita sen, että SSSR:ssä ei ole enää tavaran luonnonvoimaista metamorfoosia (tavara — raha — tavara, T — R — T) markkinoilla. Sosialistisen teollisuuden ja maatalouden vallitseva asema tuotannossa sekä kooperatiivisen ja valtionkaupan melkein täydellinen monopoliasema markkinoilla saavat aikaan sen, että luonnonvoimaista tavaran metamorfoosia ja hintainmuodostusta ei meillä ole suurin piirtein katsoen olemassa. **Arvolaki ei meidän markkinoillamme ole isäntänä.** Materialiset resurssit ja yleinen ostoväline (raha) liikkuvat meillä yleispiirteissään sosialistisen rakennustyön suunnitelmien tehtäviä vastaavasti ja niiden puitteissa, vaikkakaan meillä markkinoiden luonnonvoima ei ole vielä täydellisesti voitettu.

Rahavarat jakaantuvat kapitalistisessa yhteiskunnassa täydellisesti kapitalistisen uusintamisprosessin luonnonvoimaisen kulun mukaisesti. Rahavarojen jakaantumista siellä vastaa täydellisesti tavaravarojen jakaantuminen. Tavarat virtaavat siellä rahojen liikuntasuunnan mukaisesti. Meillä SSSR:ssä riippuu rahavarojen jakaantuminen myöskin uusintamisprosessista, mutta itse uusintamisprosessi on meillä kokonaan toisenluontoinen kuin kapitalistisissa maissa. Yhteiskunnallisen tuotannon uusintamisen perusvipusimena, johtavana ja ratkaisevana voimana meillä on sosialistisen rakennustyön määrätietoinen suunnitelma. Kuitenkin sisältyy meillä uusintamisprosessiin vielä myöskin luonnonvoimaisia tekijöitä (yksilöllisten pikkutalonpoikain taloudet, osittain vielä jonkun verran kapitalistisiakin talouksia), vaikkakin ne jo ovat merkitykseltään ja voimaltaan toisarvoisia sosialistisiin aineksiin verrattuna. Näin siis on uusintamisprosessi meillä luonteeltaan kahtalainen, ja tästä johtuu, että ra-

havarojen jakaantuminen voi meillä poiketa suunnitelmallisesta tavaravarojen jakaantumisesta, sillä juuri rahavarojen jakaantumisen alalla ovat suunnitelman vaikutusvipusimet toistaiseksi heikommat kuin tuotannon alalla. Mutta proletariaatin diktatuurin talouspolitiikan vaikutusta on, että rahavarojen liikuntaa ei meillä seuraakaan tavaravarojen liikunta, kuten kapitalistisissa maissa on asianlaita. Tavarat, materialistiset resurssit eivät pääse meillä virtaamaan rahojen perässä. **Suunnitelma riistää rahalta pois sen yleisenä ostovälineenä olemisen tehtävän.**

Varsinkin tämä pitää paikkansa tuotantovälineisiin nähden. Niiden jakelussa on meillä voimassa jyrkkä luokkaperiaate. Määrätty rahasumma kollektiivitalouden hallinnon omaisuutena voidaan helposti muuttaa tuotantovälineiksi, mutta sama rahasumma kulakin tai nepmannin hallussa ollen ei voikaan enää tulla vaihdetuksi tuotantovälineisiin, se on tässä tapauksessa lakannut olemasta yleisenä ostovälineenä. **Neljäntenä SSSR:n kauppavaihdon erikoisuutena onkin,** että yleispiirteissään katsoen **ei meillä raha enää voi muuttua pääomaksi,** sillä se ei enää ole yleisenä ostovälineenä tuotantovälineisiin nähden.

Tässä nähdäkseni tärkeimmät SSSR:n tavaranvaihdon erikoisuudet kapitalististen maiden kauppaan verrattuna. Nyt nepin viimeisellä etapilla nämä SSSR:n kauppavaihdon sosialistiset piirteet voimistuvat ja kehittyvät edelleen nopeassa tempossa. Pohjana niiden kehitykselle on maan sosialistisen teollisoinnin ja täyskollektivisoinnin valtava kasvu, jota tavaranvaihdon alalla heijastaa osuuskaupan ominaispainon nopea nousu. Niinpä kulutusosuuskuntien vähittäiskauppavaihto oli v. 1924 vain 1 miljardi ruplaa, mutta tänä vuonna kohoaa se jo 16 miljaardiin ruplaan. V. 1924 oli meillä kulutusosuuskuntien jäseninä 8 % maan täysikäisestä väestöstä, nyt tänä vuonna jo 60 %, eli noin 80 milj. jäsentä. Kapitalistisen kauppasektorin ominaispaino vähittäiskauppavaihdossa teki v. 1921 75 %, v. 1923/24 — 59 %, v. 1928/29 — 16 %, v. 1929/30 — 5,6 % ja v. 1931 vain 2,5 %.

Maaseudun «vapaiden markkinoiden» tuotannollinen pohja supistuu nopeasti. Tuo supistuminen tapahtuu kolmen tekijän vaikutuksesta: ensiksikin pohjautuu se **täyskollektivisoinnin** valtaviin voittoihin (kaikista maataloustuotteiden hankinnoista lankeaa v. 1931 enemmän kuin puolet sosialistisen sektorin osalle); toiseksi **hankintasopimus-järjestelmän** (kontraktion) voittoihin, ja kolmanneksi nopeasti kehittyvään **käsityöläisten osuuskunnallistuttamiseen.**

Neuvostollisen osuuskaupan pääsy melkein täydelliseen monopoliasemaan markkinoilla on merkitykseltään tavattoman tärkeä koko sosialistiselle rakennustyöllemme. Tuollainen asema kohottaa osuuskauppojen eteen uusia, mitä vastuunalaisimpia tehtäviä. Osuuskauppakoneiston kunnollisesta työstä riippuu huomattavassa määrin **teollisuuskeskuksien työläisten varustelun parantaminen ja realipalkan kohottaminen, kansallistulon jakaantuminen maassamme ja finanssisuunnitelman täyttäminen.** Voitto näillä rintamilla on taas merkitykseltään ratkaiseva koko 5-vuotissuunnitelman 4 vuodessa täyttämiselle. Näiden tehtävien ratkaisemiseen on osuuskauppakoneiston nyt kaikki työnsä suunnattava.

Kuitenkin aina näihin saakka on osuuskauppakoneistomme huonosti pystynyt sen edessä olevat vastuunalaiset tehtävät täyttämään. Kauppaelimiemme työn laadullisen puolen kasvua ovat pahasti jäytäneet ja jarruttaneet monenlaiset sairaudet ja puutteellisuudet. Oikeistolainen ja «vasemmistolainen» opportunismi ja niiden seuralaisena byrokratismi ovat päässeet pahasti pesiytymään kauppa-

koneistomme rakenteeseen ja työmetoodeihin.

Oikeisto-opportunismi osuuskauppajärjestöjen työssä on ilmennyt varsin moninaisena. Kuvaavana tunnuksena tämän suunnan edustajille osuustoimitsijain keskuudessa on ollut vaatimus «markkinoiden vapauden ja tasapainon säilyttämisestä». Markkinoiden säännöstely proletariaatin diktatuurin suunnitelmallisten elinten taholta, kontraktatio, aktiivinen hankintapolitiikka, tiukka finanssikuri, — kaiken tuon selittävät oikeistolaiset «palaamiseksi sotakommunismiin». Todellisuudessa ei oikeistolaisten kanta ole mitään muuta kuin pikkuporvarillista sosialistisen rakennustyön kasvun vaikeuksien pelkäämistä ja antautumista markkinoiden luonnonvoiman edessä. Heidän hätähuutonsa «markkinavapauden» koskemattomuudesta on raivoisaa vastarintaa tekevän, kuolevan kulakiston hätähuuto. Osuustoimintakoneistossa samaten kuin muillakin sosialistisen rakennustyön rintamilla ovat oikeisto-opportunistit luokkavihollisen asianajajina työväenluokan riveissä. Heidän «teoreettiset» kantansa ovat osuuskauppojen työssä johtaneet moninaisiin «käytännön kukkasiin». Näihin on laskettava sellaiset vahingolliset ilmiöt kuin osuuskauppajärjestöjen passiivisuus maataloustuotteiden hankinnoissa ja työläiskeskuksien varustelussa, liian mieto ja helläkätinen suhtautuminen maaseudun varakkaisiin ja kulakkikerroksiin ja räikeät luokkalinjan väärístelyt hankinta- ja varustelupolitiikassa tällä pohjalla. Oikeisto-opportunistisen käytännön tuloksia ovat edelleen suljettujen jakelupaikkojen ja suljettujen työläiskooperatiivien merkityksen aliarviointi, riittämättömän tarmokas taistelu yksityiskauppaa vastaan, luokkavieraiden aineksien päästäminen osuuskauppakoneistoon, passiivinen suhtautuminen työläisten realipalkan kohottamistehtäviin, yliolkainen suhtautuminen joukkojen tarpeisiin j.n.e. Sen tulosta on osuuskauppojen käytäntöön pesiintynyt «nepmannihenki», jonka olemassaolon osoitti jo tov. Stalin XVI puoluekokouksessa ja jota vielä nytkään ei ole saatu ulos savuutetuksi.

Sosialistisen rakennustyön valtavat voitot ja neuvostokaupan saavuttama melkein täydellinen monopoliasema markkinoilla ovat toisaalta synnyttäneet eräänlaista «päänhuimausta» osuustoimitsijoittemme keskuudessa. Sen tulosta on pikkuporvarillinen **«vasemmisto»-opportumismi** kauppaelimissämme. Tämän kannan opportunistit koettavat selittää, että «koska kerran maamme on siirtynyt sosialismin kauteen, niin on tullut korkea aika **tehdä loppu nepistä ja myös neuvostokaupasta»** ja että **«nyt heti paikalla on siirryttävä sosialistiseen tuotteiden jakeluun».**

Marxismin teorian kanssa ei tällä «vasemmistolaisten» kannalla ole kerrassaan mitään yhteistä, niin «vallankumoukselliselta» kuin se näyttäneekin. Maamme on siirtynyt sosialismin kauteen, se on varmaa. Kaikilla kansantalouden tärkeimmillä aloilla ovat sosialistiset ainekset saaneet yliotteen ja viimeiset kapitalismin jätteet maan sisällä murskaantuvat nopeassa tempossa sosialistisen hyökkäyksemme edessä. Mutta sittenkin on tämä vasta **sosialismin ensimäistä kautta.** Marxismin oppi-isät — Marx, Engels, Lenin — eivät ole koskaan kuvitelleet sosialismia sellaiseksi, joka täysin valmiina ja eheänä puhkeaa yht'äkkiä ulos kapitalismin kuoresta. He päinvastoin tutkivat, miten sosialismi luokkataistelun prosessissa **kehittyy ja syntyy** kapitalismin uumenista. Lenin kirjoitti jo v. 1917: **«Ei saa käsittää sosialismia sellaiseksi, jonka herrat sosialistit kantavat lautasella, valmiilla tarjottimella eteemme, — ei saa, tällaista ei tule olemaan»!** Proletariaatin diktatuurin kaudella, luokkataisteluprosessis-

sa, kapitalististen ainesten tehdessä raivoisaa vastarintaa, syntyy ja kehittyy sosialismi **useiden väliasteiden kautta.**

Maamme on nyt siirtynyt sosialismin ensimäiseen kauteen, mutta täydelliseen sosialismiin ja kommunismiin on meillä vielä pitkä matka. Kansantaloudessamme on vielä lukematon joukko vanhan kapitalistisen yhteiskunnan jätteitä. Vielä on maassamme noin 10 miljoonaa yksityistä, pientä talonpoikaistaloutta, vielä on kaupungeissa pikkukäsityötä, vielä ei ole suurteollisuutemme kyllin voimakas ja kyllin korkealla teknillisellä tasolla, vielä eivät ole kapitalistiset luokat loppuun asti lyödyt, niillä on vielä voimaa tehdä mitä raivoisinta vastarintaa sosialistiselle hyökkäykselemme, vielä on työtätekeväin luokkain ajatusmaailmassa vanhan yhteiskunnan tapain ja tottumusten valta suuri. Kaikesta tästä johtuu, ettemme voi vielä siirtyä välittömään, direktiiviseen tuotannon järjestelyyn koko kansantalouden mittakaavassa. Siihen on meillä mahdollisuus vasta täydellisen sosialismin olosuhteissa. Suunnitelmat on meidän vielä toteutettava tavarankiertokulku-vaiheen kautta ja suunnitelmien on tämän johdosta pukeuduttava rahamuotoon. Sosialististen tehtaidemme työläiset eivät vielä edusta välittömästi oman työnsä osaa koko yhteiskunnallisen työn massasta, kuten tulee olemaan täydellisen sosialismin aikana, vaan saavat he henkilökohtaiseen käyttöön tulevan työnsä osan neuvostorahan, «yleisen ostovälineen» muodossa. Sanalla sanoen, — maamme on päässyt siihen sosialismin ensimäiseen kauteen, jolloin jo sosialistiset ainekset ovat voitolla kautta koko kansantalouden, mutta jolloin vielä kapitalismin jätteet (10 milj. yksilöllistä talonpoikaistaloutta, kulakistoa maalla ja nepmanneja kaupungeissa j.n.e.) ovat siksi voimakkaat, että **sosialistiset tuotantosuunnitelmat voidaan toteuttaa vain ankaran luokkataistelun kautta ja käyttämällä aseina uuden, sosialistisen sisällön saaneita vanhan yhteiskunnan talousmuotoja (markkinat, kauppa, raha).**

Tällaisissa olosuhteissa ei tietenkään voi olla puhettakaan välittömästä siirtymisestä sosialistiseen tuotteidenjakoon. Nykyinen, nepin viimeinen vaihe ja **sosialismin ensimäinen kausi on juuri kautta, jolloin neuvostokauppa, neuvostoraha ja taloudellisen itsekannattavaisuuden periaate ovat tärkeimpinä ja tehokkaimpina aseina sosialistisessa rakennustyössä. Luomalla kukoistavan neuvostokaupan, lujittamalla neuvostovaluuttaa ja saattamalla taloudellisen itsekannattavaisuuden periaatteen perusmetoodiksi kaikessa työssämme luomme me ehdot ja edellytykset sosialistiseen tuotteiden jakoon siirtymiselle tulevaisuudessa.**

Tätä sosialistisen rakennustyön ja luokkataistelun dialektiikkaa eivät «vasemmisto»-opportunistit käsitä, kirkuessaan yht'äkkisestä ja välittömästä sosialistiseen tuotteidenjakoon siirtymisestä. Käytännössä on tämä «vasemmistolaisuus» oikeistolaiseen antautumis-opportunismiin liittyneenä johtanut osuuskauppakoneiston **byrokratisoitumiseen, tavarankiertokulun hidastumiseen, neuvostokaupan periaatteiden vääristelyyn, taloudellisen itsekannattavaisuusperiaatteen hylkäämiseen.**

Sen tuloksena muodostui osuuskauppakoneiston hallinnollinen rakenne äärimmäisen keskitetyksi ja universaaliseksi, mikä johti alempien osuuskauppaelinten oma-alotteisuuden tukahuttamiseen ja yliolkaiseen suhtautumiseen joukkojen tarpeisiin. Tavarankiertokulku osuuskauppaverkostossa hidastui, mikä seikka kärjisti väliaikaisia «tavaranälän» ilmiöitä. **Kevääseen mennessä oli yksinomaan kulutusosuuskuntien varastoihin kasaantunut liikkumattomiksi 500 milj. ruplan arvosta tavaraa.** Ja samanai-

kaisesti olivat kauppojen hyllyt tyhjinä ja tavarankysyntä korkea! Esim. Leningradin Kulutusosuuskuntien Liiton (LSPO) verkostossa joutuivat kalakonservit olemaan keskimäärin 75 päivää varastoissa, ennenkuin ne joutuivat kuluttajille, vihannekset ja juurikasvit kiertelivät varastoissa keskimäärin 66 päivää ennen kuluttajille joutumistaan, saippua — 37 päivää j.n.e.

Käytännön opportunismi, byrokratismi, hallintokoneiston liiallinen keskitys ja universalismi, tavarankiertokulun hitaus, taloudellisen itsekannattavaisuusperiaatteen hylkääminen, — siinä ne syyt, jotka ovat ehkäisseet osuuskauppakoneistoamme täyttämästä kunnolla tehtäviään työläisten varustelun parantamisen, realipalkan kohottamisen ja tuotanto- ja finanssisuunnitelmien täyttämisen aloilla. **Juuri näiden osuuskauppaverkoston puutteellisuuksien ja sairauksien korjaamiseksi tekivät NKP(b):n KK, Kansankomissaarien Neuvosto ja Kulutusosuuskuntien Keskusliiton (Tsentrosojusin) hallinto toukokuun 12 p:nä yhteisen päätöksen osuustoimintakoneiston perinpohjaisesta uudestijärjestämisestä.** Tuossa päätöksessä määritellään kokonainen sarja konkreettisia toimenpiteitä, joiden toteuttaminen tulee varmasti kohottamaan kulutusosuuskuntien työn sosialistisen rakennustyön nykyhetken tehtäviä vastaavalle tasolle. Minkäluontoisia nuo toimenpiteet ovat?

Osuuskuntien järjestörakenteen byrokraattisen sentralismin ja universalismin hävittämiseksi, varustelun yksinkertaistuttamiseksi, tavarankiertokulun jouduttamiseksi ja kauppavaihdon johdon spesialisoimiseksi järjestetään koko Kulutusosuuskuntien Keskusliitto (Tsentrosojus) kokonaan uudelle pohjalle. Itse **Tsentrosojusin yhteyteen muodostetaan 9 itsenäistä tukkukauppayhtymää,** joista kukin käy tukkukauppaa vain määrättyyn lajiryhmään kuuluvilla tavaroilla (valmiit vaatteet, kalossit, kengät ja nahkatavarat, kulttuuritarpeita tyydyttävät tavarat, silikaattitavarat, liha- ja maitotuotteet j.n.e.) **Kukin tukkukauppayhtymä toimii tiukasti taloudellisen itsekannattavaisuuden pohjalla.**

Vastaavalla tavalla uudestijärjestetään myöskin vähittäiskauppa. **Tasavalloissa, maakunnissa ja alueilla muodostetaan näiden alueiden puitteissa toimivia vähittäiskauppayhtymiä,** joista niinikään kukin spesialisoituu käymään vähittäiskauppaa vain määrätyn lajin tavaroilla (lihatuotteet, maitotuotteet, sokerileipomotuotteet, huonekalut, siirtomaatavarat, vihannekset j.n.e. saavat kukin oman vähittäiskauppayhtymänsä). **Jokainen vähittäiskauppayhtymä toimii itsenäisesti ja taloudellisen itsekannattavaisuuden pohjalla.** Huomautettava on, että tällaiset spesialisoituneet vähittäiskauppayhtymät järjestetään vain suurkaupungeissa; pikkukaupungeissa ja maaseudulla on niiden järjestäminen tietenkin epätarkoituksenmukaista.

Tukkukauppayhtymien hallinnot määrää välittömästi Tsentrosojus, joka nyt järjestyy täysin saman periaatteen mukaisesti kuin Korkein Kansantalousneuvosto ja sen sisällä toimivat teollisuusyhtymät. Vähittäiskauppayhtymien hallinnot määrää sensijaan kunkin tasavallan, maakunnan tai alueen Kulutusosuuskuntien Liiton puhemiehistö.

Tavarankiertokulun vilkastuttamiseksi ja työtätekevän väestön varustelun parantamiseksi **peruutetaan teollisuustavarain normeeraus vähittäismyynnissä.** Normeeraus säilytetään vain kaikkein puutteellisimmille teollisuustavaroille (puvut, palttoot, kengät). Samaten tullaan vielä puutteellisten maataloustuotteiden vähittäiskauppaa toistaiseksi normeerauksella rajoittamaan. Myöskin **teollisuustavarain erikoistarkoituksiin varastoiminen (n.s. broneeraus) peruu-**

tetaan ja samaten myyntimääräysjärjestelmä (orderit). Teollisuustavaroita saa varastoida erikoistarkoituksiin vain yleisvaltakunnallista merkitystä omaavia hankintakamppailuja varten (metsänhakkuut uitot, kalastus, turkisten hankinnat, munien ja voin hankinnat). Tässäkin tapauksessa on tarkoin vältettävä tavaroiden liian pitkäaikaista varastointia. Tsentrosojusin ohjekirjelmien mukaan on tällainen teollisuustavarain erikoisvarastoiminen ja näiden tavaroiden jako toimitettava välittömästi hankintojen aikana. Jos tavaroita ei 16 päivän kuluessa niiden saapumisajasta lukien jaeta määräpaikkoihinsa, tullaan ne luovuttamaan osuuskauppaelimille vapaata myyntiä varten.

Suurten teollisuuskeskusten työläisten varustelun parantamiseksi on kulutusosuuskuntien alueliittojen avattava ja järjestettävä jo tämän vuoden syksyyn mennessä kokonainen sarja uusia leipä-, liha-, maito-, vihannes- ja hedelmäkauppoja. Moskovassa on uusia elintarvekauppoja avattava syksyyn mennessä 200, **Leningradissa — 150,** Donilla — 100, Bakussa 80, saman verran Rostovissa, Harjkovissa, Kijevissä j.n.e.

Suuret koneellistetut **leipätehtaat** liitetään alueiden, tasavaltojen ja maakuntien kulutusosuuskuntien liittojen yhteydessä toimiviksi **leipätehdastrusteiksi,** jotka trustit taas hallinnollisessa suhteessa liittyvät Tsentrosojusin yhteydessä toimivaan **leipätehdaskonserniin.** Työläiskeskuksien karjataloustuotteilla ja kasviksilla varustelun parantamiseksi järjestetään alueiden, kaupunkien ja piirien mittakaavassa toimivia tuotannollisia **kasvitarha-, sikala-, maitokarja- ja siipikarjatalousyhtymiä.** Ne järjestyvät itsenäisiksi taloudellisiksi yhtymiksi ja liittyvät tasavaltojen, maakuntien ja alueiden kulutusosuuskuntien liittoihin. Paikallisten neuvostojen ja ammattijärjestöjen on osallistuttava niiden työhön.

Kulutusosuuskuntien erikoistehtäviä haittaavana **otetaan niiden määräysvallasta pois koko teollisuus,** joka siirretään (sikäli kuin on kysymys ravinto- ja nautintoaineteollisuudesta) Varusteluasiain Kansankomissariaatin hallintaan. Osuuskuntien haltuun jäävät vain pienet ja merkitykseltään vähäiset, puolittain käsityöluontoiset teollisuusalat (mineraalivesien valmistus, ravintoainejätteiden jalostus j.n.e.). Parturi- ja ompeluverstaat, pesutuvat ja valistuslaitokset otetaan niinikään kulutusosuuskuntien hallusta pois ja luovutetaan ne käsityöosuuskuntien ja paikallisten neuvostojen määräysvaltaan. Tietenkin annetaan kulutusosuuskunnille niiltä pois otettavista laitoksista vastaava rahallinen korvaus.

Jotta teollisuuskeskuksien ja elintarpeita tuottavien piirien välinen yhteys saataisiin kiinteäksi, annetaan **kaupunkien kulutusosuuskunnille oikeus suorittaa elintarvehankintoja alueella itsenäisesti** ilman Varusteluasiain Kansankomissariaatin elinten välitystä. Edelleen määrätään KK:n, KKN:n ja Tsentrosojusin päätöksessä, että kulutusosuuskuntien yhteydestä on eroitettava erikoinen **yhteisruokailun jaosto, joka toimii omalla osuuspääomallaan** ja liittyy Ravinto- ja nautintoaineteollisuustyöläisten ammattiliiton yhteyteen. Samanlaiset autonoomiset osuuskunnalliset jaostot järjestetään Tsentrosojusin yhteyteen metsä-, uitto-, kalastus- ja turpeennostotyöläisten varustelusta huolehtimaan.

Jotta kaikki osuuskuntien työntekijät saataisiin henkilökohtaisestikin kiinnostetuiksi työläisten varustelun parantamistehtäviä täyttämään, **korotetaan osuuskauppojen työntekijäin palkkoja;** samasta syystä myönnetään kauppa-apulaisille palkkiona määrätty prosentti kauppavaihdosta. Niinikään annetaan kauppa-apulaisille palkkioita kaikkien osuuskauppatyön laadullisten osoittimien ylittämisestä.

Viimeisenä, mutta ei suinkaan vähemmän tärkeänä merkitykseltään, on KK:n päätöksessä kohta, joka koskee puolue- ja ammattiliittotyön uudestijärjestämistä osuuskauppaverkoston sisällä. Tehdaskooperatiiveissa, tehdasruokaloissa j.n.e. järjestetään puoluelinjalla työhuonesolut, jotka liittyvät tehtaan yleiseen puoluekollektiiviin. Kaikissa suuremmissa kaupoissa järjestetään itsenäiset puoluesolut, jotka toimivat välittömästi piirikomiteain alaisina. Saman periaatteen mukaan rakentuvat osuuskauppaverkostossa myöskin ammattiliittojärjestöt.

Kaikessa varustelutoiminnassaan on osuuskauppojen noudatettava nyt enemmän kuin koskaan ennen lujaa luokkalinjaa. **Elintarpeilla ja teollisuustavaroilla varustelun on muututtava tehokkaaksi tuotannollisten tehtävien täyttämisaseeksi.** Erikoista huomiota on kiinnitettävä sosialistisen teollisoinnin solmukohtien — raskaan metallurgian, kivihiiliteollisuuden, tehdasrakennusten — työläisten varusteluun. Maaseudun kollektivistit kohotetaan niinikään etuoikeutettuun luokkaan kaikilla tuotteilla varustelussa. Sama koskee myöskin neuvostotalouksien työläisiä. Elintarpeilla ja teollisuustuotteilla varustelu on kytkettävä elimellisesti yhteen tuotannollisten suunnitelmatehtävien täyttämisen kanssa. **Työläisiskurit, teknikot ja insinöörit, jotka täyttävät ja ylittävät tuotannolliset tehtävänsä sekä määrällisessä että laadullisessa suhteessa, varustetaan parhaiten ja ensivuorossa kaikilla tuotteilla.** Iskurien luokkaan varustelussa voidaan kohottaa myöskin ne työläiset, jotka muodollisesti eivät ole iskureita, mutta kuitenkin ylittävät tuotannolliset tehtävänsä. Paatuneet rokulinpitäjät ja yhtämittaa työpaikkaa muuttavat työläiset («lenturit») voidaan siirtää ensimäisestä varusteluluokasta toiseen aina kolmen kuukauden ajaksi (toverioikeuksien päätöksillä).

Suljetut työläiskooperatiivit ja jakelupaikat lujittuvat ja muuttuvat suunnitelmallisen varustelun tukipisteiksi, joihin nojautumalla voidaan koko varustelu alistaa palvelemaan sosialistista teollisointia, sosialistista kilpailua ja iskuruutta. Ne lähentävät osuuskauppakoneistoa työläisjoukkohin, joilla on niiden kautta mahdollisuus välittömästi kontrolloida koko varustelutoimintaa.

On kulunut jo muutamia kuukausia siitä, kun puolueemme KK, Kansankomissaarien neuvosto ja Tsentrosojusin hallinto tekivät tämän historiallisen päätöksensä. Siinä osoitettujen uudestijärjestämistehtävien täyttämisessä on osuuskauppaverkostomme jo yhtä ja toista aikaan saanut. Mutta ei vielä hetikään kaikkea ole tehty. Vain kaikkien johtoelimiemme päätöksessä osoitettujen toimenpiteiden bolshevistisen tarmokkaalla täytäntöönpanolla voidaan neuvostokauppakoneistoa ja varustelutoimintaa vaivaavat sairaudet ja puutteellisuudet nopeasti poistaa. On kuitenkin muistettava, että yksin ja avuttomaksi jätettynä ei osuuskauppakoneisto kunnolla pysty sen edessä olevia ensiluokkaisen tärkeitä tehtäviä ratkaisemaan. Puolue-, nuorisoliitto- ja ammattijärjestöjen on tultava tässä avuksi, lähettämällä parhaita proletaarijäseniään työhön osuustoimintakoneistoon. Jo syksyyn mennessä on meidän — KK:n päätöksen mukaisesti — lähetettävä 100 tuhatta erilaisilla kursseilla valmennettua kooperatiivityöntekijää käytännölliseen työhön. Näille kursseille on juuri puolue- ja yhteiskunnallisten järjestöjen lähetettävä aktiivisimpia työläisjäseniään. **Bolsheviikkien itsensä on opittava spesialisteiksi osuuskauppa-alallakin.** Vain tällä ehdolla voimme tarmokkaasti täyttää korkeimpien johtoelimiemme päätöksen osuustoimintaverkoston uudestijärjestämises-

tä. Vain tällöin pystyvät osuuskauppamme täyttämään ne jättiläismäiset tehtävät, mitkä niiden edessä ovat työläisten varustelun parantamisessa, realipalkan kohottamisessa ja viisivuotissuunnitelman kolmannen, ratkaisevan vuoden tuotantotehtävien täyttämisessä.

Uudestijärjestämistoimenpiteiden bolshevistisen tarmokas toteuttaminen kohottaa nepin viimeisen ja sosialismin ensimäisen ajanjakson neuvostokaupan mitä tehokkaimmaksi puolueen ja proletariaatin luokka-aseeksi taisteluissa laajan sosialistisen hyökkäyksemme kaikilla rintamilla.

Toivo Rantanen.

Viaporin kapinan 25-vuotispäivä.

Näinä päivinä tulee kuluneeksi 25 vuotta sotilaskapinoista eri puolilla laajaa Venäjää. Nämä kapinat järkyttivät tsarismin perusteita ja kouraantuntuvasti osoittivat, että tsarismi ei voinut ehdottomasti luottaa aseellisiin voimiinsa ja että vallankumouksellinen agitatio ja propaganda oli tehnyt pysyväistä jälkeä armeijan keskuudessa.

Erikoinen mielenkiinto meille suomalaisille tässä Venäjän vallankumousliikkeen jättiläisyrityksessä on epäilemättä Viaporin kapinalla.

Kapina-ajatusta sotilaiden keskuudessa ajoivat bolsheviikit, eserrät ja mensheviikitkin. Bolsheviikkien kanta kapinakysymyksessä erosi pääasiallisimmin siinä, että bolsheviikit tahtoivat eri linnoitusten ja laivaston kapinaan liittää kaupungin työväestön ja maaseudun liikehtimisen.

Sotaväen kapinalle oli monesta syystä varsin suotuinen maaperä. Epäonnistunut Japanin sota oli herättänyt porvaristossakin tyytymättömyyttä. Talonpoikaisto v. 1905 tapauksien liikkeelle saattamana tuli yhä aktiivisemmaksi. Toisaalta tsarismi 1905 tapahtumien jälkeen yritti siirtyä hyökkäykseen vallankumousliikettä vastaan (duuman hajoitus). Japanin sodan jälkeenkin hidasteli hallitus sotaväen kotiin päästämisessä, laskien sitä tarvitsevansa kansaa vastaan. Kun tähän lisätään vielä upseeriston tyly ja röyhkeä suhtautuminen, valtiovarkaudet, jotka huomattavassa määrin huononsivat sotilaiden muutenkin raskasta ja orjamaista palvelusta, niin on selvää, että tyytymättömyydelle oli olemassa kyllin maaperää.

Viaporin tykistösotilaiden ja miinottajien kesken oli yllämainittujen seikkojen johdosta jo kauan ollut tyytymättömyyttä, joka aika ajoin oli puhjennut joukkoesiintymisiksikin, joiden seurauksena sotilaat olivat eräitä vaatimuksiaan saaneet huomioon otetuiksi. Mutta kun tyytymättömyyden perussyyt yhä olivat olemassa, niin nämä osittaiset tulokset eivät suinkaan rauhoittaneet, vaan pikemminkin vallankumouksellistuttivat sotaväkeä.

Eri puolueiden yhteisessä neuvottelukokouksessa oli päätetty kapina aloitettavaksi eri linnoituksissa ja laivastossa samanaikaisesti ja Viaporin esiintymiseen nähden nimenomaan päätetty, että se on lykättävä siksi kunnes kaikkialla ollaan valmiina. Neuvottelukokouksessa Viaporia edustanut Cyon saikin vastaavat ohjeet.

Tapahtumat kehittyivät kuitenkin toisin kuin oli suunniteltu. Välittömänä ulkonaisena aiheena tähän oli se seikka, että Santahaminassa leirillä olevat miinoittajat (noin pari sataa luvultaan) vaativat eräitä saataviaan,

joita upseerit olivat omavaltaisesti pidättäneet. Miinoittajien valitukset välittömälle päällystölleen eivät auttaneet. Keskustelut linnoituksen komentajan Laimingin kanssa lopullisesti päättyivät siihen, että viimemainittu 17 p:nä heinäk. antoi määräyksen vangituttaa miinoittajat, riisua heidät aseista ja alentaa aliupseereja ja korpraaleja arvostaan. Tähän erikoisen kärkevästi reagoi tykkiväki, joka oli Viaporin varusväen tietoisin ja järjestynein osa, ja he päättivätkin vapauttaa miinoittajat, varsinkin kun viimemainittujen onnistui lähettiensä kautta asettua tykkimiesten yhteyteen. Cyon saatuaan tiedon tykkimiesten päätöksestä piti sotilasedustajien kokouksen, jossa ennenmainitun kokouksen päätöksen mukaisesti tehtiin päätös olla toistaiseksi esiintymättä.

Eikö tieto mainitusta päätöksestä ennättänytkään perille, vai lähtikö sotaväki liikkeelle alkuvoimaisesti, sitä on vaikea sanoa, koska lähteet kertovat siitä eri tavalla. Tosiasia on, että kello 12 yöllä samana yönä Santahaminan tykkimiehet, vallattuaan kaikki käyttökunnossa olevat kuularuiskut ja Santahaminassa olevat veneet, lähti Kuningassaarelle, jossa klo 12 aikaan jyrähti tykki merkiksi kapinan alkamisesta. Kapina levisi tavattoman nopeasti ja sen johtoon asettuivat sos.dem. bolsheviikkipuolueen sotilasjärjestön jäsenet Emeljaanov ja Kohanski. Isolta Mustalta saarelta (Komendantin) saarelta lähti tykistön erikoiskomennuskunta vapauttamaan vangittuja päävahdista, jossa tapahtui lyhyt laukausten vaihto. Jalkaväki yleensä, joutuessaan välittömään kosketukseen kapinallisten kanssa, horjui ja perääntyi ja vasta myöhemmin tottelivat upseerejaan. Vallisaaren (Inshenernyi) ja Gustavsvärdin (Artilleriski) tykkiväki yhtyi kapinaan ja pian myöskin läntisen Mustansaaren (Aleksandrovski) tykkiväki. Hallitukselle uskollisiksi jäivät Santahamina (Lagernyi) ja Iso-Mustasaari (Komendantski eli Tsentralnaja), lisäksi Harakka y.m. pienempiä linnoituksia sekä kuten myöhemmin selvisi, satamassa olleet sotalaivat Finn ja Emil Buharski. Viimemainituista aluksista suunnattiin kuularuiskutuli kapinaan yhtyneitä Katajanokalla olleita matruuseja vastaan.

Kun kapina näin oli alkanut, jäi kapinallisten keskusjärjestöjen tehtäväksi mahdollisimman tehokkaasti avustaa kapinaa.

Kapina kesti kolme päivää. Kapinallisten voitto linnoituksessa lienee eräänä aikana ollut varsin lähellä, niin voimakas oli linnoituksen tykistön teho. Suurta mieshukkaa tykkimiesten riveissä tuotti Santahaminan ja Ison-Mustansaaren jalkaväen kivääri- ja kuularuiskutuli, jonka sanottiin olleen tavattoman tarkkaa (ammuttiinpa jopa köydetkin poikki). Kun sitten maanpuolelta tuotiin Santahaminaan jalkaväkeä, joka avasi tulen Kuningassaarta vastaan, niin seurauksena varomattomuudesta räjähti täällä ruutikellari, joka vaati kapinallisilta kymmeniä uhreja, muiden muassa yksi kapinan johtajista, Emeljaanov, haavoittui (toisten tietojen mukaan aiheutti räjähdyksen saapuneen eskaaderin tuli).

Kumpaakin puolta jännitti kysymys laivaston suhtautumisesta kapinaan. Kun se saapui ulkoredille, ammuttiin sieltä muutamia tyhjiä laukauksia, joita linnoituksessa pidettiin kapinaan yhtymisen merkkinä, ja niin lähti luutnantti Kohanski laivaston luo yhteyden saamiseksi, mutta joutuikin siten vangituksi. Laivasto tämän jälkeen poistui Viaporin tykkien kantaman matkan ulkopuolelle, ja aloitti ankaran tulen kapinallisten hallussa olevia saaria vastaan. Tuli muuttui yhä tarkemmaksi ja tarkemmaksi, josta voidaan tehdä johtopäätös, että sitä ohjattiin joko Helsingistä käsin langattomalla lennättimellä tahi

Isolta Mustaltasaarelta. Laivaston osuus ratkaisi kapinan kohtalon.

Yksi mahdollisuus oli vielä kapinallisilla. Se oli: linnoituksen keskusruutivaraston räjäyttäminen, joka olisi merkinnyt hallitukselle uskollisen keskuslinnoituksen Ison Mustansaaren (Komendantski) täydellistä tuhoutumista, mutta koska samalla olisi tuhoutunut läntinen Mustasaari (Aleksandrovski), jossa oli kapinan kannalla olevaa sotaväkeä ja lisäksi olisi saattanut tuhota Katajanokan merenpuoleiset osat, jota kapinalliset eivät tahtoneet, koska se olisi saattanut herättää pahaa verta suomalaisissa; lisäksi kapinan alussa tähän ryhtymästä esti sekin seikka, että jos kapina olisi voittanut, olisi mainitut varastot olleet tarpeen vastaisissa taisteluissa. Kun vielä ottaa huomioon, että linnoitukset joutuivat mannermaasta melkeinpä täydelleen eristetyiksi, joten ruoka- ja lääketarpeiden tuonti estyi, niin katsoivat kapinalliset ainoana mahdollisuutenaan olleen antautua.

Yöllä 20 päivänä, Viaporin kapinan toisena vuorokautena, alkoi kapina Kronstadtissa.

Kapinaa valmistellut sotilasjärjestöjen keskusjohto oli yhteydessä Suomen Punakaartin johdon kanssa. Kun kapina alkoi, julisti kapteeni Kock Suomessa suurlakon, joka kuitenkaan ei saanut täyttä kannatusta, koska sos.dem. puolueen keskusjohto ei yhtynyt julistukseen, vaikka suostuikin lakkoon Helsingissä. Kapinan aikana tuli Punakaartin keskuspaikaksi Eläintarhan kalliot. Osa punakaartilaisia lähetettiin rikkomaan Helsinkiin johtavaa rataa, jotta eivät hallituksen joukot pääsisi Viaporin kapinaa kukistamaan. Satakunta miestä taas yhtyi Katajanokalla kapinaan nousseihin matruuseihin, ja kapinallisten paettua Katajanokalta osa heistä siirtyi Kockin majapaikkaan Eläintarhaan. Noin parisen sataa suomalaista punakaartilaista otti osaa kapinaan Viaporissa.

Hakasalmen torilla sattui myöskin ensimäinen aseellinen yhteenotto lahtarikaartiin yhtyneiden porvarien ja punakaartilaisten välillä. Viimemainituista oli suurin osa venäläisiä matruuseja. Lahtarit olivat, lakon lopettamisen tarkoituksessa, saapuneet toista sataa miestä käsittävänä aseistettuna joukkueena Hakasalmen torille, jossa yrittivät väkivalloin pitää lakonalaista raitiotieliikennettä yllä. Tällöin saapui paikalle punakaartilaisosasto, joka avasi kivääritulen torille asettuneita lahtareita vastaan. Näiden kesken syntyi pakokauhu. Kahakan kestäessä 7 herraskaista menetti henkensä ja muutamia haavoittui.

Hallitus kosti ankarasti kapinaan osallistuneille. 19 heistä tuomittiin kuolemaan. Kapinan johtajista onnistui Cyonin paeta, kun taas Emeljaanov ja Kohanski ammuttiin. Ammutut haudattiin Santahaminaan, aivan lähelle merenrannikkoa.

Kapinaan osallistuneet suomalaiset vaadittiin ensin myös tuomittaviksi venäläisessä sotaoikeudessa. Vissin epäröinnin jälkeen luovutettiin heidät suomalaiselle oikeudelle, joka suinkaan ei unohtanut osoittaa, että se kapinaan osallistuneissa näki luokkavastustajansa. Ankarat olivat tuomiot, jopa kymmenenkin vuotta joutuivat eräät toverit istumaan vankiloissa.

* *
*

Tapahtumain arvioimiseksi viittaamme vain siihen, että edellisen vuoden marraskuussa yritti Venäjän proletariaatti murtaa feodaalisen tsarismin ja samalla bolsheviikkien puolueen johtamana viedä porvarillisdemokraattisen kumouksen niin pitkälle, että siten helpottuisi proletaarinen kumous. Vallankumouksen porvarillisdemokraattiset uudistukset (erikoisesti mainittakoon talonpoikain maakysymys yhtenä keskeisimmistä) jäi-

vät tällöin toteutumatta. Siksi lähti liikkeelle talonpoikaisto, rohkaistuneena proletariaatin esiintymisestä, vallankumouksellisesti ratkaisemaan kysymyksiään. Emme kuitenkaan tässä yhteydessä lähemmin puutu selvittelemään Venäjän v. 1905 tapahtumia, niistä on olemassa laaja kirjallisuus, jossa se on saanut selvityksensä. Mutta lopuksi tahdomme muutamalla sanalla viitata Suomen tapahtumiin, jotka olivat toisaalta osa vuoden 1906 tapahtumia ja toisaalta taas Suomi joutui tapahtumain pyörteeseen omien kehitysristiriitojensa ajamana.

Suomessa ja Venäjällä oli porvarillis-demokraattinen vallankumous suorittamatta. Suomen proletariaatin oli taisteltava kahdella rintamalla, sekä tsarismia että oman porvariston riistoa ja sortoa vastaan. Samalla kun Suomen porvaristo vihasi tsarismia omien riistoetujensa vahingoittajana, samalla se nojasi tsarismiin taistellessaan maansa työväkeä vastaan. Proletariaatin johtava puolue sosialidemokratia ei ollut tehtäviensä tasolla. Kuten Venäjällä bolshevikit, ei Suomen sos.dem. puolue ollut proletariaatin vallankumouksellisena johtajana, sillä se ei osannut nähdä kapitalismin riistosta ja tsarismin sorrosta vapautumiseksi muuta tietä kuin reformismin tien, porvarillisen parlamenttarismin kautta kulkea sosialismiin. Asiain näin ollen oli sen suhtautuminen myöskin Viaporin kapinaan sen mukaista. Kehityksensä kulussa ei puolue ollut vapautunut pikkuporvarillisesta vaikutuksesta ja länsimaisena parlamenttaaris-opportunistisena puolueena oli sillä vallankumous agitatoorisena fraasina kuin varsinaisena elämäntehtävänä. Sikspä sen toiminta oli yleensä haparoivaa ja joukkojen perässä laahaavaa, marxilaisen tietoisuuden, vallankumouksellisen teorian puuttuessa siltä kokonaan. Tämän johdosta ei se pystynyt ottamaan kantaa ajan väkevissä virtauksissa, ei ratkaisemaan porvarillisdemokraattisen vallankumouksen esille tuomia kysymyksiä proletariaatin vallankumouksellisen taistelun ja voiton kannalta. Legalismi oli sille sellainen harha, joka painoi lyijyn raskaana sen jaloissa, siitä se piti lujasti kiinni ja tämä selittää paljon puolueen suhtautumista sen edessä olleisiin tehtäviin.

Venäjän tsarismin sortopolitiikka asetti puolueen eteen kysymyksen taistelusta tsarismia vastaan, joka oli kehityksen pääesteitä. Toisaalta oman porvariston riisto ja sorto, jota se harjoitti työväkeä vastaan, toi sen eteen taistelun demokraattisten vapauksien puolesta. Ottaen huomioon viimemainitun seikan tulee muistaa, että Viaporin kapinan aikoihin oli v. 1905 suurlakon ja tapahtuneitten liikehtimisten (Venäjällä ja Suomessa) tuloksena m.m., että parlamenttiuudistus oli tällöin lopullisesti kypsymässä, oli juuri avautumassa puolueen sen ajan katsomusten mukaan se lavea tie, jota kulkien proletariaatti tule viemään vähitellen vaatimuksensa käytäntöön, lopulliseen päämäärään asti: porvariston herruuden lopettamiseen ja sosialismin rakentamiseen. Saman vuoden keväällä oli säätyeduskunta hyväksynyt eduskuntauudistuksen ja ne olivat silloin «Pietarin teillä» odottamassa keisarillisen omakätistä vahvistusta. Suomen sosialidemokratia oli näin ollen aamuruskonsa maille pääsemässä, kun tulivat eteen Viaporin kapinan yllättävät tapaukset. Kuten niin monasti ennen, oli puoluejohto nytkin tapausten hännässä. Venäläisten kumouksellisten kanssa sillä ei ollut niin kiinteää yhteyttä, kuin puolueen asema ja tehtävät olisivat edellyttäneet. Jos siis Viaporin kapinan ennenaikainen puhkeaminen yllätti venäläiset vallankumoukselliset, niin sitä enemmän ne yllättivät Suomen sos.dem. puolueen. Punaisen Kaartin johto, joka niin kuin venäläiset vallanku-

mouksellisetkin, teki tapahtumista johtopäätökset, että kapinaa on autettava ja asetti puoluejohdon vissin tosiasian eteen, julistamalla suurlakon, nähtävästikin laskien, että sosdem puolue tulee nytkin entisen tavan mukaan seuraamaan jälessä. Mutta näin ei nyt käynytkään, puoluejohto ei seurannut Punaisen Kaartin mukana, vaan asettui poikkiteloin ja jarruttamaan. Helsingin paikallista suurlakkoa se ei estänyt, mutta se ei suostunut asettamaan koko maan työväkeä liikekannalle, kuten Punaisen Kaartin johto tahtoi ja työväki monin paikoin odotti ja kuten myös odotti Viaporin kapinan johto. Puolue seisoi syrjässä. Se antautui tsarismin ja Suomen porvariston edessä, petti Viaporin kapinaan osallistuneet työläiset. Osaksi tällä hinnalla tuli ostettua se puolinainen demokratia, jonka tsarismi sitten antoi, nimittäin kuohitun yksikamarisen eduskunnan (esim. eivät hallituksen jäsenet olleet vastuunalaisia eduskunnalle, vaan tsaarille) ja äänioikeusuudistuksen.

Näin ollen eivät v. 1905 tapahtumat Suomessa, jotka Viaporin kapina päätti, voineet muodostua siksi kenraaliharjoitukseksi Suomen proletariaatille ja työtätekevälle talonpoikaistolle, kuten oli laita Venäjällä. Seurauksena olikin, että kun Venäjän työväki bolsheviikkipuolueen johdolla ja 1905 tapauksista oppien vei voittoon proletaarisen vallankumouksen v. 1917, niin Suomen työväki hävisi vallankumouksensa v. 1918. Mutta hävinneet joukot oppivat pian. Seuraavalla kerralla, kun historian hetki on lyönyt, tulee Suomenkin työväki voittamaan itselleen asettamat päämäärät, kukistamaan porvariston ja luomaan riistottoman yhteiskunnan. Yhtenä päätakeena siitä on Suomen Kommunistisen Puolueen olemassaolo, sen toiminta proletariaatin järjestämiseksi ja kouluttamiseksi vallankumouksellisessa jokapäiväisessä taistelussa, joka menneisyyden virheistä oppien entistä paremmin omaksuu itselleen voittamisen taidon.

Sosialifasismi kapitalismin nykyisestä kriisistä.

Maailman nykyinen talouskriisi on tuottanut sosialifasisteille sangen paljon ikävyyttä.

Vielä vähän neljättä vuotta sitten kuulutti Hilferding Saksan sosdem. puoluekokouksessa Kielissä uuden "järjestyneen kapitalismin" aikakauden alkamisesta jolloin "kapitalistinen vapaan kilpailun periaate vaihtuu periaatteellisesti sosialistiseen-suunnitelmalliseen tuotannan periaatteeseen". V. 1928 Naphtali ilmoitti julkisesti, että kapitalistinen maailma on joutunut "varhaissosialismin kauteen", ja v. 1929 Tarnov erikoisessa kirjasessa ("Miksi pitäisi olla köyhänä?") selitteli Saksan työväenluokalle, että proletariaatin ei tarvitse nykyaikana olla köyhänä, — kun yht'äkkiä kapitalismin maailman kriisi löi ennenkuulumattoman voimakkaasti ja laajasti.

Mutta tänään tarvitsee kriisin järisyttämä kapitalismi aktiivista tukea sosialifasistien taholta vielä enemmän kuin ennen. Ja sosialidemokraatit täyttävät auliisti niitä tehtäviä joita porvaristo heille asettaa, pyrkien taitavilla manöövereillä ja petkutustempuilla säilyttämään vaikutusvaltansa työläisjoukkojen keskuudessa ja kaikin käytettävissä olevin keinoin murtamaan nousevan proletaarisen vallankumouksen Saksassa, samoin kuin muissakin maissa.

Ja nyt kuten ennenkin on sosialifasistien perustehtävänä — vakuuttaa työläisjoukoille, että kapitalismin olosuhteissa työläisten asema voi rajattomasti parantua,

kylvää harhakuvia kapitalismin rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin, osoittaa, että kapitalismin romahdus on mahdoton, ja samalla yhdessä porvariston kanssa murskata vallankumouksellista liikettä, tunkeutuen siinä tarkoituksessa fasistisen valtion koneistoon.

* * *

Sosialistien on pakko tunnustaa kapitalismin nykyisen kriisin valtava syvyys. "Nykyinen kriisi ei ole ensimäinen, mutta sen sijaan raskain kriisi, mitä kapitalismi näihin mennessä on kokenut", — tunnustaa Kautsky.

Mutta siitä huolimatta sosialidemokraatit edelleen vakuuttelevat, että työväenluokka on sodanjälkeisenä aikana saanut taloudelliseen asemaansa suuria parannuksia, joita kriisikään ei ole poistanut ja joilla parannuksilla on vielä suurempi tulevaisuus kuin menneisyys. Niinpä Fritz Naphtali kirjasessaan "Talouskriisi ja työttömyys", joka on ilmestynyt kriisin aikana (v. 1930), sosialifasistisella julkeudella julistaa: "ne ajat ovat menneet, jolloin työväenluokalla ei ollut muuta menettämistä kuin kahleensa".

Tosin tätä väitettä on vaikea todistaa esim. Saksassa, jossa joka toinen työläinen on joko työttömänä tai tekee työtä vajaan viikon. Mutta sosialifasistit yrittävät vakuuttaa työläisille, että nykyinen kriisi on kapitalismille tyypillistä väliaikaista hämminkiä, tavallisen kriisin kiertoaika, jonka jälkeen tulee uusi loistava kukoistus, joka tarjoo työväenluokalle järjestyneen kapitalismin ja taloudellisen demokratian paratiisin. Saksan sosialidemokraattisen lehdistön aktiivinen avustaja, venäläinen menshevikki Decker kirjoittaa "Vorwärtsissä" (1/VIII—30), että "nykyinen maailmankriisi on todistuksena siitä, että kapitalistinen kehitys saa jälleen normaalisen kulkunsa konjunktuurihäilymisten kautta, vuoroin nousujen ja vuoroin kriisin kautta".

Ja Naphtali julistelee, että Saksassa ei nyt ole "kriisi Yougin suunnitelman tai ratsionalisoimisen toteuttamisen tuloksena, ei kapitalistisen järjestelmän täydellinen vararikko maailman vallankumouksen ennusmerkkinä, vaan tyypillinen kapitalistisen järjestelmän kriisi historiallisine erikoisuuksineen, jollaisia on joikaisessa kriisissä". Selitellessään työläisjoukoille, että "konjunktuurikiertovaiheita tulee ilmenemään aina uudelleen niin kauan kuin vallitsee kapitalistisen talousrakenteen yhteiskunnalliset voimat ja tulojen jako", — Naphtali lohduttelee työläisiä sillä, että tulee hetki, "jolloin voimme huokaista ja sanoa: pahimmat ajat on takana. Työttömät voivat silloin mennä jälleen teollisuuslaitoksiin, jotka tulevat työskentelemään tuotantokoneiston jälleenrakentamiseksi".

Sosialifasistisilla teoreetikoilla on vielä voitettavana "pieni" vaikeus: heidän pitäisi joten kuten selittää kriisin tavaton terävyys. Ja suurten kiertovaiheiden teosin suurta terävyyttä. Ei mätänevän, kuorian avulla ne yrittävät selittää myöskin kriilevan kapitalismin kriisi, ei kapitalismin kriisi kapitalismin systeeminä, vaan suuri aleneva aaltoliike, jonka jälkeen johdonmukaisesti pitää tulla kohoava aalto, uusi, pitkäaikainen kapitalismin nousu — siinä koko ajatus tällä "suurten kiertovaiheiden" teorialla. Eikä siinä ole mitään ihmeteltävää, että nykyisen teollisuuskriisin kanssa on samanaikaisesti maatalouskriisi, sillä: "aina silloin, kun yhdessä maatalouskriisin kanssa sattuu myöskin teollisuuskriisi, kuten nykyaikana, — on meillä kausia, jotka meidän on laskettava pitkäaikaisiksi laskukausiksi" (Naphtali).

Nykyisen maataloskriisin ääretöntä terävyyttä ja syvyyttä eivät sosialifasistit voi olla tunnustamatta. Niinpä Helene Bauer arvioi, että Saksan maatalous menetti v. 1930 kriisin aiheuttamien alhaisten hintojen johdosta 15—16 miljaardia kultaruplaa v. 1929 hintoihin verraten, jotka nekin olivat kyllin alhaiset, ja esittää seuraavan prof. J. Hirschin tekemän vertauksen: "Ainoastaan yhtenä vuonna he näin muodoin menettivät kaupoissa neljä kertaa niin paljon kuin koko Ranskan suorittama sotakorvaus Saksalle v. 1871 tappiosta."

Mutta sosialifasistisilla noidilla on kaikkia pelastusreseptejä maatalouskriisin parantamista varten. Sosialifasistisen poliittisen aikauslehden "Der Kampf" spesialisti Weiss todistelee, että "nyt tässä on ensimäisenä kysymyksenä vielä ja vielä kerran maataloustuotannon kulujen pienentäminen", ja "tulojen kohoamisen keinona on ennenkaikkea maanparannustyöt".

Mitä sitten Saksan työväenluokan pitäisi tehdä kriisin aikana? Ei suinkaan väkivaltaisesti kukistaa kapitalistinen järjestelmä, koska "viimeisten 100 vuoden kokemukset ovat opettaneet, että ajottaiset kriisit sellaisenaan eivät johda kapitalismin vararikkoon" (Naphtali.) Natalie Moszkowskan mielestä kriisit lievenevät "siirryttäessä anarkistisesta kapitalismista suunnitelmalliseen kapitalismiin" ja kapitalismi "voi pysyä pitemmän aikaa kuin aikaisemmin oli määritelty". Vain entisaikoina, kun työväenliike oli heikko, Marx ja Engels yhdistivät kriisiin vallankumoukselliset perspektiivit, mutta nyt ovat asiat siosialifasistien mielestä toisin. "Nyt ammattiliitot ja sosialistiset puolueet asettavat kaikkialla tehtäväkseen voittaa kriisi-ilmiöt..." ja "taistelevat käytännössä hyvän konjuktuurin säilymiseksi" (Naphtali — "Konjunktuuri, työväenluokka ja sosialistinen talouspolitiikka").

Legenda kriisien poistamismahdollisuudesta kapitalismin vallitessa on siinä määrin juurtunut sosialifasistiseen kirjallisuuteen, että kaikissa sosialifasistisissa oppikirjoissa on erikoiset kappaleet "taistelusta kapitalismin konjunktuurihäilymisiä vastaan" "sosialistisen konjunktuuripolitiikan kautta". A. Braunthal oppikirjassaan, joka on ilmestynyt kriisin aikana (v. 1930), kirjoittaa: "Nykyään on vallitsevana mielipiteenä, että taloudella on riittävästi liikkeellepanevia voimia, että se voi päästä sellaisesta karkeasta keinosta kuin konjunktuurihäilymiset, ja sen vuoksi täytyy kaikin keinoin pyrkiä löytämään keinoja ja teitä konjunktuurihäilymisten poistamiseksi."

Natalie Moszkowska katsoo, että "järjestynyt kapitalismi" poistaa asteettaisesti kriisit, mutta se saavuttaa sen vain supistamalla tuotannon kuormitusta ja "työläisten rauhallisen köyhyyden kautta". Siis kriisi kuitenkin kärjistyy ja joukot joutuvat kurjuuteen "järjestyneessä kapitalismissa."

Tehdessään loppumattomasti taktillisia temppuja eivät sosialifasistit edes aiokaan luopua keskeisimmästä strategiasta tunnuslausestaan — "järjestyneestä kapitalismista taloudellisen demokratian pohjalla", sillä tällä tunnuslauseella he yrittävät vakuuttaa työläisille, että heidän elinoloihinsa voi tulla perinpohjaisia parannuksia kapitalismin vallitessa.

Sosialifasisteilla ei ole minkäänlaista yhtenäistä teoriaa kriiseistä. Voipa ensi silmäykseltä näyttää, että siinä on yhtä teoriain sekamelskaa. Mutta sillä on vissi tarkoitus: laaja valikoima erilaisia selityksiä kriisien luonteesta ja syistä on juuri sen vuoksi tarpeen sosialifasisteille, että he petospolitiikkansa vaatimusten mukaisesti voivat kussakin konjunktuurikäänteessä vetää esille milloin minkin "teorian" hetken vaatimusten mukaisesti. Kaikilla näillä erilaisilla "teorioilla" on yhteinen peruspäämäärä — kapitalismin puolustus.

Ei ole ollenkaan sattuma, että sosialifasistit eivät edes mainitsekaan kapitalismin ratkaisevaa perusvastakohtaa, joka on tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja kapitalistisen omistusmuodon välillä, joka Marxin, Engelsin ja Leninin mukaan tekee kriisit kiertämättömiksi. Sosialifasistit eivät halua nähdä kapitalismin sisäisiä vastakohtia, vaan pyrkiessään perustelemaan kriisien poistamismahdollisuutta kapitalismin vallitessa etsivät kriisien syitä ulkopuolisista tekijöistä.

Hilferding selittää kriisin olevan tuloksena siitä epäsuhteellisuudesta, mikä muodostuu nousukautena eri tuotantoalojen välillä. Sen mukaan kriisi ei johdu vastakohdista, jotka ovat kapitalismin vallitessa tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välillä, kriisi on vain seuraus siitä, että taloutta säännöstellään virheellisesti, eikä tuotannon anarkia johdu ollenkaan kapitalistisen yhteiskunnan luokkaluonteesta.

Seuraten Hilferdingiä Braunthal katsoo, että "epäsuhteellisuuden tuotantoalojen vä-

lillä, jos se saa suuren laajuuden, me määrittelemme kriisiksi". Sen vuoksi hän tulee johtopäätökseen, että "koska konjunktuurihäilymiset johtuvat kapitalistisen tuotannon anarkiasta, niin jokainen toimenpide, joka voi poistaa konjunktuurihäilymisiä tai vaikkapa lieventää niitä, on taloutta järjestävää elementtiä."

Selittäessään, että kriisi johtuu tuotantoalojen välisestä epäsuhteellisuudesta ja että se ei ole missää yhteydessä kapitalismin sisäisten vastakohtien kanssa, sosialifasistit todistelevat, että säännöstelemällä nousukaudella eri tuotantoaloja voidaan välttää kriisien syntyminen. Työväenluokka muka voi hyvän konjunktuurin aikana aktiivisella "sosialistisella" politiikalla vaikuttaa päävoimien jakaantumiseen eri tuotantoaloilla, — siinä on "taloudellisen demokratian" tärkein merkitys. Naphtali vaatiikin tämän johdosta "johtavien elinten muodostamista päämarkkinoiden alalle", millä keinolla avataan mitä laajimmat perusperspektiivit kapitalismin asteettaiselle siirtymiselle "kaaoksesta suunnitelmalliseen taloudenhoitoon".

Naphtali lupaa vielä enemmän — pienentää pääomasijoituksia kriisien ehkäisemiseksi, työväenluokka muka voi julkisen kontrollin kautta ehkäistä "liialliset pääomasijoitukset", "alentaa suunnitelmallisesti yhteiskunnallisia tuotantovoimia.

Tässä Naphtali kyllä "joutuu erimielisyyteen" kumppaninsa Natalie Moszkowskan kanssa, jonka mielestä kapitalismin nykyisen kehitysvaiheen erikoisuutena ei ole ylituotanto, vaan alituotanto. Moszkowska todistelee, että "kun ennen epänormaalisuus johtui tuotannon ja kulutuksen välisestä vastaamattomuudesta (ylikasaantumisesta), niin nyt se johtuu teknillisesti mahdollisen tuotannon ja faktillisen tuotannon välisestä vastaamattomuudesta (alikasaantumisesta). Kieltäessään kapitalismin perusvastakohdat Moszkowska ei näe, että ne kapitalismin yleisen kriisin olosuhteissa ilmenevät sekä tuotannon ja kulutuksen välisenä ristiriitana, että tuotantokoneiston ainaisena alikuormituksena, ja hän yrittää todistella, että monopolistisen kapitalismin vallitessa ylikasaantumisen sijalle tulee alikasaantuminen.

"Alikulutuksen teorialla" perustellaan ja naamioidaan sitä työläisvastaista luonnetta, joka on Saksan finanssipääoman ohjelmalla, jolla se koittaa päästä kriisistä ja jonka sosialifasistit esittävät "työväen ohjelmaksi". Tämän ohjelman todellisuus on työpalkkojen alentaminen, työviikon lyhentäminen ja työttömyyden suurentaminen. Finanssipääoma ei karta mitään keinoja pyrkiessään pääsemään kriisistä työväenluokan kustannuksella. Siitä on selvää selvempänä todistuksena Brünningin viimeinen dekreetti y.m

"Alikulutuksen teorian" perusteella sosialifasistit julistelevat kriisistä ulospääsyn löytyvän siten, että kohotetaan realityöpalkkaa alentamalla tavaroiden hintoja, joilla keinoin suurennetaan kysyntää ja samalla saadaan aikaan kansantalouden yleinen nousu. Amerikaan vedoten Saksan sosialifasistit jo kauan sitten esittelivät aatetta korkeista palkoista yleisen hyvinvoinnin perustana kapitalismin vallitessa, osoittaen, että se ei ole vain työväenluokan, vaan myöskin kapitalismin etujen mukaista. Tämä aate on nyt vähän ryvettynyt. Itse Kautskyn täytyy tunnustaa Amerikan "prosperityn" ("kukoistuksen") romahdus:... "ei koskaan kapitalismi ole kärsinyt niin surkeata haaksirikkoa kuin nyt, ei koskaan ideologian vararikko ole ollut niin täydellinen kuin amerikalaisuuden, fordismin luhistuminen" ("Kapitalismin kriisi — politiikan kriisi").

Tästä huolimatta vielä tänään Th. Leipart vetoo Fordiin ja moittii Saksan kapitalisteja siitä, että ne eivät ole ymmärtäneet vaihtoprobleemin koko tärkeyttä, hän osoittaa, että suurin virhe Saksan talouden säännöstelemisessä viime aikoina on se, että "ratsionalisointia pidetään pääasiallisesti teknillisenä probleemina, unohdetaan markkinain osuus.

Mutta finanssipääoman edustajana Darmstadtin pankki vastaa sosialifasisteille, että "hyvän korjunktuurin palauttamiseksi ei voida antaa ensi sysäystä kulutustavarain kysynnän kautta, vaan ainoastaan tuotantovälineiden kysynnän kautta." Pankit johtavat nykyään enemmän kuin koskaan ennen Saksan kapitalistista taloutta, sen myöntää Otto Bauer aikakauslehdessä "Der Kampf" N:o 11 v. 1930.

Finanssipääoman kanssa on sosialifasisteilla tässä vain näennäistä erimielisyyttä, tunnuslause työpalkan kohottamisesta on vain verhona käytännölliselle politiikalle, joka on suunnattu työpalkan alentamiseen. Mutta "vasemmisto" sosialifasisti Ströbel aukaisee suunsa selkoselälleen: "on täysin mieletöntä ja suorastaan taloudellisesti tappavaa aikoa voittaa kriisi työpalkan alentamisen kautta", yrittäen sanajyrkkyydellä pidellä työläisjoukkoja sosialifasismin talutusnuorassa.

Tällaisen runouden ohella on sosialifasismilla "järkevääkin" proosaa. Napthali esimerkiksi käsittää, että työläisten palkat ehdottomasti alenevat kriisin aikana, sillä, ei vielä ole ollut kriisiä, jolloin nimellispalkka ei olisi laskenut", mutta sen sijaan "mitä enemmän hintojen alaspainaminen ylittää työpalkan alaspainamista, sitä suuremmat ovat toiveet taloudellisen pulan voittamisesta" (— "Talouskriisi ja työttömyys"). Yleisesti tunnettua on, että nykyisen kriisin erikoisuutena on se, että vähittäismyyntihinnat laskevat tavattoman hitaasti palkkojen pienentämiseen verraten. Ja samassa kirjasessa itse Naphtali muutamia sivuja enemmin tunnustaa, että kriisin aikana on mahdoton vaikuttaa konjunktuuriin; jää vain käsittämättömäksi, millä tavalla Naphtali aikoo painaa hintoja alas.

Finanssipääoman vaatimusten mukaisesti sosialifasistit ajavat käytännössä palkkain polkemispolitiikkaa, petkuttaen työläisjoukkoja lupauksilla hintojen alentamisesta. Joskus he ilman koristusta sanovatkin tämän: "Saksan tuotantokoneisto on osittain sellaisessa tilassa, että se ei voi työskennellä tuloja tuottavasti nykyisen korkean työpalkan vallitessa..." (Gerhard Golm ammattijärjestön aikakausilehdessä "Die Arbeit", maaliskuu v. 1930).

Esittäessään ohjelmia kriisistä ulospääsyksi, eivät sosialifasistit rajoitu vain realityöpalkan alentamiseen. He vaativat myöskin kapitalistisen ratsionalisoinnin edelleen kehittämistä. Naphtali jo v. 1930 kirjoittaa: "kapitalistisessa yhteiskunnassa ei ole millään hetkellä ollut kysymystä: halutaanko ratsionalisoida tai ei. Juuri täytyy ratsionalisoida. Se on kansainvälisen kapitalistisen kilpailun laki.

Leipart katsoo, että "ratsionalisointi ei ole imissään yhteydessä yhteikunnallisen tuotantorakenteen kanssa", että se muka on samanlainen kapitalismin ja sosialismin vallitessa. Hän kehoittaa työläisiä pitämään kapitalismia "ihanteellisena taloudellisena järjestönä" ei yksityistaloudellisena, vaan kansantaloudellisena, ja silloin he käsittävät kapitalistisen ratsionalisoinnin "edut". Kuten edellä nämme, Leipart hyvin tietää, että ratsionalisointi johtaa työttömyyden lisääntymiseen, mutta hän vetoo porvariston "laupeuteen", sen haluun "auttaa syyttömiä uhreja".

* * *

Tällainen on Saksan sosialifasismin ohjelma kriisistä ulospääsyksi. Porvariston aktiivinen avustaminen työväenluokan julmassa riistämisessä on kirkkaimpia todistuksia sosialidemokratian fasistisoitumisesta.

Saksan porvaristo pyrkii löytämään ulospääsyn kriisistä valtion jatkuvan fasisoimisen kautta, käyttäen siinä hyväkseen ennen kaikkea sosialidemokratiaa.

"Ei ole ihmeellistä, että tämä seikka vallankumouksellistuttaa tilannetta, kärjistää luokkataistelua ja sysää työläiset uusiin luokkataisteluihin. Tämän yhdeydessä luhistuvat ja vähenevät sosialidemokraattiset harhaluulot työläisjoukkojen keskuudesta" (Stalin).

Sosialidemokraatit tietävät asemansa vaikeuden. He koettavat maalailla kauttaaltaan porvarillista ohjelmaansa "sosialistisella" värillä ja manöveeraavat yhtämittaa. Esimerkkinä näiden "järjestyneen kapitalismin" sankareiden manöövereista on toukokuussa v. 1931 pidetty s. d. puoluekokous, jossa ensimäisenä kysymyksenä oli... tuotannon kapitalistinen anarkia. Finanssipääoman palvelemisessa ovat n. k. "vasemmisto"-sosdemit erikoisen aktiivisia. Heidän "vasemmistolaisten" fraasien päämääränä on porvariston auttaminen työvöenliikkeen murskaamisessa ja työväenluokan ryöstämisessä. He koettavat lieventää sosdem. työläisten kasvavaa

suuttumista sosdem. puolueen likaisen petturipolitiikan johdosta.

Näillä "vasemmistolaisilla" fraaseillaan ovat he onnistuneetkin pitämään suuret työläisjoukot leirissään. Aivan viimeaikoina, varsinkin Brünningin kuuluisan dekreetin jälkeen, joille sosialifasismi antaa siunauksensa, ovat työväen valtavien joukkojen silmät avautuneet ja alkanut joukkovirtaus kommunistiseen puolueeseen.

Mutta viekkaat manööverit eivät riitä sosialifasisteille. Heistä on tullut yhä suuremmassa määrin fasistisoituvan valtion lisäke, he ovat suoranaisessa yhteistoiminnassa valtiovallan kanssa taisteluun nousevan työväenluokan murskaamiseksi. Sen vuoksi he tukevat Brünningin hallitusta, ilmoittavat avoimesti, että taistelu työpalkasta ja työttömyysvakuutuksesta joutuu taka-alalle perustehtävänsä — porvarillisen demokratian pelastamisen rinnalla (Naphtalin ilmoitus "Vorwärtsissä 1|I-1931)).

Sosialifasistit syytävät lokaa kurjuuden johdosta kapinaan nousevaa työväenluokkaa vastaan. Samoin kuin porvaristo, huutavat sosialifasistitkin, että työläisjoukkojen vallankumoukselliset kapinat ovat "nälkämellakoita", "roskajoukon kapinoimista". Sanoessaan, että kriisikautena voi olla vain "nälkäkapinoita" he puhdistavat itselleen maaperää auttaakseen aktiivisesti porvaristoa proletariaatin kapinain verisessä tukahduttamisessa.

Mutta nouseva proletaarinen vallankumous murskaa Saksassa porvariston ja sen sosialifasististen aseenkantajain suunnitelmat.

Katsauksia.

Kansalaissota kärjistyy Kiinassa.

Kesä-heinäkuun vaihteessa kertoivat uutiset Kiinan Punaisen armeijan alkamasta voimakkaasta hyökkäyksestä Nankingin hallituksen sotavoimia vastaan. "North Chine Daily News' julkaisi Hankousta saapuneen uutisen, jossa kerrottiin, että punaiset joukot uhkaavat tätä sisämaan miljoonakeskustaa kaikilta tahoilta, että punaiset ovat saartaneet Hankoun ympäriinsä. Toisaalta on Punainen armeija keskittänyt hyökkäyksensä Nantshangiin, Kiangsin maakunnan pääkaupunkiin, joka on tärkeä rautatiesolmu ja strateginen kohta.

Samanaikaisesti kun Punainen armeija on ottanut hyökkäysasenteen, käyvät etelä-Kiinan taistelut Nakingin ja Kantonin välillä. "Rauhallisina" ovat Fynjuisjan ja Jensishan, pohjoiset kenraalit, jotka todennäköisesti väijyvät tilaisuutta osallistuakseen sotaan.

Englannin työväenpuolueen pää-äänenkannattaja "Daily Herald" analysoi kesäkuun 24 p:n numerossa Kiinan tilannetta seuraavasti: "Kiinassa on viisi ryhmää, joilla on ratkaiseva vaikutus maan kohtaloon. Ne ovat nankingilainen, mukdenilainen, Fynjuisjanin ja Jensishanin armeijat pohjoisessa, kantonilainen ryhmä etelässä sekä kommunistien johtama Punainen armeija neuvostoalueilla". "Daily Herald" on pakotettu toteamaan, että kaiken todennäköisyyden mukaan ratkaiseva osuus on Punaisella armeijalla.

Yllämainitut ryhmät ovat todella olemassa Kiinassa. Militaristien leirissä ovat hyökkäävimmin vastakkain Nanking ja Kanton. Kantonin hallitus yhdistää kaikki Gomindanin ryhmät, jotka ovat vihamielisiä Tshankaishin johtamalle Nankinille. Kantonin ryhmän poliittisina johtajina ovat "vasemmisto-gomindanilaisten johtaja Vantsinvei, joka jouduttuaan vihoihin Tshankaishin kanssa, pakeni Nankingista Kantoniin, ja oikeisto-gomindanilaisten johtaja Huhanmin ja kaksi entistä nankingilaista ministriä.

Uusi kenraalien välinen sota on heijastusta siitä kriisistä, joka vallitsee Kiinan hallitsevan porvariston keskuudessa, mutta se on samalla heijastusta siitä, mitä tapahtuu imperialistien leirissä. Kiinan tilanteessa on yleensä aina otettava laskelmiin maata ryöstävien imperialistien ristiriidat. Nankin-

gin ja Kantonin yhteistörmäys on samalla ja pääasiassa Yhdysvaltain ja Englannin ryöstöetujen yhteentörmäystä. Dollari ja punta taistelevat raaka-aine- ja menekkimarkkinoista sekä pääomien sijoitus alueista.

Sekä Nakingin että Kantonin ryhmä ajavat vastavallankumouksen asiaa, kilpailevat työläisten ja talonpoikien vallankumouksellisen liikkeen tukahduttamisessa, varustavat agraarivallankumousta, suhtautuvat jyrkän vihamielisesti Neuvostoliiton ja ovat antautuneet täydellisesti imperialismin käskynalaisiksi. Vantsinvein johtava Kantonin ryhmä julistelee, että se taistelee Tshankaishin diktatuuria vastaan, tahtoo reorganisoida Gomindanin (siitä sen nimitys — reorganisaattorit" eli "uudistajat") Sunjatsenin todellisten periaatteiden mukaisesti. Mutta Sunjatsen asetti Gomindanin politiikan yhdeksi pääperustaksi liiton Neuvostoliiton kanssa, liiton työväenluokan ja talonpoikaiston kanssa. Ja juuri nämä periaatteet on "unohdettu". Englanti pyrkii asettamaan Tshankaishin diktatuurin tilalle Vantsinvein diktatuurin, siinä kenraalien riidan "periaate".

Nanking keskitti kesäkuun alussa päävoimat Punaista armeijaa vastaan. Suurieleisesti julisti Tshankaishi toisen "ratkaisevan hyökkäyksen" alkaneen, koettaen samalla vaikkapa raskaimmillakin lunnailla päästä "levähdykseen" Kantonin kanssa. Kaksi Tshankaishin ratkaisevaa hyökkäystä on Kiinan Punainen armeija lyönyt takaisin.

Nyt se on alkanut tehokkaan vastahyökkäyksen, lyönyt divisioittain murskaksi vastavallankumouksen armeijoita. Tshankaishin kahteen ratkaisevaan hyökkäykseen vastaa Kiinan Punainen armeija vastahyökkäyksellä, jonka päämääränä on kolmen toisistaan eristetyn suurimman neuvostovallan, Hupein, Henanin, ja Anhoin yhdistäminen yhtenäiseksi voimakkaaksi neuvostotasavallaksi.

Vallankumoustaistelut Indokiinassa.

Melkein katkeamattomasti on Ranskan alusmaassa, Indo-Kiinassa, ollut voimakasta vallankumouksellista liikehtimistä. Helmikuussa v. 1930 puhkesi ensimmäinen vakavampiluontoinen kapina, jonka Ranskan imperialismi tukahdutti veriin. Kapinaan osallistumisesta tuomittiin 10 kapinallista kuolemaan ja loput pakkotöihin. Tämän oikeusjutun yhteydessä kirjoitti Parisissa ilmestyvän porvarillisen lehden "Petit Parisiennen" kirjeenvaihtaja: "Perinpohjin väärin olisi luulla, ettei vallankumouksen kuume olisi Annamissa juurtunut laajoihin kansanjoukkoihin... Vallankumoustauti on tunkeutunut syvälle Indo-Kiinan kansanjoukkoihin".

Maalis- ja huhtikuussa v. 1930 puhkesi pohjois-Annamissa uusia kapinoita, joilla oli erikoisen myrskyinen luonne. Siirtomaaorjuutuksen historiassa tavataan harvoin sellaista julmuutta kuin näiden kapinain tukahduttamisessa. Itse Indo-Kiinan porvarillinen lehdistö oli pakotettu protesteeraamaan joukkoteurastuksia vastaan, loppumattomia virallisiakin kuolemaantuomioita, kylien polttamisia ja kapinan valtaamien kokonaisten piirien hävitystä vastaan, jossa viimemainitussa sovellutettiin ilmakemiallisen sotatekniikan viimeisimpiä saavutuksia.

Kaikesta terrorista huolimatta on vallankumousliike jatkunut nousevalla voimalla. Viime elo- ja syyskuussa oli koko pohjois-Annami taistelutantereena. Huhtikuun alussa kirjoittivat ranskalaiset porvarilehdet, että Indo-Kiinassa kehittyy raivokas sissisota. Kaupungeissa vyöryy voimakas lakkoaalto. Vappu oli poikkeuksellisen myrskyinen. Vallankumouksellinen liike on tällä hetkellä yhä nousemassa.

Indo-Kiinan kysymys on viime aikoina saattanut Ranskan porvariston erittäin levottomaksi. Erikoiseksi makupropagandaksi Neuvostoliiton ja Ranskan välillä parhaillaan tapahtuvien neuvottelujen johdosta ovat tulleet Indo-Kiinan tapahtumat. "Moskovan propaganda", "Moskovan verinen käsi" — on tämän päivän neuvostovastaista agitatsionia.

Mutta kenen verinen käsi kuristaa Indo-Kiinaa? "Kävin tehtaissa ja pelloilla ja kaikkialla katsoi minuun kurjuuden luisevat kasvot", — kirjoitti "Petit Parisiennen" erikoiskirjeenvaihtaja jo vuosi sitten. Nyt

on maailmankriisin vaikutuksesta kurjuus syöpynyt pohjimmilleen. Työläisiltä ja talonpojilta nyljetään selkänahka suorastaan elävältä. Työläisten palkka on keskimäärin 20 kopekkaa päivässä ja työehdot plantaaseilla sellaiset, että noin viidesosa (20%) työläisistä joka vuosi kuolee. 20 miljoonasta talonpojasta elää 19 miljoonaa suur- ja keskifeodaalien orjuutuksen alaisena. Lapsikauppa on laajalti levinnyt. Indo-Kiinassa taistelee sorrettu ja kurjuuteen lyöty kansa oman olemassaolonsa puolesta. Taistellen on se jo luonut neuvostoja eri puolille maata. Vallankumousliikkeellä on oikea johto — Indo-Kiinan kommunistinen puolue, joka nyt on Kominternin itsenäinen sektsia.

Suomen fasistit sotaprovokation klassillisina edustajina.

Tunnettua on, että Suomen fasistit ovat kuluneen kevään aikana esiintyneet Neuvostoliittoa vastaan aktiivisempina sotaprovokation kärsäjoukkona, jopa ne interventionistien asialla ollessaan ovat ehkä olleet toimelijaampia kuin suuret käskijät olisivat aina niin tahtoneetkaan. Suomen fasistien provokatoorinen, täysin valheellisella pohjalla liikkunut kiihotus Inkerin kysymyksen pohjalla on meille tunnettu, samoin kuin ne vihamieliset mielenosoitukset maassa olevaa Neuvostoliiton edustajistoa ja sen kauppaelimiä ja sen tavaroita vastaan, joista on usein tietoja ollut. Suu vaahdossa on Suomen fasistilehdistö pauhannut Neuvostoliittoa vastaan, lasketellen toisen toistaan mielettömimpiä valheita. Kaikkea tuota vastaan ilmaisivat Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat suurella päättäväisyydellä tahtonsa, josta kenkään ei voinut jäädä epätietoiseksi siitä, että sotaprovokaattorien kynnet tullaan aina katkaisemaan eikä tuumaakaan sosialistista maata tulla luovuttamaan kenellekään, ei koirankopin alaa.

Samanaikaisesti kuin Suomen fasistit "diplomatioineen" touhusivat sotaprovokation kärjessä, saman aikaan eräillä suurimperialisteilla oli piiput toisella tavalla kallellaan Neuvostoliittoon nähden, johtuen niiden keskinäisistä etuvastakohdista. Sellaiset seikat kuin maailman pula ja Saksan pulaan erikoisesti, Englannin ja Amerikan välinen vastakohtaisuus, Ranskan ja Englannin välinen hankaus j.n.e. ne aiheuttavat keskinäisiä välien selvittelyjä jatkuvasti ja rakoilua Neuvostoliiton vastaisessa rintamassa. Joka tapauksessa kun muut jo olivat murkinalla, jos niin sanoisi, niin havahtui Haikonenkin. Fasisti-Suomen ulkoministerin palattua Geneven matkaltaan, jossa hän oli saanut instrueerausta suurilta käskijöiltä, neuvoi hän vaativassa äänensävyssä maansa "yleistä mielipidettä" muuttamaan suuntaa Neuvostoliittoon suhtautumisessa. Ulkoministerin ohjeet olivat isona nolauksena fasisteille kaiken sen suuriäänisyyden, leveilyn ja röyhkeilyn jälkeen, joka siihen asti oli jatkunut hallituksen luvalla. "Suomen Sosialidemokraatti" — joka on ollut, kuten sosialidemokratia muissakin maissa, sotaprovokation eturivissä Neuvostoliittoa vastaan — heti neuvoikin pääkirjoituksessaan 7/VI—31, että "paljon tärkeämpää on tällä haavaa — ("ei jatkaa keskustelua Inkerin asioista ja siitä poliittisesta jännityksestä, joka valitettavasti on vallinnut Suomen ja Venäjän välisissä suhteissa") — kysymys siitä, millä tavoin voitaisiin järjestää kaupalliset, rahalliset ynnä muut taloudelliset suhteet kahden sellaisen taloudellisen järjestelmän välillä, joiden perusteet ja sosialipoliittinen lähtökohta ovat aivan erilaiset." Asettaessaan kysymyksen, lehti kertoi, miten Englanti aikanaan maailmansodalla mursi Saksan imperialismin viisivuotisohjelman, ja totesi, että "samanlaisia ajatuksia on ollut olemassa eräissä interventionistien piireissä nytkin Venäjän viisivuotisohjelman ja sen seurauksien estämiseksi. "Sanoessaan interventiosuunnitelmia olleen "eräissä piireissä" (ja vainko muka eräissä piireissä?) jättää lehti mainitsematta, mitä ne eräät piirit ovat, hyvin ymmärrettävää kylläkin, sillä lehti itse asetti m.m. keväällä kysymyksen sodasta Neuvostoliittoa vastaan suoraan kuitenkaan vastaamatta siihen. Samanlainen kannanotto sillä on nytkin loppujen lopuksi, mikä käy ilmi kirjoituksen lopulla ja josta myös selviää, minkä takia lehti on sovittelevan kannan nyt omaksunut. Vai mitä muuta on sanottava esim.

seuraavasta: "Mutta jos Venäjän kysymyksen taloudellista puolta ei käy **näissä oloissa** (meidän harv.) ratkaiseminen aseellisen väkivallan eli sodan avulla, niin ei jää muuta keinoa saman päämäärän saavuttamiseksi kuin sovinnollinen rauhan tie, joka kulkee taloudellisen pulan helpottamiseen neuvottelujen ja kompromissien kautta. "Fasisti-Suomen diplomatiaa neuvoo lehti, kun muutkin vallat neuvottelevat kauppasopimuksista Neuvostoliiton kanssa (ja kuten lukijat tietävät on äskettäin uudistettu m.m. Neuvostoliiton ja Saksan välinen sopimus, huomautamme tähän väliin), että "Suomella on sen vuoksi syytä tarkasti seurata sanottua kehitystä ja yllättävien ikävyyksien välttämiseksi pysyä Venäjän kysymyksessä maailmanpolitiikan tasolla."

Yhtä notkeasti kuin noskelaiset neuvovat "pysymään Venäjän kysymyksessä maailmanpolitiikan tasolla" jos ei "näissä oloissa" käy ratkaisu sodan avulla, niin, yhtä notkea ei ole muu fasistinen maailma Suomessa ollut. Sen etääntyminen äskeisistä asemistaan tapahtuu hitaasti, jos tapahtuu ollenkaan. Tämä todetaan myöskin Neuvostoliiton ulkoasiainkansankomissarin N. Krestinskin allekirjoittamassa nootissa, joka kesäk. 22 p:nä. annettiin Suomen asiainhoitajalle Moskovassa. Siinä pyydettiin asiainhoitajaa saattamaan Suomen hallituksen tietoon:

"1) Liiton hallitus toteaa Teidän noottinne (toukok. 17 p:ltä, toim. huomautus) perusteella, että Suomen hallitus ulkoasiainkansankomissariaatin tunnetuissa nooteissa ilmaistuista vastalauseista huolimatta pysyy edelleen käsityksissään kysymysten suhteen, jotka ovat olleet aiheena kirjeenvaihtoon molempien hallitusten välillä, ja että se tulee siis edelleenkin suhtautumaan välinpitämättömästi siihen vihamielisyyteen ja vihan taisteluun, jota jo pitkän aikaa on käyty Suomessa Neuvostoliittoa vastaan ja joka on uhkana nykyisin kummankin maan välillä vallitseville suhteille.

2) Tämän johdosta on Liiton hallitus pakoitettu tekemään johtopäätöksen, että täten vastuunalaisuus muodostuneesta tilanteesta johtuvista seurauksista jää kokonaan Suomen hallituksen kannettavaksi."

Tähän mennessä (4/VII) ei Suomen hallituksen vastausta liene annettu Neuvostoliiton hallitukselle.

Neuvostoliiton nootin teki lehdistö Suomessa tunnetuksi 26/VI. Sen johdosta oli lehdistö melkoisen vaitelias ja pidättyväinen lausumaan omakohtaisesti käsityksiään. "Helsingin Sanomat" kirjoitti sen johdosta (26/VI) pääkirjoituksen, jossa oli puoliitkuinen porvarillis-liberaalinen sävy ja pääajatuksena, että muka "Suomen hallitus on aina toiminut Suomen ja Venäjän välisten suhteiden parantamiseksi." Voimatta osottaa mitään tosiasiaa Neuvostoliiton nootin paikkansapitäväisyyttä vastaan, lehti kuitenkin mainitulle väitteelleen uskollisena sanoo Neuvostoliiton tehneen nootissaan "vääriä johtopäätöksiä."

Lehdistön vaikenemisesta saattaisi ehkä tulla sellaiseen johtopäätökseen, että fasistinen Suomi olisi sillä perääntymistiellä, jota "Suomen Sosialidemokraatti" sille ominaisilla perusteilla oli esittänyt. Tavallaan samaa voisi sanoa "Hels. Sanomain" artikkelista. Tällainen johtopäätös olisi kuitenkin liian hyvänsuopa, sillä Suomen vaikutusvaltaiset fasistipiirit eivät näy luopuvan niille ominaisista sotaprovokation harjoittajain asemasta. Tavalla taikka toisella tulee tämä esille. Äskettäin se ilmeni m.m. eduskunnan puhemiehen pitämästä puheesta, monista muista mainitsematta. Meidän on tämä jatkuvasti muistettava ja pidettävä ruuti kuivana ja silmä tarkkana sotaprovokaattorien varalta ilmenipä sitä missä tahansa, mutta lähinnä on tietysti kynnysten edustat vartioitava ja huolellisesti.

Maatilojen pakkohuutokaupat Suomessa.

Talonpoikain tilojen pakkohuutokaupat jatkuvat Suomessa. Sadat ja tuhannet talonpojat ovat jo menettäneet maansa ja mantunsa ja yhä useampia odottaa sama kohtalo. Pankit ja muut koronkiskurit rosvoavat talonpoikaista omaisuutta, kilvan käyttäen ankaraa maatalouspulaa hyväkseen. Maaseudulla nähdään nyt talouspulan jättävän jälkeä samoin kuin kaupungeissa, joissa pikkuliikkeiden ja muuten pää-

omaköyhien liikkeiden omaisuus on joutunut ja joutuu varsinkin pula-aikoina suuremmassa mitassa suurpääoman haltuun. Talouspulain aika on kapitalismin maissa suurpääoman harjoittaman pakkoluovutustoiminnan loistoaikaa ja talonpoikaisto Suomen maaseudulla saa paraikaa omakohtaisesti kokea ja nähdä, miten isot riistäjät syövät suuhunsa ei ainoastaan työläisiä vaan pienempiä riistäjiäkin.

Kun pakkohuutokaupat nostattivat talonpoikia omakohtaiseen toimintaan omaisuutensa ryöstäjiä vastaan, niin saattoi se fasistisen ja sosialidemokraattisen sanomalehdistön vihasta kiehahtelemaan. Talonpojat saivat mitä kuuluu ja kuka käski, sillä heidän vastarintansa uhkasi pääoman rosvotoiminnan normaalista jatkuvaisuutta. Talonpoikain ainoana puolustajana oli nyt kuten ennenkin kommunistinen puolue. Puuttumatta tässä yhteydessä porvarillisen ja sosialidemokraattisen lehdistön käymään kamppailuun talonpoikaistoa vastaan ja sen alistamiseksi jatkuvasti kuuliaiseksi kapitalistiselle riistojärjestelmälle, mainitsemme ainoastaan eräästä seikasta, johon porvaristo äsken tarttui, ja jolla nyt yritetään vakuuttaa eli pettää talonpojat, nimittäin **tilastot.**

Vielä muan aika sitten, ennen kesäkuun alkupäivinä sattunutta Piikkiön tapausta, jolloin talonpojat estivät erään pakkohuutokaupan toimeenpanon, julkaisivat porvarilliset lehdet yksityisiä tapaustietoja tapahtuneista pakkohuutokaupoista, joita oli sattunut kuluvan vuoden aikana. Talonpoikaiston omakohtainen liike talouspulan seurausten johdosta, ensi kädessä korkean korkokannan alentamiseksi, käytti hyväkseen noita porvaristolehtien julkaisemia tietoja. Eräässä talonpoikain pulatoimikunnan kokouksessa teki muuan toimikunnan jäsen yhteenvetoja niistä ja myöskin muualta, viranomaisilta saamistaan tiedoista. Niiden mukaan oli tämän vuoden viiden ensimäisen kuukauden aikana pakkohuutokaupattu noin kaksi ja puolituhatta tilaa ja jos otetaan lukuun tilojen menetys, jolloin talonpoika oli "hiljaisesti" s.o. ilman muodollista pakkohuutokauppaa ollut pakotettu luovuttamaan tilansa velkojilleen, nousi talonpoikain tilojen menetys ainakin viiteentuhanteen. Näin tämä pulatoimikunnan jäsen. Toisten tietojen mukaan taas nousi tilojen menetys aina kymmeneen tuhanteen. Ja kuten sanottu, tällainen talonpoikain omaisuuden pakkoluovutusprosessi oli vasta alussaan, sillä pakkohuutokaupat ovat jatkuneet ja jatkuvat tänäkin päivänä samalla voimalla.

Luonnollisestikaan eivät tällaiset tosiasiat voineet olla nostattamatta tyytymättömyyttä talonpoikaiston keskuudessa, itsesäilytysvaisto ajoi heitä tekemään jotakin olemassaolonsa puolesta. Talonpojat laativat ponsia eri puolilla maata pitämissään kokouksissa, mutta niillä ei ollut mitään vaikutusta. Sitten he Piikkiössä itse estivät pakkohuutokaupan ja lupasivat tehdä niin muuallakin. Hallitus puolestaan alkoi lähettämään pakkohuutokauppatilaisuuksiin poliisijoukkojaan ja niin liike hiljeni.

Piikkiön tapauksen jälkeen tuli porvaristolle hätä käteen ja se monien muiden otteiden ohella päätti siepata ukkosen talonpoikaisliikkeeltä. Kiireesti alettiin koota "tilastoa" pakkohuutokaupoista. Äskettäin siitä jo saatiin lehdistön välityksellä alustavat tiedot. Ja katso, tulos oli sangen hyvä! Pakkohuutokauppain lukumäärä on ensinnäkin supistettu tuossa tilastossa verrattain vähäiseksi. Kaikkiaan olisi tämän "virallisen" tilaston mukaan tämän vuoden viitenä kuukautena toimeenpantu vain 619 pakkohuutokauppaa. Velkojain saatavat niissä ovat olleet 116,6 milj. markkaa ja tiloista on saatu pakkohuutokaupattaessa 51,4 milj. markkaa. Tämä numeroluku, joka "tilastossa" on porvariston kannalta niin huonolta näyttävä, selitetään olevan epätarkka. Se kuitenkin antaa aavistuksen siitä, minkälaisia omaisuusmääriä on pakkohuutokauppain kautta siirtynyt talonpijilta pankeille ja muille koronkiskureille. Eikä "tilasto" ollenkaan mainitsekaan siitä, mikä on ollut talonpoikain omaisuuden todellinen arvo. Että se on ollut ainakin kaksinkertainen, se on kaikkein vähintä. Mutta kuten sanottu siitä tilasto vaikenee, sillä silloin numerot eivät palvelisikaan porvaristoa kuten on alunperin tarkoitettu.

Mutta edelleen. Pakkohuutokauppain syyn panee tilasto jotenkin yksinomaisesti talonpoikain omaksi syyksi, eli "oma-aiheiseksi pulasyyksi" kuten porvarillinen lehdistö ta-

paa sanoa. Huutokaupatuista tiloista ilmoittaa "tilasto" olleen hyvässä kunnossa vain 40, keskikertaisessa 290 ja huonossa 183 sekä syy tuntematon 89 tapauksessa. "Huolimattomus, laiskuus, juopottelu, yli varojen eläminen, tilan huono hoito" — siinä tilaston osoittamia syitä, jotka ovat aiheuttaneet tiloiltaan sortumisen yhden pääosan.

Ja porvarillinen sekä sosdem lehdistö valistaa nyt talonpoikia tuon tilaston antamilla "tosiasioilla". Milläpä niitä rappiolle joutuneita voi suosta nostaa, eihän yhteiskunta muka niihin nähden ole missään syyssä eikä velvoitettu tekemään niiden suhteen mitään, on niillä yleisenä äänensävynä.

Ylläkosketeltu porvariston tekemä tilasto ei kuitenkaan muuta tosiasioita, vaikka se antaa niille valheellisen ulkonäön. Osa talonpoikaistoa voi uskoa porvariston silmänkääntötemppuihin, uskoa ihmeellisiin tilastoihin, mutta varmaa on, että moni talonpoika "itse tykönänsä" kiroilee ja epäilee, koska hänellä itsellään on kohta vasaramarkkinat edessä ja hän on raatanut aamuvarhaisesta myöhään iltaan ja sittenkin pankki ja verokarhu tai muu velkoja panevat saatavansa uloshakuun ja tulos on, että hän menettää kaiken. Onnistuuko porvaristo ja sosialifasistit lopullisesti pettämään talonpojan, se jää nähtäväksi.

Kapitalismin «kevätvilkkaus».

Suuria toiveita asettivat kapitalismin talous- ja valtiomiehet kevätsesonkiin, jolloin muka piti tapahtuman talouspulassa jyrkkä käänne. Tuotannon laskua osottavan käyrän piti äkkiä kääntyä ylöspäin. Piti tultaman kapitalismin uuteen nousukauteen, kukoistukseen jollaista "maailma ei ole koskaan ennen nähnyt", kuten sosialifasistit lohduttelivat kurjuuteen heitettyjä joukkoja.

Ennakkoyhteenvedot v. 1931 ensipuoliskolta ja lopulliset yhteenvedot viideltä ensimäiseltä kuukaudelta vahvistavat täysin oikeaksi Kominternin analyysin kriisin jatkuvasta kehityksestä. Porvarillinen tiede on avuton näkemään ennakolta konjuktuurin vaiheita.

"Kevätvilkkaus" supistuu mitättömäksi. Jonkinlaista mainittavampaa vilkastumista oli havaittavissa parin kuukauden (helmi-maaliskuun) aikana P.-A. Yhdysvalloissa, Englannissa ja Saksassa, mutta muissa maissa ei juuri ollenkaan. Huhtikuussa alkoi jälleen konjuktuurin alaspainuminen ja touko-kesäkuussa kriisi yhä kärjistyy. Vielä 18 pv. maaliskuuta Saksan konjuktuuri-instituutti loihti optimistisia kuvia, mutta huhti-toukokuun synkät numerot muuttivat äänensävyä.

Englantilainen aikakauslehti "Economist" 5 pv. toukokuuta 1931 toteaa, että pääraaka-ainevarastot ovat jatkuvasti kasvaneet ja vain muutamilla aloilla mitättömästi laskeneet, ollen ne kuitenkin huomattavasti suuremmat kuin viime vuonna, jolloin kriisi jo oli terävä. Kriisistä lamakauteen siirtyminen vaatii liikatuotannon supistusta, mutta sitä ei ole tapahtunut.

Kansainvälinen pörssi-indeksi (yhteenveto osakkeiden hinnasta maailman 12 suurimmasta pörssistä) joka 17 pv. tammikuuta oli alhaisin—63,7 pistettä, nousi 7. p. maaliskuuta 70,8:aan, sitten alkoi lasku ja on se nyt alhaisempi 17/I—31 ennätysarvoa, eli puolet siitä, mitä se oli ennen kriisin alkamista, v. 1912 alussa. Toukokuussa oli maailman suurpörssissä paniikkeja; pörssithän siis arvioivat kesän perspektiivit epäsuotuisiksi.

Muutamia numerotietoja kapitalismin päämaista.

Voimakkaimmassa kapitalistisessa maassa, **P,-A.Yhdysvalloissa.,** oli teräsrauta-, kivihiili-, rakennus- ja autoteollisuuden tuotanto v. 1931 ensipuoliskolla 60—70% verrattuna v. 1931 ensipuoliskon tuotantoon. Tammikuussa oli "Annalistin" mukaan yleinen teollisuusindeksi 74,4 (vuosi sitten 95; ennen kriisiä 109,9), sen jälkeen nousua huhtikuuhun asti — 79,6; huhtikuun lopulla alkaa räikeä lasku ja keväisestä vilkastumisesta ei jää jälkeäkään. Vilkastuminen oli hyvin epätasaista: terästeollisuudessa oli kuormitus tehtaiden kuormituskyvystä maaliskuussa 57%, huhtikuussa 45 %, kesäkuun alussa 41 %; auto- ja kuormateollisuudessa pientä nousua huhtikuussa, mutta toukokuussa alkaa lasku; rakennusteollisuudessa pysähdys. elmikun 24 p:ään asti kohosivat 20 suurimman teollisuuslaitoksen osakkeet 149 pisteeseen; 15 pv. toukokuuta enää 144 pistettä eli osakkeiden arvo yli kaksi kertaa pienempi kuin

vuosi sitten (295 p). Maataloustuotteiden tukkuhinnat ovat vielä pienemmät kuin v. 1913, vehnän niin alhainen, ettei ole ollut 36 vuoteen.

Viiden kuukauden aikana oli vienti 1,130 milj. dollaria (v. 1929 vastaavana aikana 2.210 milj.). tuonti 936 milj. (1929 — 1.933 milj.) Ulkomaankaupan lasku sesongista huolimatta todistaa maailmankriisin intensiivisyyttä.

Yleistä sesonkivilkkautta oli P.-A. Yhdysvalloissa tänä vuonna vain helmi-maaliskuussa, kun se tavallisesti kestää 4 kuukautta — tammi-huhtikuun. Lyhyen ilon jälkeen alkoi pörsseissä paniikkihälinä. Yksin toukokuussa laskivat arvopapereiden hinnat 6 miljaardilla dollarilla. Se puhuu satojen tuhansien pikkuosakkeenomistajien taloudellisesta perikadosta. 12 miljoonaa kokonaan työtöntä ja miljoonat osittain työttömät "vapaat kansalaiset"—siinä huippuunsa kehittyneen kapitalistisen järjestelmän tulos kesäkuun lopulta.

Sotakorvausten lisätaakan puristamana **Saksa** on joutunut suorastaan katastrofimaiseen tilanteeseen, jonka presidentti Hindeburgin tunnustaa kirjeessään Hooverille. Kuvaavana osotuksena siitä on 1.525 milj. Rmk budjettivajaus budjettivuonna 1/IV—30 — 31/III—30 ja yli 12 miljaardin Rmk valtiovelka.

Ensipuoliskolla v. 1931 oli teollisuuden tuotanto 22,3 % pienempi kuin v. 1930 ensipuoliskolla. Rauta- ja terästuotanto laskee joka kuukausi :huhtikuussa teräs 66 % pienempi ja rauta 49 % pienempi kuin 2 vuotta sitten viimeisenä kuukautena ennen kriisin alkamista. Hiilen tuotanto vuoden ensipuoliskolla 57% viime vuoden ensipuoliskon tuotannosta eli 43,2 milj. tonnia ja viime vuonna 74 milj. tonnia. Konerakennus- y.m. teollisuusaloilla on ollut vain pientä nousua. Ammattiliiton jäsenistä on joka toinen joko kokonaan tai osittain työtön; 1 pv kesäkuuta v. 1930 oli joka neljäs työtön. Kokonaan työttömiä 5 miljoonaa.

Saksan vienti pysyi v. 1930 verrattain korkeana, mutta tammikuussa v. 1931 se laski räikeästi: helmi-maaliskuussa oli pientä nousua, mutta huhtikuussa alkoi jälleen lasku. Viennistä on 2/3 Europan maihin, joissa kriisin syvetessä laskee vienti kiertämättömästi.

Hyvin selvän kuvan kriisin tuottamasta kurjuudesta saa vanhoillisen kansanpuolueen valtiopäivänedustajan Lindeiner-Vildaun puheesta, joka on julaistu kesäkuun lopulla mainitun puolueen pää-äänenkannattajassa "Volkskonservative Stimmer":

"Tänä talvena noin 20 miljoonaa ihmistä on tuomittu nälkään ja kurjuuteen. Jos nyt on vain 5 miljoonaa työtöntä, joiden lukumäärä talvella tietenkin kohoaa, niin perheenjäsenten kanssa tulee nälkäisten lukumäärä kohoamaan 20 miljoonaan"..."Voimme laskea, että erikoislain (Brüningin dekreetin) toteuttamisen jälkeen vähintäin 30 miljoonalla saksalaisella, lukuunottaen perheenjäsenet, tulee olemaan niin rajoitetut olemassaolokeinot, että ne eivät kykene maksamaan veroja eivätkä olemaan sinä tulolähteenä, jolla peitetään työttömäin avustukset. Loput 10 miljoonaa eivät koskaan kykene elättämään tällaisena aikana 20 miljoonaa nälkäistä ihmistä".

Suoranaista katastroofia kohden kulkee myöskin **Puola** nopein askelin. Kevätvilkkaus on ollut voimakasta lakkojen ja vallankumouksellisen nousun vilkastumista kiristyvän taloudellisen kriisin johdosta. Silloin kuin talousindeksi oli joulukuussa v. 1930 vielä 78,9 laski se tammikuussa 74, helmikuussa 71,3, maaliskuussa 70,5. Virallisten tietojen mukaan oli 13 pv. kesäkuuta työttömiä 304.230. Maatalous on rappiotilassa. Toukokuun vienti 789 milj. slotia, viime vuonna toukokuussa 1.065 milj. slotia.

"**Ranskassa** on pysähdystila vain voimistunut, ja jonkinlainen sesonkivilkkaus osoittautuu vain paljaaksi hengähdykseksi. Laskutila valtaa nykyään kaikki teollisuusalat, samalla supistuu menekki. Ei ole vähintäkään epäilystä siitä, että kuljemme tuotannon edelleen alaspainumista ja työssäolevan työvoiman supistumista kohden".

Näin kirjoittaa 23 pv toukokuuta Ranskan raskaan teollisuuden äänenkannattaja. Ranska, jonka hyvinvointia on ylläpitänyt Saksalta ryöstetyt Reinin alueen rauta- ja kivihiilirikkaudet ja Saksan suorittamat suuret sotakorvaukset, joutuu yhä enemmän ja varmemmin kriisin syleilyyn. Raudan ja teräksen tuotanto laski yhtämittaa v. 1931

ensipuoliskolla, joskin hitaasti. Varsinaisilla kivihiilialueilla Lothringissa, keskideparmenteissa ja kaakkoisalueella työskenneltiin kaivoksissa kesäkuussa keskimäärin 16 päivää.

Tammi-toukokuussa oli tuonti 19,287 milj. frangia (vastaavana aikana v. 1930 — 22,671 milj.), vienti — 13.722 milj. (19.255 milj.). Budjettivaikeudet kuvaavat kriisin syvyyttä: v. 1930 oli vajaus 3.800 milj. fr., tänä vuonna hallituksen parlamentissa tekemän ilmoituksen mukaan nousee vajaus yli 4 miljoonaan. Työttömyyden luinen koura alkaa kuristaa työväenluokkaa. Tammikuussa oli 407 tuh., toukokuussa 665 tuh. työtöntä. Ranskan työväenluokka alkaa jo heittää taisteluhaasteen kapitalistiselle järjestelmälle.

Kroonillisen työttömyyden maassa **Englannissa** kohosi työttömien luku kesäkuun lopulla 2.621,000:een. Kriisin kärjistyminen heijastuu työpalkkain alaspolkemisessa. Yksin tammi-huhtikuun aikana aleni työläisten saama keskimääräinen viikkopalkka 181,000 puntaa.

Kaksi kuukautta (helmi-maaliskuu) kestäneen pienen yleismittaisen sesonkivilkkauden jälkeen alkaa jälleen yleinen laskusuunta. Kivihiilen tuotanto oli toukokuussa 17,300,000 tonnia, joulukuussa v. 1930 —, 20,700,000 tonnia. Uusien laivojen rakenteille asettaminen on melkein tyystin lakannut. Ensimäisinä 5 kuukautena oli vienti 169 milj. puntaa, v. 1930 vastaavana aikana 262 miljoonaa puntaa.

Tähän suuntaan on kapitalismin kriisin kehitys kulkenut muissakin maissa — Rumaniassa, Itävallassa, Italiassa, Espanjassa, Bulgariassa y.m. Tuotannon laskua — työttömyyden nousua, tavarain liiallisuutta maksukykyiseen kulutukseen nähden, eli ylituotantoa ylhäältä — perinpohjainen kurjuus ja hätä alhaalla: kapitalistit taistelevat pörsseissä miljoonaomaisuuksiensa puolesta — proletaarit taistelevat kaduilla työpalkkansa ja olemassaolonsa puolesta. Siinä kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän synnyttämän kriisin tulos.

“Vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsyminen kasvaa useissa maissa” (Kominternin Tpk:n XI pleenumi)). Kapitalististen ja siirtomaiden kommunististen puolueiden tehtävänä on kapitalismin aseenkantajien, fasismin ja sosialismin paljastaminen, työväenluokan enemmistön valloittaminen ja valmistautuminen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta.

Luokkavihollisillemme, opportunisteille, heikkouskoisille vastaamme kolmannen, ratkaisevan vuoden lainan täydellä merkinnällä.

Suuremmoisten voittojen numeroihin — 518 uuden tehtaan rakentamiseen, 1040 kone-traktoriaseman luomiseen on osallistuttava kaikkien, merkitsemällä viisivuotissuunnitelman kolmannen, ratkaisevan vuoden lainaa.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen.

Ленинградский Областлит № 17249. Заказ 935 Тираж 1000 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE „KIRJAN"

kustannuksella on ilmestynyt seuraavat poliittiset julkaisut:

		siv	hinta
1.	Suomen Työväen ensimäinen nousu kirj. Eero Haapalainen	240	1 50
2.	Vanhan bolshevikin muistelmia kirj. A. Shotman	135	1 —
3.	Suomen kapitalismin Talouspulasta kirj. J. K. Lehtinen	88	— 70
4.	Fasismi Suomessa kirj. O. Vilmi	76	— 60
5.	Taistelu sosialismin ja rauhan puolesta kirj. Molotov	127	— 55
6.	Muistelmia Leninistä kirj. Krupskaja	56	— 20
7.	V. I. Lenin kirj. Sorin	107	— 30
8.	Mitä tehdä kirj. Lenin	217	1 25
9.	Puolueesta „ „	344	2 —
10.	Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa „ „	144	— 75
11.	Voittamisen taito „ „	128	— 70
12.	Osuustoiminnasta „ „	164	— 75
13.	Proletariaatti ja talonpoikaisto „ „	200	1 —
14.	Kansallisuuskysymyksestä „ „	216	1 —
15.	Valtio ja vallankumous „ „	128	— 56
16.	Nuorisosta „ „	72	— 33
17.	Marx ja Marxilaisuus „ „	32	— 14
18.	Sosialistinen vallankumous ja valistustehtävät „ „	100	— 75
19.	Kommunistinen manifesti kirj. Marx ja Engels	168	— 45
20.	Leninin elämä ja leninismi kirj. Popov	120	— 52
21.	Leninismin kysymyksiä kirj. Stalin	74	— 34
22.	Kollektivisointilinjasta „ „	64	— 20
23.	V. 1905 vallankumous Venäjällä kirj. Gorin	116	— 50
24.	Kumousvuosi 1905 kirj. Komu	50	— 25
25.	NKP. (b:n) Kominternin edustajiston selostus kirj. Molotov	96	— 50
26.	Käännekohdassa	64	— 35
27.	Neuvostoliiton kommunistisen puolueen XV puoluekonferenssin alustuksia ja päätöksiä	66	— 55
28.	Oikeistosuunnasta kirj. Stalin	96	— 40

Kaikkia yllämainittuja kirjoja on saatavana kaikista KIRJAN myymälöistä ja asiamiehiltä

Valtion Kustannusliike KIRJA.

Lähiaikoina ilmestyvää
KIRJALLISUUTTA

V. I. Lenin

Materialismi ja Empiriokritisismi

Arvostelevia huomautuksia eräästä taantumuksellisesta filosofiasta

---

Bolshevikkien toiminta Suomessa ja Viaporin Kapina

Eräitä aikalaisten muistelmia v. 1905 vallankumouksen ajoilta

Toimitettu Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunnan toimesta

---

Poliittinen työ Punaisessa Armeijassa sodan aikana

Kokoelma.

Hinta 50 kop.

ГОСУДАРСТ
ЛЕНИНГРАД